

Chương 1

Đầu mùa xuân sáng sớm, không khí cực kỳ mát mẻ.

Sáng sớm một luồng ánh sáng nhàn nhạt, ở bên ngoài chiếu vào bên trong phòng ăn sang trọng biệt thự Giang gia

Phòng ăn rộng rãi xa hoa đối diện vườn hoa, liếc nhìn lại, tất cả đều là nụ hoa chớm nở thành hoa hồng, sáng sớm trên mặt cánh hoa vẫn còn vương một ít giọt sương đọng lại, tinh xảo đặc sắc, đua nhau nở rộ.

Xa xa nhìn ra xa, xuyên qua xanh biếc um tùm, màu trắng bờ cát như ẩn như hiện. Màu xanh biếc trong suốt như phản chiếu lại bầu trời xanh, phong cảnh đẹp không sao tả xiết, khiến nơi này trở thành khu dân cư cao cấp nhất.

Luôn luôn là ông trùm trong giới tài chính ” tập đoàn Giang thị ”, có được mảnh đất sang trọng nhất, rất khác biệt, đồng thời bên trong biệt thự cũng được thiết kế tuyệt đẹp.

Toàn bộ biệt thự diện tích gần ngàn mét vuông, trên dưới hai tầng, bên trong phòng lấy màu trắng, vàng nhạt cùng màu bạc làm tông chủ đạo, toàn bộ đồ dùng trong nhà đều do nhà thiết kế nổi tiếng Italy làm sau vận chuyển bằng máy bay tới, bên trong phòng trang trí trang nhã tỏa ra nét quý tộc phi phàm, đồng thời trong không khí vẫn toát lên một chút gì đó hiện đại, sự kết hợp giữa cổ điển và hiện đại hòa hợp càng làm bật nét xa hoa.

Mà màu trắng chủ đạo kéo dài từ phòng khách đến phòng ăn, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tản ra hơi thoả mái áp lại yên tĩnh.

Giờ phút này ngồi ở trên bàn ăn lớn như thế, chỉ có một vị tóc hoa râm tinh thần sáng láng, một lão bà diện mạo hiền lành.

Trương Ngân Phụng chậm rãi uống một ngụm sữa tươi, cầm lên một xấp tờ báo do quản gia đưa tới, mới lật tới báo giải trí, trang đầu Bát Quái liền đập vào mi mắt —

Tổng tài Giang Lăng ” tập đoàn Giang thị ” cùng người mẫu nổi tiếng ra vào một đôi, hành động thân mật. . . . .

Bên dưới tựa đề là hình ảnh bắt mắt, một người đàn ông anh tuấn cao lớn, khí thế bất phàm, bên cạnh là một cô nàng xinh đẹp động lòng người, hai người dường như rất thân mật, trông chẳng khác nào một đôi tình nhân.

Trương Ngân Phụng không khỏi lắc đầu một cái. Quả nhiên không ngoài dự đoán của bà, đứa cháu bảo bối của bà lại dính tin tức thay đổi bạn gái.

Tiểu tử thú này chỉ mới hai mươi bảy tuổi, cuộc sống cũng đã chơi trò như thế, bên cạnh bạn gái giống như đèn kéo quân liên tục thay đổi, cơ hồ không có một người nào vượt qua một tháng

Ai, nếu nó cứ tiếp tục bộ dáng này, thì người làm bà nội như bà đây, rốt cuộc đến lúc nào thì mới có thể ôm chất trai à?

Trương Ngân Phụng nhìn ảnh chụp trên tin tức Bát Quái, rất âm ức thờ dãi một cái.

“Bà nội, thế nào? Người nào lại chọc bà không vui?”

Cửa cầu thang phòng khách, một người đàn ông thân hình cao lớn chậm rãi đi xuống. Anh trên người mặc bộ tây trang hàng hiệu, thắt cà vạt màu đậm, từ đầu đến chân đều là sản phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng Italy, làm cho anh đáng người anh tuấn to lớn bộc lộ không bỏ sót.

Hai tay anh lạnh lùng đút ở trong túi quần, trông mắt trầm tĩnh mà tràn đầy kiên quyết, khí thế đoạt người, ngũ quan anh tuấn đường nét như tác phẩm điêu khắc, mày kiếm dày đậm, môi mỏng khê cong lên, đường nét rõ ràng phía dưới cằm có một nốt nhỏ, trông càng hấp dẫn cực kỳ.

“Sớm, bà nội.”

Người thanh niên đi tới bên cạnh Trương Ngân Phụng, rất lịch sự hôn một cái trên gương mặt của bà, kéo ra cái ghế bên cạnh, cầm lên dao nĩa, bắt đầu ăn bữa ăn sáng.

Nhất cử nhất động của anh cũng hết sức ưu nhã trầm tĩnh, khi gió tay nhấc chân không chệ vào đâu được, ánh mắt càng thêm tự tin, phái nam mỹ lực mười phần, anh chính là tổng tài đương thời ” tập đoàn Giang thị ” — Giang Lăng, phần tử tinh anh đỉnh cao trong giới tài chính kinh tế.

Phòng ăn lớn như vậy, chỉ có anh và bà nội hai người dùng cơm.

Kể từ mười năm trước mẹ cùng người khác bỏ trốn, vứt bỏ nhà không để ý sau, ba không lâu liền bệnh tức chết, chỉ còn lại anh và bà nội hai người sống nương tựa lẫn nhau.

Mặc dù bà nội đã hơn bảy mươi tuổi lại mắc bệnh tim, nhưng được chăm sóc chu đáo, trước mắt khí sắc cũng không tệ lắm, càng khó có được chính là bà nội vẫn như cũ duy trì tính cách tính trẻ con.

“Cháu ngoan, gần đây qua lại không ít bạn gái chứ?” Trương Ngân Phụng để xuống tờ báo, nhìn thẳng cháu khiến cho mình hãnh diện, lộ ra nụ cười “Hòa ái hiền lành”.

Giang Lăng lập tức cảnh giác nhìn bà, vừa nhìn thấy bà nội lại “Cười gian” này, anh mí mắt liền giật giật, trực giác cho biết không có chuyện tốt xảy ra.

Quả nhiên. . . . . Tầm mắt của anh rơi vào tờ báo giải trí bên cạnh Trương Ngân Phụng.

Trương Ngân Phụng “Xoạt” một tiếng, đem tờ báo giải trí mở ra trước mặt Giang Lăng, hình phía trên rõ ràng đập vào mắt.

“Cháu ngoan, người đã có bạn lành mỗi ngày xuất hiện trên tạp chí như vậy, cũng nên để cho bà biết một chút rốt cuộc ai mới là cháu dâu tương lai của bà chứ?” Khuôn mặt nếp nhăn nụ cười vẫn như cũ hiền lành làm người ta cảm động.

Trời, lại nữa rồi! Cơ hồ mỗi ngày đều trình diễn tiết mục bức hôn.

Giang Lăng ở trong lòng rên rỉ, biểu hiện trên mặt vẫn không thay đổi, “Bà nội, những thứ này đều là tin đồn do đám chó săn, không thể tin tưởng. Cháu cùng người đó chỉ là thỉnh thoảng đi uống trà, bên cạnh cô ta cũng cùng rất nhiều người, căn bản không phải một mình hẹn hò, những tên phóng viên kia nhằm chần, đặc biệt chụp thành ra như vậy làm cho người ta hiểu lầm.”

“Thằng nhóc, cháu cũng trưởng thành rồi, Giang gia huyết mạch mấy đời chỉ có mình cháu, cháu tuyệt đối không thể trốn tránh trách nhiệm. . . . . Lại nói bà nội cũng từng ngày già rồi, bà thật là muốn ôm một thằng chất trai a !” Trương Ngân Phụng bắt đầu nói lảm nhảm, giả bộ đáng thương.

“Cháu bây giờ tuổi còn trẻ. . . . .”

Lời nói còn chưa dứt, liền bị Trương Ngân Phụng cắt đứt. “Cái gì trẻ tuổi! Người cũng không còn trẻ tuổi. Ở cách vách nhà chúng ta tập đoàn Tiểu thị con lớn nhất hai mươi bốn tuổi liền kết hôn, chúng ta tháng trước không phải mới vừa tham gia tiệc cưới của hắn sao? Còn có công ty Tuyên Hoa. . . . .”

“Bà nội!” Một nụ cười khổ hiện lên ở bên môi Giang Lăng.

“Đưa nhỏ, bà nội sẽ không hại người, lần trước ở công ty người tổ chức lễ hội hàng năm biết Liễu tiểu thư cũng rất không tệ, bộ dáng vừa đáng yêu lại thanh thuần. . . . . Bà nội còn có số điện thoại của cô gái đó ! Như thế nào, có muốn hay không hẹn cô gái đó ra ngoài trò chuyện một chút?” Trương Ngân Phụng trong con người chợt lóe sáng, khiến trong lòng Giang Lăng nhanh chóng phát rét.

Giang Lăng vội vã đem mảnh bánh mì nướng cuối cùng nhét vào miệng, uống một hớp nước trái cây, liền vội vàng đứng lên, “Bà nội, cháu có hẹn với lão tổng khoa học kỹ thuật Thiên Vũ, đồng thời mười giờ cùng ông ta trao đổi hợp đồng, cháu đi trước nha, hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút, cháu ngoan, bà nội ta còn chưa nói xong đây. . . . .”

Bà nội đang cầu nhàu ở bên trong, Giang Lăng cơ hồ chạy trốn chết.

Nghê Thủy Tinh từ một xấp văn kiện thật cao ngẩng đầu lên, mới giật mình thấy hết giờ làm từ lâu, phòng làm việc to như vậy chỉ còn trống không.

Nhân viên bình thường cũng không dễ dàng được làm trong” tập đoàn Giang thị” như vậy, chính mình phải có bằng cấp cao, vượt qua biển người đều có năng lực ở vòng phỏng vấn để nhận công việc này, là điều tương đối khó khăn, cô hết sức quý cơ hội này, quyết định phải cố gắng thật tốt.

Miệng có chút khát, Nghê Thủy Tinh đi vào phòng giải khát, uống một ly cà phê để hưng phấn tinh thần, quay người lại, đem ly đặt trên khay trà chạm phải một quyển tạp chí rơi xuống đất.

Cô khom lưng nhặt lên tạp chí, nhân vật trang bìa đập vào mi mắt, cô sửng sốt mất hồn.

Đó là thân hình một người đàn ông, người nọ mặc một bộ tây trang đen, hai tay thoải mái đờ trong túi quần, một bên chụp khuôn mặt, đường nét rõ ràng mà anh tuấn, cả người cao lớn đẹp trai, tràn đầy mị lực khiến người .

Anh thật đúng là lợi hại, bỏ qua một bên xi căng đan với người mẫu ngày hôm qua, hôm nay lại có bài báo nói về anh: « đầu tư công nghiệp hàng đầu— tổng tài ” tập đoàn Giang thị ” Giang Lăng ».

Không sai! Nhìn trên trang bìa người đàn ông mạnh mẽ kia chính là Giang Lăng, là người có quyền lực cao nhất trong công ty, tràn đầy truyền kỳ, thần bí cùng mị lực.

Loại người như anh, bản thân cô cùng công ty nhưng chỉ là nhân viên bình thường dưới tầng thấp nhất, giống như là tồn tại ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Nghê Thủy Tinh phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng đem tạp chí trả lại chỗ cũ.

Thu thập xong, ra khỏi phòng làm việc, đi tới đại sảnh rộng lớn của công ty, không chút để ý tầm mắt vừa nhấc, lập tức bắt được một bóng dáng màu đen.

Người đàn ông cao lớn ngũ quan như điêu khắc, ánh mắt mãi miết đảo quanh, mặc áo khoác ngoài màu đen dựng thẳng cổ áo, đẩy ra cửa kiềng đi ra ngoài.

Nghê Thủy Tinh yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng người đàn ông biến mất, lại một lần mê mẩn.

Là anh — tổng tài Giang Lăng!

Anh cũng trẻ như thế mới tan tâm sao?

Rất ít khi thấy tổng tài chăm chỉ như vậy, xem ra lại cuồng công việc đây! Bất quá như vậy tốt hơn, ít nhất công ty nghiệp vụ phát triển không ngừng, các nhân viên cũng sẽ nhận được lợi ích lớn hơn nữa.

Mới nhảy ra bên ngoài cao ốc, gió mát ban đêm liền nhẹ phẩy mái tóc nâng ngang vai của Nghê Thủy Tinh, xẹt qua gò má trắng nõn trong suốt của cô, ngũ quan xinh đẹp nho nhá, ánh mắt trong veo như nước, hơn nữa cánh môi mỏng màu hồng phấn, càng làm cho cô giống với hoa bách hợp thanh lệ động lòng người.

*****

Lại một ngày trôi qua, ngày mai sẽ bắt đầu một ngày mới tốt lành, đi làm!

Ngừa đầu hít một hơi thật sâu không khí dễ chịu, Nghê Thủy Tinh di chuyển bước chân hướng trạm xe bus cách đó không xa. . . . .

Sáng sớm hôm sau, đường phố nhộn nhịp đông nghịt, giống như thường ngày nhộn nhịp, nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, cho thấy thành phố này sức sống dồi dào.

Một chiếc Mercedes-Bens sang trọng chạy đến gần ” Cao ốc Giang thị ”, một bà lão tóc hoa râm tinh thần lại sáng láng từ trong xe đi ra ngoài, phân phó tài xế đi theo bên cạnh mình, ”Anh đi về trước đi, một mình tôi là được.”

”Này. . . . .” Tài xế rất có vẻ chán chường.

”Không sao, nếu như mà cháu trai tôi hỏi, tôi sẽ nói cho nó biết là tôi muốn một mình tôi, việc không liên quan đến anh.”

”Dạ, bà chủ.” Tài xế cung kính khom người chào, ngồi trở lại bên trong xe.

Mới đi vào đại sảnh rộng lớn sạch sẽ, Trương Ngân Phụng liền bị cô tiếp tân ngăn cản, ”Xin hỏi bà có chuyện gì không?”

”Tôi tìm Giang Lăng.” Trương Ngân Phụng nói ra tên cháu trai.

”Tổng tài của chúng tôi?”

Cô tiếp tân nhìn từ trên xuống dưới bà lão bình thường trước mắt, không khỏi vẻ nghi hoặc, ”Bà cùng tổng tài chúng tôi có hẹn trước sao?”

”Không có.”

Chuyện cười! Chợt có ý nghĩ đến thăm cháu của mình, chẳng lẽ còn cần hẹn thời gian hay sao?

”Kia xin lỗi a! Tổng tài chúng tôi rất bận rộn, tôi không thể để cho bà tùy tiện vào đi.” Cô gái tiếp tân thần thái trở nên hết sức lãnh đạm.

”Cô nói cho anh ta biết, tôi tên là Trương Ngân Phụng, anh ta tự nhiên sẽ xuống gặp tôi.”

”Tổng tài chúng tôi thật rất bận, nếu như bà cùng tổng tài không có hẹn trước, tôi không thể vì chút chuyện nhỏ này mà làm phiền tới tổng tài.”

Cô tiếp tân trong mắt xuất hiện vẻ không kiên nhẫn, lão thái thái trước mắt này ăn mặc bình thường, khẳng định đầu óc có vấn đề chứ? tổng tài ”tập đoàn Giang thị” há là dễ dàng trông thấy như vậy hay sao?

”Xảy ra chuyện gì?” Nghê Thủy Tinh đang định đi gặp quản lý, vừa hay nhìn thấy trước mắt một màn này, vì vậy đi tới hỏi thăm.

”Thủy Tinh, bà lão này muốn gặp tổng tài, nhưng bà ấy lại không có hẹn trước với tổng tài, tôi chỉ bảo bà ấy đi về trước.”

”Tôi không đi về, trừ phi nhìn thấy Giang Lăng!” Tờ Ngân Phụng tính tình bướng bỉnh nói.

“Bà à không nên gấp gáp, tổng tài chúng cháu làm việc ở lầu chót, hiện tại có thể rất bận, như vậy đi, cháu cùng bà đi lên, thông báo cho thư kí riêng tổng tài một tiếng, như thế nào?” Thấy trước mắt lão thái thái lớn tuổi, Nghê Thủy Tinh vội vàng dịu dàng khuyên giải an ủi.

Trương Ngân Phụng chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, đây là một cô gái trẻ có mái tóc ngắn ngang vai, thanh âm giống như bản thân, ôn nhu dịu dàng.

Cô gái này dường như không tô son điểm phấn, chẳng qua là bôi chút ít son môi, càng khiến cô thêm thanh tú, mà những cô gái trẻ hiện nay trong xã hội đâu đâu cũng thấy son phấn, một mỹ nhân thanh thuần thoát tục càng hiếm gặp, Trương Ngân Phụng không khỏi âm thầm gật đầu, vì cô đánh giá lên sáu phần.

“Thủy Tinh. . . . .”

“Không sao, mình sẽ mang bà ấy lên ! Nói không chừng bà ấy thật sự có chuyện tìm tổng tài.” Nghê Thủy Tinh hướng cô tiếp cận khẽ mỉm cười.

“Tùy cậu thôi! Bất quá cẩn thận không nên để tổ trưởng bắt được.”

Nhìn ra được Nghê Thủy Tinh duyên vô cùng tốt, có thể là do tính tình dịu dàng bình tĩnh, làm cho đồng nghiệp đối xử với cô cũng không tệ.

“Vậy thì nhờ cô đề ý một chút, nếu tổ trưởng có tìm mình, thì làm phiền cậu thông báo cho mình một tiếng nha!” Nghê Thủy Tinh ngậm le lưỡi một cái, sau đó quay đầu mà đối với Trương Ngân Phụng thân thiết nói: “Tổng tài làm việc ở lầu chót, như vậy đi, cháu cùng bà đi lên.”

“Cảm ơn.”

Hiện tại thật rất hiếm thấy những cô gái có lòng tốt như cô gái này, Trương Ngân Phụng lại đang trong lòng cộng thêm hai phần.

Thang máy chạy thẳng lầu 42. . . . . Nếu không phải vì đi cùng bà cụ này, Nghê Thủy Tinh tin tưởng rằng cô cùng đồng nghiệp sẽ chẳng bao giờ tới được lầu 42 — nơi tập hợp quyền lực cao nhất.

Vừa nghĩ tới mình cách này người đàn ông gần như vậy, lòng của cô không biết như thế nào lại nhảy loạn lên.

Nghê Thủy Tinh vào cửa gấp thư kí riêng nói rõ tình huống sau, lại nhận được một cái trách cứ xem thường, tựa hồ trách cô không nên đem người xa lạ tùy đi lên lầu cuối.

“Bà tìm tổng tài chúng tôi có chuyện gì?”

Thư ký thái độ hết sức lạnh lùng, thấy vậy Trương Ngân Phụng âm thầm lắc đầu, người cháu trai dùng thế nào , tất cả đều giống nhau vĩnh vào đặc ý khinh người?

“Tôi là người giúp việc của tổng tài, xin hỏi cậu ấy có ở đây không?” Trương Ngân Phụng cố ý giấu thân phận của mình.

Quả nhiên, Nữ thư kí tức khắc lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần Trương Ngân Phụng, “Tổng tài đang đi họp, không cho người khác quấy rầy, bà có chuyện gì gấp sao?”

“Này cũng không có, tôi chỉ phải. . . . .”

Nữ thư kí không nhịn được cắt đứt lời bà, “Như vậy là được rồi, bà vừa ngồi vừa chậm rãi chờ đi!”

Cô ta chỉ chỉ cái ghế phòng tiếp khách , sau đó liền bỏ lại bà đi làm chuyện của mình.

Trương Ngân Phụng hơi nhíu mày, lần nữa cảm thán cháu trai ánh mắt quá kém.

Nghê Thủy Tinh đỡ Trương Ngân Phụng đi tới phòng tiếp khách, thay bà rót một ly cà phê, “Bà ngồi trước một lát, cháu phải đi xuống làm việc. Nếu như bà có chuyện gì, có thể gọi điện thoại hoặc là đến phòng làm việc dưới lầu tìm cháu, cháu tên là Nghê Thủy Tinh.” Cô đối bà lão diện mạo hiền lành trước mắt có loại thiện cảm không lý giải được.

“Tốt, cảm ơn cháu.”

Nhìn bóng dáng yếu đuối Nghê Thủy Tinh biến mất trước cửa thang máy, cùng với nữ thư kí lạnh lùng vừa rồi so sánh, Trương Ngân Phụng lại đang trong lòng vì cô tăng thêm hai phần, tổng cộng đạt hết mười phần.

Những cô gái bình dị gần gũi dịu dàng điềm tĩnh giống như vậy, thật sự là quá ít , bà hoàn toàn hài lòng, chuyến này thật là đại thu hoạch!

“Bà nội!”

Giang Lăng mới đi ra khỏi phòng họp, liền kinh hãi thấy bà nội từ bên trong phòng tiếp khách đi ra, “Tại sao là bà? Bà làm sao tới ? Bên cạnh bà

tại sao không có một người giúp việc đi theo?”

Trương Ngân Phụng xoa xoa thắt lưng đau nhức, cái này cũng không tránh khỏi quá dài đi? Ước chừng ba giờ, xem ra cháu trai thật là cường công việc .

“Tôi thăm cháu a! Tiểu tử thú, người giúp việc bà đều kêu bọn họ đi về, bà cũng không phải là tàn phế, không cần cả ngày lẫn đêm nhìn chăm chăm bà không thả.”

“Nhưng bà dù sao cũng lớn tuổi, hơn nữa trái tim cũng không tiện.” Giang Lăng vội vàng giúp bà nội xoa thắt lưng, sắc mặt âm trầm, hướng thư ký một bên đứng ngay ngực giận dữ mắng mỏ: “Tại sao như vậy, bà nội tôi tới cũng không cho tôi biết?”

Nữ thư kí trợn mắt há mồm nhìn Trương Ngân Phụng, bởi vì cả lăm mà nói không được, “Khả nhưng nhưng . . . . . Phải . . . . . Bà bà bà. . . . . Bà ấy nói là người giúp việc của tổng tài.”

Trương Ngân Phụng đi tới trước mặt cô ta, “Cô có hay không qua nghe『 nhìn người không thể xem bề ngoài 』 những lời này? Coi như tôi là người giúp việc, cô tôi thiếu cũng phải tôn trọng người ta. May mà tôi là người rộng lượng , cũng không cùng cô so đo nhiều, chỉ là bà lão xin khuyên cô một câu, tuổi còn trẻ, về sau đừng bội nịnh như vậy !”

Trương Ngân Phụng đợi ba giờ liền, chính là vì ra giọng điệu này, nhìn bộ dáng nữ thư kí thẹn đỏ mặt, bà không khỏi có chút dương dương đắc ý.

Giang Lăng mặc dù rất giận thư ký, nhưng thấy tình huống như vậy cũng có chút khó chịu nhưng nhẫn lại, ai bảo người chính anh là bà Lão Ngoan Đồng sở trường tuyệt đường sống đây?

“Chúng ta về nhà đi! Bà nội.”

“Tốt thôi.”

“Đình!” một tiếng, thang máy xuống tầng dưới chót.

Giang Lăng đỡ bà nội đi ra, đi qua đại sảnh thì Trương Ngân Phụng đột nhiên hướng bên trái để đi tới phòng hành chính tổng hợp, Giang Lăng Nhất sững sờ, ngay sau đó đi theo phía sau bà.

“Thủy Tinh. . . . . Thủy Tinh. . . . .”

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Trương Ngân Phụng liếc chết hướng cô gái bên trong phòng phát tay, mặc dù đã qua lúc tan việc, nhưng cô còn đang trong phòng làm việc bận rộn không ngừng.

Nghe Thủy Tinh ngừng đầu, thấy Trương Ngân Phụng, ánh mắt sáng lên, mừng rỡ chạy tới, “Là bà à? Bà tìm được tổng tài chúng cháu. . . . .”

Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, bởi vì thấy đang đứng bên cạnh Trương Ngân Phụng một người đàn ông cao lớn anh tuấn trầm lặng, mặt không chút thay đổi, trái tim nhất thời không biết tại sao nhảy cuồng loạn lên. . . . .

Mặc dù anh là tổng tài công ty, là người lãnh đạo trực tiếp của cô, hai người cùng làm việc trong một Cao ốc, nhưng dù sao cô chẳng qua chỉ là một nhân viên bình thường, có thể xa xa cơ hội tiếp cận cũng không nhiều, chứ đừng nói gì tới khoảng cách nhìn nhau gần như vậy.

Thì ra là, anh so với trên tạp chí anh tuấn hơn, đẹp trai hơn, cũng càng lạnh lùng, càng thêm khí thế bức người.

Trương Ngân Phụng cười he he kéo Nghe Thủy Tinh, đẩy cô đến trước mặt Giang Lăng, “Bà giới thiệu, đây là Nghe Thủy Tinh, mới vừa rồi chính là cô gái này tốt bụng dẫn bà đi lên, còn cùng bà một lúc lâu, bằng không, bà đã bị bí thư của cháu cản ở ngoài cửa rồi.”

Nghe Thủy Tinh sợ hãi hướng Giang Lăng Nhất hơi cúi đầu, “Tổng tài.”

“Cảm ơn cô.” Giang Lăng mặt không chút thay đổi, thân nhiên nhìn cô một cái, tầm mắt cũng không có dừng lại nhiều hơn, ngay sau đó vịn vai bà nội, “Đi thôi! Bà nội.”

“Vậy bà lần sau trở lại tìm cháu chơi nha. . . . .” Trương Ngân Phụng lưu luyến, hướng Nghe Thủy Tinh phát tay một cái.

Bà nội? ! Nghe Thủy Tinh nhìn Giang Lăng cẩn thận từng li từng tí đỡ Trương Ngân Phụng người tự xưng là “Người giúp việc” rồi đi, không khỏi khẽ trợn to đôi mắt sáng trong.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Buổi sáng ngồi bên trong quán cà phê, khách hàng tùm nập năm tụm ba, làm đẹp nhưng sau giờ trưa không khí có phần lơi lỏng hơn.

Nghê Thủy Tinh mới đi vào quán cà phê ngồi, liền thấy bên phải một lão bà lớn tuổi, hướng mình liếc chết phát tay.

“Thật xin lỗi, khiến bà đợi lâu.” Nghê Thủy Tinh vội vàng đi tới, kéo qua ghế dựa ngồi xuống.

Cô có nằm mơ cũng không nghĩ đến, một tuần trước một bà lão tới tìm tổng tài, lại là bà nội của tổng tài, càng không có nghĩ tới bà cư nhiên hẹn mình ra ngoài uống cà phê.

“Không sao, là bà đến sớm.” Trương Ngân Phụng vẫn như cũ mặt nở nụ cười hòa ái, quan sát quần áo mộc mạc của Nghê Thủy Tinh.

Cô bé này, thanh nhã điềm tĩnh, phát ra một loại khí chất làm cho người ta rất thoải mái, thật là khiến cho bà càng xem càng yêu.

“Cái gì, bà muốn cháu làm người trông nom bên mình?” Biết được mục đích Trương Ngân Phụng hẹn cô đến đây sau, Nghê Thủy Tinh giật mình thiếu chút nữa khiến muỗng bạc trong tay rơi xuống mặt bàn.

“Đúng vậy a, tuổi của bà đã lớn, thật rất cần người trông nom bên mình, ở trong nhà chăm sóc bà, hoàn toàn bao ăn ở, lương tháng sáu vạn, như thế nào? Suy nghĩ một chút đi!”

“Nhưng là. . . . .” Nghê Thủy Tinh nghi ngờ nhìn mặt mày hồng hào của Trương Ngân Phụng, “Nhưng bà trông rất khỏe mạnh, bộ dạng cũng không cần người trông chừng.”

“Ai nha, nói thật, bà chỉ là muốn tìm người theo bà. Đứa cháu kia của bà, cả ngày đi sớm về trễ, chỉ còn một mình bà ở nhà, rất tịch mịch, liền muốn tìm người trò chuyện. Ngày đó thấy cháu, trực giác cho biết bà và cháu rất có duyên, cho nên liền mạo muội mời cháu.”

Trương Ngân Phụng nói xong nước miếng văng tung tóe, miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng khiến Nghê Thủy Tinh tin tưởng đề nghị sự thật của bà.

“Như vậy đi. . . . .” Trương Thủy Tinh trầm ngâm, “Nếu như bà thật cảm thấy cô đơn, buổi tối cháu có thể tới đây trò chuyện với bà, nhưng trước mắt cháu không muốn từ bỏ công việc, lại càng không muốn nghĩ kỹ cái gì tiền lương, cháu tới trò chuyện với bà hoàn toàn là tự nguyện.”

“Đồng ý đồng ý, chỉ cần cháu chịu, tất cả đều nghe cháu, hắc hắc he he. . . . .”

Chỉ cần Nghê Thủy Tinh ở đến biệt thự Giang gia, để cho cô bé cùng Giang Lăng hai người thường xuyên gặp mặt, tình cảm tự nhiên sẽ được từ từ bồi dưỡng.

Trương Ngân Phụng vẻ mặt tươi cười, thế nhưng là nụ cười gian trá, thấy thế nào thế nào giống như đang mài dao chuẩn bị để làm thịt cừu con đơn thuần, Nghê Thủy Tinh không biết từ đâu tới một trận rừng mình.

Lão phu nhân hành động thật là sấm rền gió cuốn, xế chiều hôm đó, Nghê Thủy Tinh lập tức được xe hơi sang trọng đưa mình về phòng trọ thuê nhỏ.

Cùng đi còn có hai người giúp việc bà nội mang tới, thay cô dọn dẹp hành lý, tựa hồ không muốn làm cho cô có cơ hội đổi ý.

Nửa giờ sau, Nghê Thủy Tinh lần hành lý đều bị đưa vào biệt thự Giang gia.

Tốc độ thật nhanh, ngay cả Nghê Thủy Tinh chính mình cũng phản ứng không kịp nữa, ngay cả khi đã đặt chân trong phòng ngủ rộng rãi của biệt thự, cũng vẫn làm cho cô hoài nghi mình có hay không đang ở trong mộng.

Cả biệt thự thiết kế chu toàn, từ vườn hoa ở ngoài, hồ bơi, một sân quần vợt cần cái gì đều có, thậm chí còn có một mini sân đánh Golf.

Biệt thự bốn phía được bao phủ bởi màu xanh lá cây, chim hót hoa thơm, cách đó không xa chính là bãi biển mênh mông xinh đẹp, không khí mát mẻ tự nhiên.

Nghê Thủy Tinh phòng của ở lầu hai, lão phu nhân cách vách, cả căn phòng lấy trắng sữa, màu lam nhạt điều làm chủ, có vẻ cực kỳ trong sáng ấm áp.

Nghê Thủy Tinh vuốt ve rèm cửa sổ tinh xảo, ngắm nhìn vườn hoa xinh đẹp ngoài cửa sổ, không dám tin tưởng sự việc xảy ra trước mắt đây tất cả là thật.

So sánh với phòng trọ nhỏ rách nát của cô với hiện tại, nơi này quả thật chính là thiên đường!

Chỉ tiếc nơi này cho dù tốt hơn nữa, cũng không phải là nhà của mình, thiên hạ rộng lớn, rốt cuộc mình không có chỗ dung thân. . . . . Nhìn nơi xa một mảnh đỏ hồng mờ mờ ánh nắng chiều, Nghe Thủy Tinh tinh thần không khỏi chán nản.

Nghe Thủy Tinh vừa sanh ra liền bị cha mẹ vứt bỏ, từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, trong lòng cô, chưa từng có cảm thụ qua "Nhà" ấm áp.

Cái từ này, đối với người khác mà nói là rất bình thường , nhưng đối với cô mà nói, lại giống như chuyện hoang đường, chỉ có thể hướng tới, lại xa không thể chạm.

Vậy mà, lão phu nhân xuất hiện xuất hiện, lại làm cô cảm giác được như thế nào là người nhà mà trước nay chưa từng có.

Bà nội nụ cười hiền lành thân thiết, tựa như người quen đã lâu không gặp, làm cho người ta bất tri bất giác sinh ra ý nghĩ thân thiết.

Nếu như có thể được, cô rất muốn ở chỗ này trông nom chăm sóc bảo hộ bà nội!

Nói ra có lẽ làm người ta khó có thể tin, Nghe Thủy Tinh vào ở Giang gia biệt thự đã được một tuần lễ, nhưng vẫn không cùng Giang Lăng Chính thức gặp mặt qua.

Giang Lăng mỗi ngày đi sớm về trễ, thường thường sau khi Thủy Tinh ngủ, mới nghe được thanh âm xe hơi lái vào nhà để xe, sau đó, chính là tiếng bước chân đặc biệt trầm ổn của anh, vẫn từ trên cầu thang cho tới cuối hành lang.

Không nghĩ tới, so với người của anh, cô ngược lại quen thuộc tiếng bước chân của anh.

Biết anh đã trở lại, cánh môi khẽ giương nhẹ, Nghe Thủy Tinh khép lại mí mắt, yên lòng mặc cho mình chìm vào thật sâu mộng đẹp.

Trong mộng hay ngoài mộng, luôn có bóng dáng một người đàn ông anh tuấn cùng đôi mắt trầm tĩnh sắc bén , như ẩn như hiện, tựa hồ cô có thể đưa tay ra chạm tới, nhưng mỗi khi cô đưa tay, sẽ đột nhiên biến mất vô hình, bởi vì cô mọi thứ như cũ, tiu nghỉu như mất.

Đây là một loại tình cảm gì? Nghe Thủy Tinh có chút hiểu, rồi lại có một tia u mê.

Tối nay, vẫn qua nửa đêm mười hai giờ, còn không có nghe được tiếng động cơ xe hơi cùng tiếng bước chân của Giang Lăng, Nghe Thủy Tinh không khỏi có chút tâm phiền ý loạn.

Trần trọc trở mình hơn một giờ sau, cô rốt cuộc buông tha ý nghĩ tiếp tục ngủ .

Cô lật người ngồi dậy, mặc áo ngủ bảo thủ , cái mền mỏng hé ra, nhẹ chân nhẹ tay đi xuống lầu. . . . .

Đi trên tấm thảm mềm mại, cô đi tới hồ bơi phòng bên ngoài, ngồi ở trên ghế, nhìn sóng gợn lăn tăn trên mặt nước.

Đầu thu ban đêm mang theo hơi lạnh lẽo, bốn phía mọi âm thanh đều yên tĩnh. Ngẩng đầu nhìn lên, cả bầu trời đầy ánh sao, sáng chói rực rỡ.

Người kia hiện tại ở nơi nào? Vì cái gì phải là đi sớm về trễ, ít ỏi về nhà?

Anh có biết hay không bà nội rất lo lắng cho anh, anh hẳn là đợi tại trong nhà cùng bà nội, anh không biết cô có bao nhiêu hâm mộ, bên cạnh anh còn có người thân quan tâm anh như vậy , không giống như cô, bất kể lưu lạc tới chỗ nào, đều chỉ có một người. . . . .

Bởi vì không biết tới nơi nào, cho nên, cũng không chỗ nào để đi, cô là người không có nhà, cũng không có người thân.

Gió lạnh chợt nổi lên, đem lại sâu mấy phần. Nghe Thủy Tinh kéo chặt cái mền, ngày mai bên trên còn phải đi làm, như thế nữa khó có thể ngủ say, vẫn là trở về nằm đi!

Đột nhiên, trước mặt dường như có một đoàn bóng đen ngăn trở đường đi.

Nghe Thủy Tinh muốn dừng bước, cũng đã không kịp thu thế, lỗ mũi nhất thời đụng vào bức tường mềm mại, "A. . . . ."

Cô không khỏi thở nhẹ ngẩng đầu, một bóng dáng cao lớn, cùng trầm ổn như núi vắt ngang ở trước mặt cô. Mà cô đụng vào , đúng là lồng ngực anh.

"Người. . . . . Người là ai?" Nghe Thủy Tinh thanh âm phát run, cô chẳng lẽ gặp người xấu đột nhập chứ?

"Lời này nên tôi hỏi cô mới đúng!"

Giang Lăng cau mày trừng mắt cô gái trước mặt có mặt nhon trái xoan, thanh tú tái nhợt, thủy mâu như sương , mặt không chút thay đổi.

Gặp quý! Hẳn đến tột cùng là đụng phải tinh linh dưới đêm trăng, hay là đóa hoa hồng kiều diễm giữa bụi hoa?

“Anh là. . . . . Giang tổng tài?” Mượn ánh đèn cửa biệt thự , Nghe Thủy Tinh cuối cùng thấy rõ người đàn ông trước mắt là ai.

Giang Lăng sắc mặt không thân thiện nhìn chằm chằm cô. . . . .

“Tôi. . . . . Tôi tên là Nghe Thủy Tinh, là nhân viên trong công ty của tổng tài, cũng là người trông nom bà nội của tổng tài.” Nghe Thủy Tinh biết anh khẳng định đối với mình không có ẩn tượng, cho nên liền giới thiệu mình.

Giang Lăng thoáng chốc nhớ lại, tựa hồ có một lần, bà từng đề cập với anh, sẽ có một cô gái đến ở cùng bà, chẳng lẽ chính là cô?

“Vào đi!” Anh ngắn gọn ra lệnh.

Ở phòng khách to lớn ngồi xuống trên ghế sa lon, Giang Lăng đôi tay khoanh trước ngực, mặt không thay đổi từng mắt cô gái trẻ tuổi trước mặt .

Bà nội đến cùng là đang làm cái gì quý, vô duyên vô cớ gọi cô gái xa lạ vào ở trong nhà, nhất định là có cái ý đồ gì!

Đối mặt với người đàn ông ánh mắt sâu không lường được, Nghe Thủy Tinh cố đề xuống xung động muốn chạy trốn .

Anh trong con người trầm tĩnh áp bách thật lớn, sắc bén như kiếm, khiến cho cô gần như không cách nào chịu đựng.

Huống chi hiện tại cô cái bộ dáng này, phủ áo ngủ, trong cái mền, tóc khẳng định cũng loạn thành một đoàn. . . . .

Trời ạ, cô tin tưởng mình bộ dạng khẳng định rất xấu!

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi. . . . . Tôi không nghĩ tới sẽ dọa đến tổng tài. . . . .” Nghe Thủy Tinh bất an nói xin lỗi.

“Đã trễ thế này, cô ở bên ngoài lúc ăn lúc hiện làm cái gì?” Giang Lăng sắc mặt đúng là có chút khó coi.

“Tôi không ngủ được, cho nên ra ngoài đi một chút. Tôi không phải cố ý, chỉ là không nghĩ tới sẽ trùng hợp như thế, vừa đúng đụng vào tổng tài.” Nghe Thủy Tinh vội vàng giải thích, sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ vô tội điềm đạm đáng yêu.

“Bà nội kêu cô tới làm cái gì?”

“Bà nội nói bà cảm thấy cô đơn, cho nên gọi tôi đến bên cạnh trông nom chăm sóc, như vậy bà thì có đối tượng nói chuyện phiếm chuyện phiếm rồi.”

“Trông nom chăm sóc?” Giang Lăng nhíu mày, đồng thời chú ý tới cô đối với bà nội thân mật gọi, sắc mặt càng thêm chìm mảy phần, qua thật lâu sau mới nói: “Cô đi ngủ đi!”

“Ngủ ngon.” Nghe Thủy Tinh như được đại xá, vội vàng lên lầu.

Ai! Hôm nay thật không phải ngày may mắn của cô.

Vào ở nhà anh sau lần đầu tiên gặp mặt, lại làm cho anh thấy mình chật vật như vậy , anh đối với xuất hiện của cô thái độ rõ ràng bất thiện, cũng đúng, nếu như nhà mình đột nhiên có một người ngoài vào ở, cho dù ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái chứ?

Nhưng là. . . . . Cô thật không hy vọng, mình biến thành chán ghét tồn tại trong mắt anh.

Lúc sáng sớm, ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Nghe Thủy Tinh bụng sữa tươi đang còn nóng đi ra, rất kinh ngạc thấy Giang Lăng lại vững vàng ngồi ở bên cạnh Trương Ngân Phụng .

Anh ngũ quan khác sâu, tây trang phẳng phiu, cẩn thận tỉ mỉ, trên khuôn mặt mang theo đối với bất cứ chuyện gì cũng làm như không thấy lãnh đạm, đẹp trai làm cho người khác lòng nhận nhận.

“Bà nội sớm, tổng tài Chào buổi sáng.” Nghe Thủy Tinh chủ động chào hỏi, Giang Lăng nhưng chỉ là đối với cô vừa vắn thoáng nhìn nhàn nhạt.

Anh một bên vừa ăn một bên lẳng lặng nhìn Nghe Thủy Tinh thay sữa tươi cho bà nội, cắt bánh mì nướng. . . . .

Động tác của cô vô cùn dịu dàng, tỉ mỉ mà săn sóc, ít nhất, anh chưa từng thấy qua động tác mềm mại như lông vũ như vậy.

“Tiểu tử!”

Bà nội nhìn Giang Lăng ánh mắt nhìn chăm chú vào Nghe Thủy Tinh , nội tâm không khỏi âm thầm đắc ý, cháu trai quả nhiên đối với cô gái này để ý.

“Thủy Tinh cũng làm ở công ty cháu, hôm nay thuận tiện cháu chở Thủy Tinh đi đi!”

“Không cần, bà nội.” Nghe Thủy Tinh sợ hết hồn, vội vàng nói: “Biệt thự đầu đường cách đó không xa thì có trạm xe bus, rất thuận tiện, không cần phiền tới tổng tài.”

“Đừng khách khí, Thủy Tinh, dù sao cũng thuận đường mà! Còn nữa... , chúng ta đều là người một nhà, không cần kêu tổng tài nữa, nghe không tự nhiên , gọi tên là tốt, đừng không, cháu trai?” Trương Ngân Phụng cười he he hướng Giang Lăng nói.

Người một nhà? !

Giang Lăng khóe mắt co quắp một cái, thiếu chút nữa ngen lại.

Anh lạnh lùng đứng dậy, “Bà nội, cháu đi nha.” Lại hướng Thủy Tinh nói: “Đi thôi!”

“À?” Nghe Thủy Tinh sợ hết hồn, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu nhìn anh.

“Cô không phải đi làm sao?” Giang Lăng liếc xéo cô.

“A, được, tôi lập tức tới ngay.” Nghe Thủy Tinh như ở trong mộng mới tỉnh, nằm mộng cũng không nghĩ đến, anh thật muốn chở cô đi làm.

Nhìn cảnh tượng hai người bọn họ vai kề vai đi ra , Trương Ngân Phụng không khỏi ha ha ha cười to ba tiếng, gốc cây do bà tự tay đất tơ hồng, xem ra lập tức liền xứng thành một đôi, thật là vui chết lão nhân gia vậy!

Bên trong xe không khí trầm mặc được đáng sợ, trên người đàn ông mùi thơm thanh nhã truyền đến, chẳng những không có hóa giải khẩn trương của Nghe Thủy Tinh, ngược lại khiến cho cô nhịp tim như sấm, như đứng đông lạnh.

Cô vừa mong đợi cơ hội cùng anh sống chung, nhưng rồi lại sợ sệt muốn chạy trốn.

Người đàn ông này trên mặt hiện đầy nồng đậm lạnh lùng cùng địch ý, cô không biết mình rốt cuộc làm gì sai, khiến cho anh căm thù cô như thế.

Mi cong khẽ chớp, Nghe Thủy Tinh không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng mình ngẩng đầu, im lặng nhìn tới phong cảnh ngoài cửa xe .

“Cô rất sợ tôi?” Rốt cuộc, Giang Lăng mở miệng phá tan không khí trầm mặc.

Bên cạnh cô gái trẻ tuổi tựa như một con thỏ trắng nhỏ bé bị hoảng sợ , rõ ràng một bộ dáng yếu đuối, hết lần này tới lần khác khiến bà nội nội cảm động, dễ chui vào Giang gia.

Loại phụ nữ này, trên đường cái vừa nắm một bó to, hoàn toàn không nhìn ra có cái gì tốt!

Thật không biết cô dung thủ đoạn gì, khiến bà nội khen cô như vậy, mặc dù ngoài mặt xem ra hết sức đơn thuần, nhưng anh hi vọng cô không phải loại giả bộ “Tinh khiết” mà thôi.

Bà nội nói rõ muốn đem cô cùng anh ghép thành một đôi, Giang Lăng mặc dù không muốn biểu hiện ra làm trái ý bà nội, nhưng anh bình sinh căm ghét nhất chính là bị buộc làm chuyện mình không thích.

Nếu như người phụ nữ này cho là chỉ cần lấy lòng bà nội, là có thể trở thành thiếu phu nhân Giang gia , vậy thì cô sai hoàn toàn!

Anh sẽ làm cho cô biết, tùy tiện xông vào Giang gia sẽ phải trả giá cao!

Tròng mắt đen lạnh lùng chột lóc, Giang Lăng giờ phút này thái độ làm người ta không lạnh mà run.

“Tôi. . . . . Không có. . . . .” Nghe Thủy Tinh sợ hết hồn, sợ hãi nhìn nhìn hắn, lại hoảng hốt rũ tầm mắt xuống.

“Cô sao lại run rẩy thế kia không phải lợi hại lắm sao?”

Giang Lăng hừ lạnh một tiếng, cảm giác mình tựa như thợ săn ác liệt , không ngừng tiến sát từng bước đợi làm thịt dê con đã rơi vào trong lòng bàn tay .

“Tôi chỉ là cảm thấy. . . . .”

“Cảm thấy cái gì?” Giang Lăng hơi nhướng mày.

“Cảm thấy Tổng tài có chút làm cho người ta không dám đến gần. . . . .” Thủy mâu đột nhiên bay lấp lánh, rơi vào trên mặt người đàn ông, một giây kế tiếp ngay sau đó né ra.

“A? Cô muốn đến gần tôi làm cái gì? Làm thiếu phu nhân Giang gia ?” Giang Lăng cười lạnh.

“Không. . . . . Tôi không phải ý này.” Nghê Thủy Tinh vội vàng giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Thiếu phu nhân Giang gia ? Anh làm sao có thể nghĩ như vậy? !

“Tôi không cần biết cô có mục đích gì! Nghe kỹ cho tôi. . . . .”

Giang Lăng bắt chột thắng xe, bởi vì tác dụng của quán tính, Nghê Thủy Tinh cả người nghiêng về phía trước, thật may là được giây nịt an toàn giữ lại, nhưng đột ngột chấn động , khiến cô chấn kinh đến nỗi không ra lời.

Cô không hiểu mình nói sai chỗ nào, lại chọc cho người đàn ông trước mắt nỗi trăn trở lòng.

Giang Lăng lạnh lùng đem mặt lại gần, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngấn nước của Nghê Thủy Tinh.

“Trừ phi là tôi muốn, nếu không, sẽ không có một người phụ nữ nào có thể dựa vào giờ thủ đoạn liền muốn leo lên giường của tôi. Cô đừng tưởng rằng lấy lòng bà nội, là có thể chiếm được tâm của tôi, cô cần bản không phải là loại khiến tôi có thể ra tay!”

Đúng vậy a, như loại phụ nữ này vừa không có ngực lại không có thịt, cũng không kiều mỵ cũng không thể yêu, nếu là bình thường, anh ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn, chứ đừng nói là khơi dậy dục vọng.

Coi như cô nghĩ mê hoặc anh, cũng phải xem lại bản thân có đủ khả năng không!

“Tôi. . . . . Tôi Giang gia. . . . . Chỉ là vì chăm sóc bà nội. . . . .” Nghê Thủy Tinh giọng nói run, anh nhọc nhằn khiến cô không chịu nổi trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt tuôn rơi.

“Thu hồi mấy lời vô dụng của cô lại, phía trước cách công ty năm mươi mét, cô có thể xuống xe.” Giang Lăng mặt như hàn băng, lạnh lùng nói.

Mới vừa bước xuống có mấy giây, liền nghe tiếng động cơ vang dội, nhanh chóng lái xe về phía trước như một mũi tên, chỉ còn lại nhân nhạ bụi mù. . . . .

Người đàn ông bộ dáng muốn vứt bỏ cô ngay lập tức, giống như cô là vi khuẩn độc hại. . . . .

Trên mặt truyền đến cảm giác ẩm ướt, lấy tay chạm vào, Nghê Thủy Tinh mới biết, mình chẳng biết từ lúc nào trên khuôn mặt đầm nước mắt.

Trái tim truyền đến cảm giác giống như bị người cắt , một đao lại một đao, chậm rãi sâu hơn đau đớn đầy mình. Vậy mà đau càng nhiều, cô càng hiểu, vừa mới bắt đầu trong lòng mình, để cho mình thỉnh thoảng vui mừng, thỉnh thoảng buồn rầu ... Đó là cái loại tình cảm gì.

Không sai, đó chính là thích ——

Cô thích người đàn ông kia, cô thương anh!

Vừa bắt đầu trong lòng đã đầy hâm mộ, mới gặp mặt càng thêm vừa thấy đã yêu, gần như còn chưa quen biết thân nhau, cô cũng đã rơi vào tình yêu loại giống như rơi xuống vực sâu không kiểm chế được, mặc cho lòng của mình, loay quanh luẩn quẩn, nhớ thương trên người của anh.

Cô từng rất kích động, có thể tới Giang gia, cùng anh cuộc sống ở chung một mái nhà, đối với cô mà nói, quả thật giống như là như mộng ảo kịch tình truyền cổ tích!

Dù là người đàn ông này tầm mắt chưa bao giờ dừng ở trên người cô, cũng đã đủ khiến cô thắm vui vẻ cả buổi sáng.

Cô cẩn thận từng li từng tí che giấu phần tình cảm này, lần nữa tự nói với mình, người đàn ông giống như anh, đời này kiếp này cũng không thể cùng với cô, cô chưa bao giờ hy vọng xa vời cùng anh phát triển , khoảng cách hai người quá xa, cô tự mình rất rõ.

Thật ra thì, có thể mỗi ngày nhìn thấy anh, đối với cô mà nói, cũng đã là một loại may mắn trời ban , nhưng vì cái gì thái độ của anh luôn coi thường cô như vậy, khiến cô cảm thấy rất tổn thương? Là cô không xứng hay bất cứ ai cũng không thích cô?

Yên lặng nhìn chăm chú vào phương hướng xe hơi biến mất, Nghê Thủy Tinh mặc cho gió tùy ý thổi khô nước mắt trên mặt mình .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

A a . . . . . Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Ba tháng đã qua, hai người kia thế nào cũng không có động tĩnh gì, vẫn như cũ là mắt to trừng mắt nhỏ, thật là khiến bà già này sốt ruột chết mất thôi !

Trương Ngân Phụng gần đây tâm tình rất ảm ức, tuần lễ trước, bà thật vất vả mới khiến cháu trai chở Thủy Tinh đi làm, tưởng rằng có thể vì vậy hai người gần gũi với nhau hơn, không nghĩ tới, không nghĩ tới kết quả hoàn toàn ngược lại, hai người giống như oan gia đối đầu với nhau, từ lần đó chẳng những không nói với nhau lời nào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng tránh tiếp xúc.

Mà Giang Lăng lại khôi phục dậy sớm về muộn làm việc và nghỉ ngơi, lấy cớ bận rộn công việc, thường ăn cơm ở chỗ gần công ty, khó khăn lắm một tuần mới trở về nhà một lần.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, phải đến năm nào tháng nào bà già này mới được ôm chất trai a? Không được, bà cần phải tìm cháu trai để nói chuyện mới được không thể để tình hình này kéo dài mãi!

Nghĩ đến đây, Trương Ngân Phụng nóng lòng đột nhiên đứng lên, kết quả động tác quá gấp, lớn tuổi trái tim không chịu nổi kích động, ngực cứng lại, một hơi chưa kịp thở gấp, nhất thời văng đầu hoa mắt, thân thể không ổn định, mềm nhũn té xuống đất, sau đó ngất xỉu . . . . .

Đến lúc Giang Lăng nhận được điện khẩn của bạn tốt kiêm thầy thuốc gia đình Đường Gia Bình sau, lập tức như gió bay điện chớp chạy về nhà.

“Bà nội!” Anh ba chân bốn cẳng, vội vàng xông vào phòng ngủ bà nội.

“Xuyết. . . . .” Ngồi ở mép giường người đàn ông trẻ tuổi quay đầu, ý bảo Giang Lăng nhẹ giọng, “Mình tiêm cho bà một mũi rồi, giờ bà đã ngủ rồi.”

“Chẳng phải vẫn bình thường sao, bà nội như thế nào? Đột nhiên lại té xỉu như vậy?”

Giang Lăng hạ thấp thanh âm, nhìn bà nội ngủ say sắc mặt có hơi tái nhợt, không khỏi lòng như đao cắt.

“Chúng ta đi ra ngoài nói.” Đường Gia Bình kéo anh đi ra ngoài, cũng khẽ cửa đóng.”Bà nội trong người vốn có bệnh tim, hiện tại bệnh tình đột nhiên nặng thêm.”

Đường Gia Bình vuốt ve gong kiếng vàng trên mũi, anh lịch sự nho nhã, tao nhã lễ độ, ở Giang gia đảm nhiệm thầy thuốc gia đình nhiều năm, bên cạnh đó, cũng là bạn tốt của Giang Lăng.

“Thế nào bệnh tình lại đột nhiên nặng thêm? Mấy ngày trước không phải vẫn tốt sao . . . . .” Giang Lăng nhú chặt mi tâm, hiện ra một rãnh sâu.

“Đó là bởi vì cậu không ngoan a!” Đường Gia Bình khẽ mỉm cười, nhìn bạn tốt của mình, “Bà nội tâm bệnh, cậu cũng không phải không biết. Bà muốn nhìn cậu sớm ngày kết hôn sinh con cũng muốn điên rồi, cậu thật bất hiếu, chẳng những không an ủi bà, còn suốt ngày dạo chơi nhân gian, bạn gái đổi như tha áo y, trong lòng bà nóng lòng mới có thể không vội đến phát hỏa sao?”

Anh khuyên bạn tốt, “Giang Lăng, chơi đã hãy thu tay đi! Trên đời này, cũng không phải tất cả người nào cũng giống như mẹ cậu, luôn có một người sẽ có một người yêu cậu vô điều kiện, cho nên, bỏ qua khúc mắc, đi tìm hạnh phúc thuộc về chính mình đi! Huống chi, cậu biết đó bà nội thì bị bệnh tim, cậu nhẫn tâm lần nữa kích thích bà sao?”

Giang Lăng sắc mặt của âm trầm xuống, quả đấm cũng nắm thật chặt, đầu ngón tay có chút trắng bệch.

Hiện tại bà nội chính là người thân duy nhất của anh, anh không muốn mất đi bà!

Màn đêm kéo tới, hoàng hôn u ám

To như vậy biệt thự Giang gia một mảnh yên lặng, vền vẹn ở lầu hai chỗ rẽ cầu thang nơi có một chút ánh đèn yếu ớt.

Chăm sóc bà nội ngủ sau, Naughê Thủy Tinh nhẹ chân nhẹ tay từ trong phòng ra ngoài, vừa đi đến cửa cầu thang, liền nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đang đứng cô đơn, trên ghế salon ngay chính giữa phòng khách.

Bốn phương một mảnh bóng tối, người đàn ông không mở đèn, mặc cho mình chìm trong bóng tối, bóng lưng của anh nhìn qua thấy lo âu, thật cô đơn.

Ghế sa lon đối diện cửa kiếng rộng mở thật to, rèm cửa sổ theo gió lay động, dưới ánh trăng, hoa hồng xinh đẹp chậm rãi nở rộ, lặng yên không một tiếng động tỏa lộ hương thơm

Hoa hồng là loài hoa mà bà nội thích nhất, vườn hoa hồng này chính là thành quả tâm huyết của bà nội, Giang Lăng chỉ cần thấy được hoa hồng, sẽ gấp nhớ tới bà nội bóng dáng bận rộn cùng với nụ cười hiền lành trên môi.

Anh cảm thấy dạ dày tựa hồ cảm giác đau đốn , giống như có vô số con kiến đang đục khoét gặm mòn trái tim của anh. Anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, cảm giác vô dụng.

Anh căm ghét loại cảm giác này!

Kể từ khi mẹ phản bội ba, hồng hạnh xuất tường, cùng người đàn ông khác song túc song phi (như hình với bóng) sau, ba giống như thất bại hoàn toàn, bị bệnh không khỏi, kéo dài mấy năm, rốt cuộc buồn bức mà mất, khi đó, Giang Lăng liền thề, sẽ không bao giờ để cho mình có cái loại cảm giác này!

Vậy mà tới nay, khi biết bệnh tình của bà nội sau, loại cảm giác vô dụng này lại tới!

Dù rằng hiện tại anh có tất cả, hồ mưa gọi gió, lại không đổi được bình an khỏe mạnh người quan trọng nhất bên cạnh . Ghê tởm!

“Anh không sao chứ, tôi có thể giúp gì cho anh không?”

Đột nhiên, một thanh âm dịu dàng ở bên tai anh vang lên, giống như một dòng suối, leng keng rung động, an ủi lòng người.

Giang Lăng mở mắt ra, liếc mắt liền thấy Nghê Thủy Tinh đứng ở trước mặt.

Hoàng hôn bao phủ ở bên trong, khuôn mặt cô tựa như bức họa, vóc người mảnh khảnh, hai mắt lấp lánh lóe lên, giống như bầu trời rực rỡ ánh sao. Trong khoảnh khắc , trái tim của anh đập thành thịch.

Đội không thấy trả lời, sự trầm mặc của người đàn ông biểu thị rõ ràng không thích cô đột nhiên quấy rầy, biết điều đó Nghê Thủy Tinh tính toán tránh ra.

“Chờ một chút!”

Nghe được thanh âm của Giang Lăng cô chợt dừng bước, quay đầu, ánh mắt không hiểu nhìn anh.

“Păng!” một tiếng, Giang Lăng thấp sáng đèn của phòng khách, toàn bộ không gian phút chốc sáng lên.

Anh đứng lên, đi tới trước mặt cô, trông mắt tối tăm sắc bén như kiếm, rồi lại thâm thúy tựa như biển, làm cho không người khác không thể nắm bắt.

“Cùng tôi kết hôn!”

“À?” Nghê Thủy Tinh cả người ngậy ngẩn!

“Cùng tôi, kết, hôn!”

Giang Lăng lần nữa lặp lại từng chữ, để cho cô xác nhận, cô không có nghe nhầm, không phải là cảnh mộng, càng không phải là cô trượt chân bước vào một thời không khác sau sinh ra hỗn loạn.

“Tại sao. . . . .” Nghê Thủy Tinh gần như nói không ra lời, cô tròn to hai mắt, không thể tin nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh không phải rất chán ghét cô sao? Tại sao đột nhiên lại nói ra những lời này?

“Bà nội bệnh nặng, tâm nguyện duy nhất hiện nay của bà, chính là nghỉ sớm ngày nhìn thấy tôi lập gia đình.”

Giang Lăng giọng nói trầm ổn, trông mắt càng thêm trầm tĩnh đến mức khiến không có người nào không tin những lời anh vừa nói.

“Chính là vì nguyên nhân này. . . . . Anh sẽ phải cùng tôi. . . . . Kết, kết hôn?” Nghê Thủy Tinh vẫn không dám tin sững sờ nhìn anh.

Quá hoang đường!

“Cái này chẳng lẽ còn chưa đủ sao?” Giang Lăng thẳng tắp nhìn Nghê Thủy Tinh.

Cô khó khăn tránh khỏi tầm mắt của anh, anh trong mắt áp lực khiến cho cô thật sự khó thở. . . . . Người đàn ông này rất nghiêm túc!

Anh bị điên rồi! Tất cả đều điên rồi!

Đêm này thật là hoang đường chí cực, Nghê Thủy Tinh đại não một mảnh hỗn loạn, “Giữa chúng ta cũng không có yêu.”

“Tôi biết.” Giang Lăng nhàn nhạt nói.

Giữa anh và cô dĩ nhiên không có yêu, cũng không thể sẽ có yêu.

“Vậy tại sao chọn tôi?” Nghe Thủy Tinh nghi ngờ nhìn Giang Lăng.

Tại sao chọn cô? Cô tin tưởng, bên cạnh anh vừa nghe đến anh cầu hôn người phụ nữ nào cũng mừng rỡ như điên.

“Bà nội rất thích cô, cùng cô kết hôn sẽ khiến bà nội vui vẻ.”

Nghe Thủy Tinh rốt cục cũng hiểu tình thế trước mắt vì sao cô là người duy nhất được chọn, nếu như anh tùy tiện mang một người phụ nữ, chỉ sợ bệnh tình bà nội sẽ tăng thêm.

“Anh muốn một cái cọc hôn nhân không có tình cảm, đây đối với tôi không công bằng, đối với anh cũng thế, đối với bà nội lại càng không tốt!” Nghe Thủy Tinh cắn chặt môi dưới, cánh môi mím mại truyền đến cảm giác đau đớn.

“Tôi sẽ làm cho cô cảm thấy công bằng.” Giang Lăng nhàn nhạt nói ra.

“Có ý tứ gì?” Cô không hiểu lời anh nói.

“Theo như lời cô thì chẳng qua, đây chỉ là một hiệp nghị, cô chỉ cần làm vợ trên danh nghĩa của tôi, dụ dỗ bà nội vui vẻ là được. Kết hôn ngày đó, tôi sẽ lập tức chuyển một trăm ngàn đến tài khoản của cô. Một khi bà nội thật sự có cái gì bất trắc. . . . .” Giang Lăng hít sâu một hơi, trong con người vượt qua đau đớn, “Hiệp nghị giữa chúng ta lập tức kết thúc.”

Nghe Thủy Tinh không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Một trăm ngàn? Cuộc hôn nhân này trị giá một trăm ngàn?

Đối với cô mà nói, đây gần như là con số không tưởng tượng nổi, là giá trị mà chị sợ cả đời này cô cũng không kiếm nổi.

Người đàn ông này, thật cho là tiền có thể mua tất cả? ! Đề nghị của anh làm cho cô cảm thấy nhục nhã.

“Tổng tài, tôi xác thực một trăm ngàn có thể mua được rất nhiều thứ, nhưng cũng không bao gồm tôi.” Nghe Thủy Tinh nâng lên mí mắt, nhàn nhạt nói một câu, xoay người rời đi.

Giang Lăng Nhất nắm được tay của cô, kéo cô vào trong ngực, “Coi như là vì bà nội, cô cũng không đồng ý?” Không nghĩ tới cô sẽ quả quyết cự tuyệt, khiến anh một phen hoảng hốt.

Người đàn ông đẹp trai lãnh ngạo khuôn mặt gầy trong gang tấc, hơi thở đàn ông đặc biệt của anh phất qua gương mặt của cô, làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

“Cô thật nhẫn tâm cứ như vậy trơ mắt nhìn bà nội bệnh tình nặng thêm sao?” Giang Lăng nắm chặt cánh tay Nghe Thủy Tinh.

Nghe Thủy Tinh chần chừ. . . . .

Vậy mà càng làm cô chần chừ, ở sâu trong lòng mắt người đàn ông vội vàng cùng tuyệt vọng. Anh che giấu vô cùng tốt, nhưng vẫn làm cho trái tim tinh tế của cô cảm nhận được.

Ánh mắt lo lắng tìm kiếm của anh nhìn chăm chăm trên khuôn mặt cô, cô biết anh đang đợi câu trả lời khẳng định của cô, câu trả lời này, đối với anh vô cùng quan trọng?

Bà nội là người thân của anh, anh khấn trương vì bà nội như vậy, nếu như mất đi bà nội, anh nhất định sẽ đau đến không muốn sống mất?

Huống chi, ba tháng sớm chiều chung sống, bà nội đối với cô, chẳng khác gì với người thân của mình, cô cũng không muốn khiến bà nội chịu kích thích nữa.

Nếu như bà nội như vậy hi vọng cô cùng Giang Lăng ở chung một chỗ, như vậy vì bà nội khỏe mạnh, vì để cho người đàn ông trước mắt này không hề nhũn nhũn mi tâm rồi rầm như vậy nữa, đè nén về mặt không hề khó chịu như vậy, cô nguyện ý vì bọn họ, chấp nhận cái khế ước lạnh băng này!

“Được. . . . .”

Chăm chú nhìn vào lòng mắt tối tăm của người đàn ông này, Nghe Thủy Tinh cánh môi giống như đột ngột sốt cao, không ngừng run rẩy, phát ra thanh âm nhỏ nhỏ nghe không rõ.

Cái này giống như một đạo ma chú, mà chú này sẽ làm cô đau khổ cả đời, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi ma chú này!

Cô biết mình không khác nào cùng ma quỷ lập thành khế ước; biết mình nếu nhảy tới trước một bước, chính là núi đao biển lửa; biết rõ tình cảm sâu sắc của mình, ở trong mắt người đàn ông chỉ như rác rưởi tồn tại . . . . .

Cô cái gì cũng biết, bên cạnh anh nhiều như vậy cô gái xinh đẹp vây quanh, họ so với cô xinh đẹp hơn, so với cô đáng yêu và quyến rũ hơn, anh chắc chắn sẽ không vì cô mà bỏ qua những cô nàng đó, thậm chí ngay từ đầu đến cuối anh vừa nhìn thấy cô đã chán ghét rồi. . . . .

Nếu như cô đủ thông minh, giờ phút này nên nhắc chân mà đi, cách xa người đàn ông này, cũng là thoát khỏi đủ loại thương tâm; nhưng là, cô không đi được!

Chỉ là nhìn anh cô đơn ngồi trong bong tối, bước chân của cô, giống như bị dính ghim lại, một bước cũng không đi được. Đây chính là sức mạnh của tình yêu sao?

Đây chính là sức mạnh của tình yêu sao!

Nghê Thủy Tinh nội tâm giống như gặp phải song to gió lớn, buồn vui lẫn lộn.

Tất cả đều không sao, cô thương anh, lòng của cô đã không cách nào không chế bị anh chiếm đóng, như vậy, lại bị anh thương tổn lần nữa, có ngại gì?

“Được, tôi đáp ứng anh!”

Mi cong khẽ chớp, đề xuống nội tâm chua xót, khóe mắt không nhịn được hiện lên một tầng mỏng nước mắt, Nghê Thủy Tinh tự nói với mình đừng khóc, phải kiên cường. . . . .

Sau đó, cô cong cánh môi mềm mại nhạt màu lên, nhẹ nhàng, tựa như giờ phút này dưới đêm trăng hoa hồng, nhếch lên một đường cong vô cùng mê người.

Trong nháy mắt Giang Lăng cảm thấy hoa mắt, hoàn toàn bị sắc đẹp của cô làm cho kinh hoàng, gần như không cách nào không chế, giống như sẽ phải cúi đầu hôn đóa hoa mê người xinh đẹp trước mắt này. . . . .

Một giây kế tiếp, anh lập tức tỉnh táo lại, cô đang gần ở gang tấc liền đẩy ra.

“Vậy thì tốt, chúng ta lập tức bắt tay vào làm nghi thức chuẩn bị kết hôn, tiền tôi cho cô sẽ không thiếu một xu, nhưng chuyện này, tuyệt không thể để bà nội biết.” Giang Lăng lạnh lùng dứt lời, trực tiếp tự đi lên lầu hai.

Nghê Thủy Tinh nhìn bóng lưng anh biến mất, đứng lặng hồi lâu tại chỗ, đón gió, thật lâu, thật lâu cũng không có nhúc nhích đi khỏi chỗ đó. . . . .

*****

Cùng anh ở chung một chỗ

Cho dù có biết rõ vu bà đang tính toán

Lệ đầy mắt cũng cam lòng để đổi lấy sự dịu dàng của anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tin tức tốt đúng là làm cho người ta vui mừng không kịp, Trương Ngân Phụng biết được Giảng Lăng đã hướng Nghê Thủy Tinh cầu hôn, hôn lễ sắp tới, vốn là một mối không vui về mặt thoáng chốc vui mừng, thậm chí ngay cả bệnh tình cũng tốt lên vài phần.

Giảng Lăng nhìn ở trong mắt, càng cảm giác mình quyết định rất đúng.

Một tuần lễ sau, đời bệnh tình bà nội chuyển biến tốt, có thể đi ra gặp khách sau, nghi lễ kết hôn sẽ được tổ chức ở bên trong vườn của biệt thự.

Đây là một ngày tốt không khí trong lành, trời xanh mây trắng, sân khấu là nền cỏ xanh biếc, Nghê Thủy Tinh mặc áo cưới màu trắng, đứng ở bên cạnh Giảng Lăng cao lớn.

Hai người bọn họ thật nhìn rất xứng đôi, nữ xinh đẹp, giống như chim nhỏ nép vào người; nam đẹp trai anh tuấn, khí chất trầm ổn.

Đường Gia Bình ngồi bên cạnh Trương Ngân Phương, mỉm cười nhìn một đôi trước mắt, thầm nghĩ bà nội ánh mắt thật không tệ.

Ở dưới sự chỉ dẫn Mục Sư, hai người cùng nhau nói thề nguyên ước hẹn, cùng trao đổi nhẫn cưới sau, Giảng Lăng lại gần Nghe Thủy Tinh, nâng cằm của cô lên, muốn hôn cô để hoàn thành nghi thức cuối cùng.

Lần đầu tiên cách cô gần như thế, nhìn khuôn mặt thanh lệ trước mắt, Giảng Lăng không khỏi hơi ngẩn ra, trong mắt không tự chủ tràn đầy kinh ngạc về.

Cô vốn là thanh tú, sau khi tí mỉ ăn mặc, càng hiện ra ngũ quan thanh lệ, mắt ngọc mây ngài, giống như thủy tinh óng ánh trong suốt, tản ra phong thái mê người, một bộ áo cưới màu trắng vừa người, càng làm tôn lên vóc người mỹ lệ cân xứng của cô.

Phục hồi tinh thần lại, Giảng Lăng nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cúi đầu xuống, hôn lên cánh môi hơi nhiễm lạnh của cô.

Môi của cô tựa như một đóa hoa hồng nguyên thủy, tản ra nhàn nhạt mùi thơm, đầu lưỡi nhỏ nhỏ của cô nhẹ nhàng run rẩy, như vậy càng khiến cho người ta thêm yêu thương.

Hương vị trên người cô, cùng với tất cả những người phụ nữ anh qua lại quả thật rất khác biệt, khiến cho anh lần nữa tìm đập thành thịch.

Bên tai không ngừng truyền đến âm thanh mọi người vỗ tay, thời điểm khi Giảng Lăng buông cô ra, phát hiện mình có chút lưu luyến. . . . .

Nghi thức qua đi, chính là ăn mừng, Giang gia vẫn cực kỳ náo nhiệt, cho đến đêm khuya, chờ tất cả mọi người ra về hết sau, mới yên tĩnh lại.

Nghe Thủy Tinh tháo hết trang sức, sau khi tắm xong, ngồi một mình ở mép giường.

Hiện tại cô đang ở trong phòng ngủ Giảng Lăng, Giảng Lăng vẫn còn ở lầu dưới bận rộn, chẳng lẽ tối nay muốn cô với anh cùng ngủ ở trên một cái giường?

Nghe Thủy Tinh nhẹ nhàng nín chặt áo ngủ, trái tim cuồng loạn đến gần như muốn nhảy ra.

Cô thật là muốn trốn! Hiện tại muốn chạy nhanh về phòng của mình phía bên kia hành lang, nhưng này tất cả đều là cô tự nguyện, sao lại có không biết xấu hổ muốn chạy trốn?

Nhớ lại nụ hôn ở trong nghi lễ kết hôn kia, càng khiến hai gò má của cô thêm ửng đỏ.

Đó là nụ hôn đầu của cô, có vẻ như anh cũng không chán ghét.

Mặc dù chỉ là vội vã hôn, nhưng anh khẽ hôn môi cô động tác dịu dàng như vậy, ánh mắt anh nhìn cô khiến trái tim cô đập loạn không thôi, anh vòng tay ôm cô bàn tay ấy mới ấm áp làm sao. . . . .

Chỉ là một chút dịu dàng như vậy, cũng khiến cho cô thật cảm động.

Đột nhiên, tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, bị người đẩy ra. Nghe Thủy Tinh giống như chú thỏ trắng nhỏ nhắn bị kinh hãi, bà vai khẽ run lên, chỉ thấy đứng ở cửa, người đàn ông sâu đến khó dò.

“Em đang đợi tôi?” Giảng Lăng đóng cửa phòng, đi tới mini bar phía bên trái phòng ngủ, tự rót cho mình chút rượu.

Khẽ lắc ly rượu, anh đi tới bên giường cúi người ngồi xuống giường ngay bên cạnh cô. . . . .

Tối nay bà nội khí sắc nhìn rất tốt, theo đó, tâm tình của anh cũng tốt.

Đưa tay nâng cằm của cô lên, cô ấy lông mi không ngừng run rẩy, bộ dáng tựa như bướm bướm bị hoảng sợ, anh đáng sợ như vậy sao?

“Em . . . . . Có thể hay không. . . . . trở về phòng ngủ của mình?” Nghe Thủy Tinh đáng thương nhìn Giảng Lăng trước mặt.

“Chúng ta đã là vợ chồng, vợ chồng nên ngủ cùng nhau.” Giảng Lăng khẽ hừ một tiếng, kiên quyết bác bỏ đề nghị của cô.

“Nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . .” Nghe Thủy Tinh bất an nắm ngón tay, nhưng là bọn họ cũng không phải vợ chồng thật a!

Giảng Lăng nâng tay của cô lên, vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay thon dài của cô, nhàn nhạt nói: “Em đã gả cho tôi, là vợ của tôi, là chủ nhân Giang gia. Giữa chúng ta là hiệp nghị không sai, nhưng chúng ta là vợ chồng, đây cũng là sự thực.”

Tay của anh khẽ xoa gò má mềm mại của cô, sau đó, nhẹ nhàng đè cô ngã xuống giường.

Nghê Thủy Tinh sợ hết hồn, đẩy lồng ngực của anh, cách một tầng áo sơ mi thật mỏng, cơ thể đàn ông nhiệt độ cao đến kinh người, khiến cho cô cảm giác gần như thiêu đốt.

“Buông em ra. . . . .”

Cô gầy còm sức lực căn bản không cách nào chống đỡ được với người đàn ông cao to mạnh mẽ, bị anh chặt chẽ khóa trụ, không cách nào nhúc nhích.

“Tôi không có ý định buông em ra.” Giảng Lăng nhìn ánh mắt của cô, “Em cho rằng bà nội một người trải qua sự đời, nếu như chúng ta chẳng qua giống như hai con cá chết nằm ở trên giường, bình thường ở trước mặt bà nội diễn diễn cảnh tình cảm, là có thể lừa gạt bà sao?”

Anh lại gần cô, môi của anh cách cô rất gần.”Tối nay, tôi nhất định phải cùng em ân ái, em phải trở thành người của tôi!”

Nghê Thủy Tinh bỗng dung mở to hai mắt, trên mặt hiện tất cả hoảng hốt, mà loại hoảng hốt này không phải giả vờ.

Giảng Lăng nội tâm vừa động, “Em là lần đầu tiên?” Nhìn cô biểu tình không lưu loát, không sai nhất định là lần đầu tiên. Anh mềm giọng, “Tôi sẽ tận lực dịu dàng, sẽ không để cho em khó chịu.”

“Không cần. . . . .” Nghê Thủy Tinh tay vẫn như cũ ngăn ở trước ngực người đàn ông, khúc mắt lộ ngấn nước, muốn rơi mà không thể rơi, điều đó càng khiến cô thêm động lòng người.

“Cô đã không có lựa chọn nào khác.” Giảng Lăng giận tái mặt, “Một trăm ngàn, mua cô một đêm đầu, chẳng lẽ còn không đủ? Lại nói, tôi muốn ôm cô, chẳng lẽ cô muốn cự tuyệt? !”

Giọng điệu của anh tràn đầy bá đạo khiến người khác không thể nào phản bác, còn có thỏa mãn, tự tin chắc chắn thiên hạ không có một người phụ nữ nào có thể cự tuyệt.

Anh thật sự có đủ sự tự tin này, bởi vì quả thật anh khiến cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Bị lồng ngực nở nang thật chặt ôm ấp lấy như vậy, bị ánh mắt nóng bỏng thật sâu nhìn chăm chú vào như vậy, bị giọng nói đầy tự tin của anh tuyên bố”Tôi muốn ôm cô, chẳng lẽ cô muốn cự tuyệt?”, người đàn ông như vậy, chính xác làm cho người ta nói không ra lời từ chối!

Hay là bởi vì cô thương anh, đã yêu đã tới không còn tôn nghiêm, tới mức vô điều kiện? Nghê Thủy Tinh quay đầu, che giấu ở trong con người thần sắc bị thương.

Cô thương anh, cho nên không cách nào nói”Không”, vô luận người đàn ông này yêu cầu vô lý như thế nào, đều chỉ có thể mặc anh đối với cô ta cần ta cứ lấy.

Giảng Lăng đơn giản chỉ quay mặt cô lại, trên dưới vuốt ve gương mặt của cô, cúi đầu nhìn cô cánh mũi thẳng nhỏ nhắn, long mi dày và cong, thủy mâu trong veo. . . . . Đẹp đến động lòng người khiến ánh mắt anh nhìn không dứt, rốt cuộc, ánh mắt của anh dừng lại ở trên cánh môi mềm mại màu nhạt của cô. . . . .

Sau đó, anh giống như bị đầu độc cúi đầu xuống, nhẹ nhàng ngậm cánh môi của cô.

Lần thứ hai thưởng thức đôi môi, so với lần đầu tiên càng thêm mềm mại, càng thêm hương vị ngọt ngào, cũng càng làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Giảng Lăng không khỏi cảm thấy kỳ quái, bên cạnh lui tới qua lại với rất nhiều phụ nữ, không ít người đều là mỹ nữ, không thì cũng là minh tinh, những người này đều có vóc người như ma quý, nhưng để cho anh thỉnh thoảng tìm đập thỉnh thích, cũng chỉ có cô một cô gái bình thường trước mắt này mới làm ra.

Cô rõ ràng nhạt nhẽo tựa như một ly nước lọc, nên không hề có mùi vị, nhưng vì cái gì bây giờ tàn ra hấp dẫn và mị lực làm cho người ta khó có thể chống cự?

Anh rốt cuộc là gặp cái ma quý gì? Hay là cô đối với anh dùng pháp thuật gì?

Anh không khách khí gia tăng lực đạo, tách môi của cô, thật sâu thăm dò vào trong miệng của cô, tận tình hấp thu mật dịch của cô.

Nghê Thủy Tinh khó khăn ngăn cản Giảng Lăng nhiệt tình, không khỏi khẽ phát ra một tiếng rên rỉ, đầu lưỡi của anh vì vậy thăm dò càng sâu. . . . .

Mới vừa rồi ở nơi đông người chỉ là nụ hôn thoáng qua, nhưng bây giờ nụ hôn say mê gần như muốn hút cạn khí lực, cô hoàn toàn không biết, tư vị trên người cô như vậy làm cho người ta càng thêm mê loạn. . . . .

Đầu lưỡi anh nóng bỏng mạnh mẽ cùng lưỡi đỉnh hương của cô liễu chết triền miên, trên dưới mút liếm, trêu , trêu chọc bên trong hàm răng của cô.

Đầu lưỡi của hai người thật sâu quán quít, mỗi một lần hôn sâu hơn , giống như có dòng điện chạy qua, chạy khắp toàn thân cô, khiến cho cả người cô .nhanh chóng tê dại

“Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh không khỏi từ trong mũi phát ra than nhẹ mê người , gương mặt cũng hiện một tầng nhàn nhạt đồ ỉm.

Hôn sâu loại hít thở không thông , để cho cô sắp thở không nổi, thật vất vả anh mới buông cô ra, cô vội vã há to miệng để hô hấp, khuôn mặt nhỏ nhắn đã kim nén đến đỏ bừng.

Cô bộ dáng vụng về không khỏi khiến anh mỉm cười, “Cô ngốc này, em không biết khi đang hôn nên hô hấp như thế nào sao?” Anh cười ngất lỗ mũi cô.

Anh rõ ràng đã nở nụ cười?

Lúc anh không cười nhìn lạnh như băng, nhưng cười một tiếng , lại như ánh mặt trời làm tan chảy lớp băng, chói mắt đến cực điểm, hấp dẫn đến khiến người ta hít thở không thông.

“Em làm sao sẽ biết. . . . .” Nghe Thủy Tinh thu hồi tầm mắt, đỏ mặt quay đầu đi, yếu ớt như muỗi nói một câu,

Cô cũng không phải là anh, đôi bạn gái giống như thay quần áo , tự nhiên kinh nghiệm chu đáo, kỳ xảo thành thạo.

“Không hiểu cũng không sao, dù sao anh sẽ dạy cho em.” Giảng Lăng lần nữa cười nhẹ nói, trong nháy mắt tâm tình thật tốt.

Nhìn qua cô bộ dáng thẹn thùng, hô hấp rối loạn, vốn là trông mắt trong suốt như nước , đã trở nên hơi nước mờ mờ, khiến hai mắt càng lộ vẻ hứng thú động lòng người, phong tình vạn chủng.

Một luồng nhiệt lưu nhỏ từ bụng vọt bay lên, Giảng Lăng phát hiện chỗ kín mình đã kiên cường như sắt.

Có lẽ anh nhìn nhầm rồi, chỉ là một cái nho nhỏ hôn, lại có thể khơi dậy”Tinh” thú của mình, xem ra cô gái này quả thực mị lực khác người.

Không chần chờ nữa, một bên anh tiếp tục hôn cô, bàn tay vừa từ cổ thon dài cô , di chuyển đến mềm mại trên núm vú, cách một tầng áo ngủ thật mỏng, nhẹ nhàng xoa nắn .

“A. . . . . Nơi đó. . . . . Không cần. . . . .” Tầm thân xử nữ trắng nõn như tờ giấy ,sao chịu được trần trường trêu đùa như thế? Nghe Thủy Tinh không khỏi la hoảng lên, thân thể mềm mại chấn động mạnh, đôi mắt cũng mở thật to .

“Đừng sợ, tôi sẽ dạy em, dạy em như thế nào trở thành người phụ nữ đạt tiêu chuẩn!” Giảng Lăng ở bên tai Nghe Thủy Tinh nói nhỏ, cắn cắn vành tai khéo léo đáng yêu của cô .

Nghe Thủy Tinh chỉ cảm thấy bên tai một hồi khí nóng phun qua, thân thể đã mềm nhũn một nửa.

Bàn tay của anh dịu dàng có lực, từ từ gây kích thích. . . . . Dần dần, hai tay ngăn cản của cô mềm nhũn xuống, hơi thở trong cánh mũi xinh đẹp càng ngày càng nặng, càng ngày càng gấp rút.

Hai gò má vốn đã ửng đỏ, càng thêm đỏ bừng , xinh đẹp đỏ bừng ngọc thủ không hề nửa liễu mạng bãi động, từ từ mà trở nên ôn thuận .

Cảm thấy thân thể mình bắt đầu biến hóa khác thường, một luồng sóng khoái cảm, làm cho đầu óc cô dần dần điên cuồng.

Đã không thể khống chế trên thân thể mình những thứ phản ứng sinh lý mắc cỡ kia , Nghe Thủy Tinh ở trong lòng không khỏi vừa xấu hổ lại sợ, run rẩy không ngừng. . . . .

Đột nhiên, cô cảm thấy ngực cả kinh, chẳng biết lúc nào Giảng Lăng đã cởi xuống nút áo ngủ của cô, cởi hết quần áo của cô, cũng cởi xuống áo ngực màu lam nhạt .

Nhất thời, cô giống như một tấm giấy trắng, lộ ra hết toàn bộ với người đàn ông trước mặt.

“A. . . . . Không nên nhìn. . . . .” Nghe Thủy Tinh tình té kêu một tiếng, vội vàng che chính mình cảnh xuân tiết ra ngoài , lại bị người đàn nhanh chóng bắt được, áp đến đỉnh đầu.

“Tại sao không thể nhìn? Nhìn xem đứng lên rất đẹp, da rất trơn.” Giảng Lăng cơ hồ là than thở nhìn tới trước thân thể mềm mại mềm mại mà nằm ở dưới người mình , tâm cảm giác có chút giao động.

Cô thân thể trần trường tựa như một khối trắng nõn mỹ ngọc, thân hình thon thả mềm mại, da dẻ óng ánh thuần khiết như xuyên thấu, khi thì như sương với tuyết.

Một đôi miên nhũ đầy đặn kiêu ngạo đứng thẳng , nơi mềm mại cao ngất trắng nõn khiến anh không thể dời mắt, còn có hai đóa kiêu diễm ướt át, đỏ thắm mượt mà run run , tựa như nụ hoa sơ khai , dưới ánh mắt thật sâu nóng bỏng của người đàn ông, khẽ rung động , xấu hổ . . . . .

“Em thật là đẹp. . . . .”

Anh trần truồng ánh mắt cùng tiếng than thở, để cho cô đỏ bừng cả mặt, chỉ có thể nghiêng đầu, liều mạng nhắm mắt lại, không dám nhìn bản thân phản chiếu trong ánh mắt người đàn ông.

Đột nhiên, vú nhỏ tựa bị một thứ gì đó mềm mại bao phủ, dùng sức mút, nhất thời như có một dòng điện chạy qua trong đầu cô —

“A. . . . .” Cô không khỏi thét ra tiếng chói tai, bỗng dưng mở hai mắt ra.”A. . . . . Không cần. . . . . Nơi đó không cần. . . . .”

Người đàn ông cứ nhiên cúi đầu xuống, ngậm vào hai vú no đủ đỏ ửng của cô, giống như thưởng thức một món ăn ngon, dùng sức mút vào liếm hôn .

Anh liếm hết bên trái, chuyển tiếp đến phía bên phải, một cái tay khác cũng không nhàn rỗi lặng lẽ xuống phía dưới, thăm dò vào quần lót thật mỏng của cô , cũng một tay lấy nó kéo xuống, sau đó tận tình vuốt ve bóp đùi thon dài của cô. . . . .

Da thịt của cô là mềm mại như thế, trắng nõn sáng long lanh, óng ánh như tuyết, thật chặt hấp thụ ngón tay của anh, để cho anh càng sờ càng mê mẩn.

“A. . . . . Tổng. . . . . Tổng tài. . . . .”

“Gọi tên anh!” Giăng Lăng ra lệnh.

“Giăng. . . . . Giăng Lăng. . . . . Không cần. . . . . Xin anh đấy. . . . .” Bị anh liếm láp như vậy , một đợt so với một đợt khoái cảm mãnh liệt hơn, tự đầu vú chạy thẳng vào trong óc, Nghe Thủy Tinh kêu gào , đã không chịu nổi mãnh liệt kích thích như thế .

“Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, em cũng đã không chịu nổi?”

Giăng Lăng cười khở, cô không lưu bất phản ứng ngây ngô, khiến cho anh có cảm giác như con sói lớn rình bắt chú thỏ trắng nhỏ bé đáng yêu, chẳng qua là, loại cảm giác này cũng không tệ.

Mang theo tâm trạng vui vẻ, Giăng Lăng đại phát thiện tâm, tạm thời tha cho cô một lần, trước buông miên nhũ cô ra , bàn tay chuyển một cái, thăm dò vào bóp đùi khu vực tam giác thần bí .

“A. . . . .” Mới vừa thoát khỏi cái loại vuốt ve vừa khó chịu lại vừa kích thích , cứ tưởng có thể thờ phào một cái, không ngờ tới, địa phương yếu ớt hẳn cảm hơn cả lại rơi vào bàn tay kích thích đầy mê hoặc, Nghe Thủy Tinh theo bản năng kẹp chặt hai chân, lại vừa đứng kẹp lấy tay của người đàn ông.

“Em đem tay của tôi kẹp chặt như vậy chặt, tôi có thể nghĩ rằng, em đang nhiệt tình mời tôi đấy?” Giăng Lăng tiến tới bên tai cô nói nhỏ, bàn tay mạnh mẽ có lực tiến vào bên trong tim tôi, nhanh chóng sờ tới nơi giải đất tam giác thần bí u mỹ .

“Không phải. . . . .” Nghe Thủy Tinh đỏ mặt, liều chết lắc đầu.

“Nhưng là tôi thích em nhiệt tình.”

Không có quần lót trở ngại, bàn tay của anh tiến quân thần tốc, nhẹ nhàng nhấn một cái, liền ôm trọn nụ hoa, nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa nhỏ nhỏ núp ở trung tâm hoa hạc. . . . .

“A. . . . . Không cần. . . . . Giăng Lăng. . . . .” Nghe Thủy Tinh tròn to hai mắt, gần như là khóc sùi cầu khẩn người đàn ông.

Nhưng người đàn ông lại đối với cầu khẩn của cô ngoảnh mặt làm ngơ.”Đừng sợ, tôi chỉ dạy em như thế nào mới có thể vui vẻ.”

Giăng Lăng vẫn vuốt ve khu vực mẫn cảm, trêu chọc xung quanh nụ hoa, sau đó duỗi ngón tay ra, thử dò xét tiến vào hoa huyết của cô. . . . .

“A. . . . .” Nghe Thủy Tinh thét lên, không thể tin được ngón tay của anh thế nhưng đưa vào trong cơ thể cô.

Mới đưa vào một nửa ngón tay, lập tức bị một bức tường vừa ướt vừa nóng phía trong bao lấy, thật chặt mút ngón tay của anh, cái loại chặt khít đó, làm Giăng Lăng hơi hơi cau mày.

Thân thể của cô thật sự quá ngây ngô, không được bôi trơn, chờ anh dương cương sau khi tiến vào, nhất định sẽ bị thương.

“Không phải sợ, thả lỏng một chút.” Giăng Lăng một bên hôn nhẹ gò má của Nghe Thủy Tinh, vừa vuốt ve đôi chân thon dài của cô, cố gắng để

cho cô thả lỏng.

Ngón tay dài của anh ở trong thủy huyết của cô tiến tiến xuất xuất, phát ra tiếng vang âm mỹ, khiến cô mắc cỡ muốn che lỗ tai, chui vào trong lòng đất, đem mình hoàn toàn chôn.

“Không cần. . . . . Giang Lăng. . . . .” Nghe Thủy Tinh rung rung ngưng mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt, “Thật là lạ. . . . .”

“Đây là cần thiết để bôi trơn, bằng không tiểu huyết của em quá chặt, đợi lát nữa tôi đi vào thì hai chúng ta cùng rất khó chịu.”

Lời nói trắng trợn, làm cho gò má của cô ửng đỏ một mảnh.

“Thoải mái sao?”

Người đàn ông ở bên tai cô thổi khí, ngón tay thon dài tăng nhanh tốc độ, liên tục ra vào phát ra thanh âm.

“Thật là lạ. . . . . Thật kỳ quái. . . . . Em. . . . . Ừm. . . . .” Nghe Thủy Tinh liều chết lắc đầu, thân thể của cô không biết tại sao trở nên nóng quá, thật là nóng, đầu óc một mảnh hỗn loạn. . . . .

“Đó chính là cảm giác thoải mái.” Giang Lăng cười nói, cô thanh thuần và thẹn thùng để càng khiến cho ngón tay anh di chuyển nhanh, thật hận không thể nhào tới đem cả người cô nuốt vào trong bụng.

“A. . . . . Nóng quá. . . . . Ngứa một chút. . . . . Em thật là sợ. . . . .” Chỗ kín truyền đến cảm giác tê liệt, cô bị cổ xa lạ tình triều này quây đến trái tim đại loạn, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ mới phải, chỉ có thể vô dụng bám chắc vào bả vai người đàn ông, nhìn về phía anh cầu cứu.

“Đó chính là cực kỳ, cực kỳ cảm giác thoải mái.” Giang Lăng phát ra tiếng cười thoải mái, tăng nhanh động tác, ngón tay dài ra vào nhanh hơn.

Khi đột tiến sâu vào trong hoa huyết thì Nghe Thủy Tinh bỗng nhiên phát ra tiếng hét cao vút chói tai, thân thể bất thành linh căng cứng lại, “A. . . . . Nơi đó. . . . . Không cần. . . . . Không cần. . . . . Ừ. . . . . ừm. . . . . A a. . . . .”

Giang Lăng biết chạm đến điểm mẫn cảm của cô, thân thể của cô quả nhiên ngây ngô, chỉ là nho nhỏ trêu đùa liền kích động thành ra như vậy, nội tâm yêu thương không khỏi bao phủ.

“Giang Lăng. . . . . Em thế nào. . . . . Thật là lạ. . . . . Ừ. . . . . Giúp em. . . . . Giúp em. . . . .” Nghe Thủy Tinh kêu gào ôm lấy cổ người đàn ông.

“Đừng sợ, đem bản thân giao cho tôi, tôi sẽ làm cho em thoải mái.”

“A. . . . . A a. . . . . Giang Lăng. . . . . Ừ. . . . .”

Bị ngón tay không ngừng khuấy động thủy huyết, đột nhiên kịch liệt co rút, xoắn trối lại ngón tay anh, cơ hồ cùng lúc đó, đầu ngón tay của anh cảm nhận được dính dính ẩm ướt, thì ra là cô đã đạt đến cao triều. . . . .

Thân thể của cô nhạy cảm như vậy, để cho cô giải phóng lần thứ nhất, cũng là cần thiết.

Giang Lăng mỉm cười đem ngón tay rút ra, đưa đến trước mặt cô, trong cơ thể cô xuân dịch như loại mưa lộ trong suốt ướt át, còn sót lại tại trên đầu ngón tay. . . . .

“Nhìn, đây chính là minh chứng em rất thoải mái.”

Nghe Thủy Tinh thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, thấy cái này, lập tức nhắm chặt lại mắt, không dám nhìn anh, vẻ mặt khó chịu đến gần như sắp khóc lên.

Thấy cô bộ dáng xấu hổ như thế, Giang Lăng thật sự không đành lòng tiếp tục trêu đùa, mà anh dương cương nhất trụ sừng sững hiện ngang từ lâu, nhao nhao muốn thử.

Không chần chờ nữa, anh nhanh chóng loại bỏ quần áo, đem thân thể mềm mại xinh đẹp của cô ôm thật chặt vào trong ngực, ôm lấy vai thơm của cô, trên dưới vuốt ve thân thể cô, chờ đợi cô thờ bình thường lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ừ. . . . .”

Vừa mở mắt ra, cơ thể trần trụi người đàn ông ngay trước mặt ,đập vào mắt là lồng ngực cường tráng màu đồng , Nghê Thủy Tinh không khỏi kinh hãi, khuôn mặt thanh tú đỏ ửng.

Đây là lần đầu tiên cô thấy đàn ông lồ lộ thế.

Thân thể Giang Lăng, bởi vì quanh năm chú trọng tập thể hình,bởi vậy đặc biệt mạnh mẽ to lớn cường tráng, cơ bụng sáu múi, săn chắc ,lại hết sức đàn hồi, càng làm tăng thêm vẻ cường mỹ (cường tráng+hoàn mỹ).

Điểm chết người phải là . . . . . Cái vật lửa nóng phái nam kia, giờ phút này đang thô sấp chống cọc cọc vào bên hông của cô, độ cứng cùng lực độ làm cho trái tim cô cuồng loạn.

Gốc cây nóng bỏng gì đó, đợi lát nữa sẽ tiến vào trong cơ thể cô sao?

“Lại đây, sờ một cái xem, cảm thụ một chút, đợi lát nữa tôi sẽ dùng nó để yêu em.” Thấy cô trong mắt kinh hoàng, khiến cho Giang Lăng nổi ý xấu muốn trêu chọc cô.

Đây là lần đầu tiên từ trước tới nay anh đối với một cô gái cẩn thận dịu dàng như vậy, nếu là người phụ nữ khác, anh khẳng định không phải lập tức phất tay áo rời đi, chính là trực tiếp công thành chiếm đất, làm sao như hiện tại kiên nhẫn như vậy?

Cô giống như tờ giấy trắng thanh thuần , gọi lên sự yêu thương sâu trong lòng anh đã bị ngủ quên.

Cho dù anh biết rõ, có lẽ cô chỉ nguy trang thanh thuần, có lẽ nàng mục đích cuối cùng chính là vị trí thiếu phu nhân Giang gia, có lẽ đây tất cả đều là trăm phương ngàn kế của cô, nhưng bây giờ, chính anh không cách nào tùy tiện buông ta cô gái nhỏ này.

Anh vẫn cứ tưởng rằng đây là một cô gái tầm thường không có gì thú vị, nhưng hiện tại hoàn toàn ngược lại như hoa hồng nở rộ , tỏa ra hấp dẫn và diễm lệ, khiến cho anh không cách nào dời tầm mắt.

Không nói lời gì, anh kéo tay nhỏ bé của cô, đưa về phía dưới háng mình một đoàn lửa nóng, để cho cô cảm giác nhiệt tình cùng trường đại của anh.

“Thật to. . . . .” Nghê Thủy Tinh kinh hô, không biết làm sao mềm nhũn tựa trong ngực người đàn ông, trên bộ ngực trắng như tuyết phập phồng theo hơi thở, ngay cả hai nhũ hoa cũng run rẩy .

“Mới vừa rồi tôi làm cho em thoải mái như vậy, bây giờ đổi lại đến lượt em làm cho tôi thoải mái một chút?”

“Em . . . . . Em nên làm thế nào?” Trong tròng mắt xinh đẹp của cô hàm chứa lệ quang trong veo, phả ra hơi thở thơm mát, kích thích dục vọng đàn ông.

“Rất đơn giản, dùng hai tay của em cầm nó, nhẹ nhàng cầm.”

Giang Lăng đã nắm hai cái tay cô, ôm sát vào phái nam của mình, quả nhiên, quả nhiên đôi tay của cô giống như trong tưởng tượng mềm mại khiến anh thoải mái.

“Sau đó, em đồng thời vuốt ve khuấy động qua lại, trên dưới ma sát, nhớ, lực đạo nhất định phải rất nhẹ nhàng, tiểu đệ đệ của tôi mới có thể cảm thấy thoải mái.” Giang Lăng giống như thấy giáo ôn hòa, ân cần chỉ bảo.

Nghê Thủy Tinh hai tay cầm đóm lửa nhiệt kia, không dám buông ra, nó nóng như vậy, lớn như vậy lại cứng như vậy, cô mắc cỡ tay chân luống cuống, không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể nhắm mắt, chỉ có thể nghe theo người đàn ông vỗ về chơi đùa .

“Là thế này phải không?” Vừa chậm rãi xoa nhẹ, cô vừa đáng thương nhìn anh.

“Đúng rồi, chính là như vậy. . . . . Đúng, vuốt ve từ đầu đến cuối. . . . .” Giang Lăng cũng hút ngụm khí lạnh, cảm thụ cảm giác khoái cảm ăn mòn thân thể.

Cô toàn thân không mặc gì cả dựa vào trong ngực anh, cơ thể trắng như tuyết,làn da mềm mại ẩm áp tựa như tấm lụa cao cấp, dính sát vào trước ngực anh.

Bàn tay ẩm áp nhỏ bé của cô có vẻ sợ , cẩn thận vuốt ve phái nam của anh, động tác có thể nói không hề tài nghệ, không lưu loát cực kỳ.

Nghĩ đến cô còn là xử nữ chưa biết mùi đời , Giang Lăng nội tâm không khỏi nóng lên, chỗ kín dương cương càng thêm phồng lên.

Nghe Thủy Tinh rõ ràng cảm thấy, không khỏi lấy làm kinh hãi, nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, liền mắc cỡ đem mặt nghiêng qua một bên, không dám nhìn anh.

“Tiếp tục động, đừng có ngừng.” Giang Lăng xấu xa cười, cánh tay phải ôm phần lưng bóng loáng của cô, đưa tay trái ra, thành thực vuốt ve vú trắng cô ấy như quả nho mê người.

“A. . . . .” Nghe Thủy Tinh thở nhẹ một tiếng, thân thể mềm mại dưới sự vuốt ve tí mỉ của anh khẽ run rẩy, vú trắng khẽ nhộn nhạo.

Giang Lăng không khỏi dục hỏa đại thịnh, càng thêm ra sức trêu chọc thân thể cực kỳ nhạy cảm của cô, thường thức cô vừa cố gắng né tránh, vừa còn phải chăm sóc đến “Tiểu đệ đệ” anh mắc cỡ bối rối.

Dần dần, thủ pháp của cô càng thêm thuần thực, động tác cũng dần dần tăng nhanh. Một luồng sóng cảm giác vui vẻ, từ chỗ kín chuyển khắp tứ chi. . . . .

Giang Lăng thoải mái ôm lấy giai nhân khéo léo trong ngực, hưởng thụ cô dịu dàng phục vụ, đôi tay ở trên thân thể nhắn mịn mê người tùy ý chạy loạn, da thịt trắng nõn của cô được anh cẩn thận vuốt ve, nổi lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Chân ngọc thon dài của cô cùng anh quấn quít thật chặt, khu vực tam giác theo động tác đung đưa của cô mà như ẩn như hiện, Giang Lăng nội tâm khẽ động, ngón tay đi xuống, lần nữa thăm dò vào vùng đất mê người.

“A. . . . . Không cần. . . . .” Động tác của cô lập tức ngừng lại, thủy mâu tràn đầy sương mù.

Giang Lăng biết không thể nóng vội, vì vậy buông tay ra, lại kéo tay nhỏ bé của cô qua, sờ tới dục vọng nam tính.”Nơi này cũng muốn nhẹ nhàng vuốt ve mới được.”

Anh từng bước một dạy cô như thế nào trêu đùa thân thể của anh, ánh trắng từ cửa sổ lẳng lẽ chiếu vào, tựa hồ cũng bởi vì một màn tình sắc trước mắt mà đỏ bừng cả mặt.

Nghe Thủy Tinh không dám nhìn chỗ kín phái nam kia, nguyên cái khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đỏ ửng, tựa như một ngọn lửa xinh đẹp. Nghe theo chỉ thị của anh, đầu ngón tay của cô đi xuống đến cứng rắn gốc rễ phái nam, nhẹ nhàng nắn bóp. . . . .

“Em phải nhìn tôi.” Giang Lăng nâng gò má ửng đỏ của cô lên, ở bên tai cô nói nhỏ: “Em phải chú ý ánh mắt của tôi xem phản ứng của tôi, như vậy mới có thể biết, làm sao làm mới có thể để cho tôi khoái hoạt hơn.”

Nghe Thủy Tinh cầu khẩn nhìn tới Giang Lăng, vẻ mặt xấu hổ cực kỳ. Anh thật sâu nhìn chăm chăm cô, lấy hai mắt tối tăm kiên định cảnh cáo, anh sẽ không vì vậy dừng tay, trừ phi cô làm được những gì anh muốn.

Mi cong chớp không ngừng, Nghe Thủy Tinh bỏ qua giây giũa, tiếp tục động tác trong tay.

Anh phái nam thật to nóng quá a! Hơn nữa tựa hồ so mới vừa rồi càng trưởng đại vài phần, nhìn cứng rắn như sắt phái nam ở tay trong nhỏ bé của cô giương nanh múa vuốt nhảy lên, phái nam đỉnh còn có chút rung rung khiến cho cô ngay cả cổ cũng đỏ hết lên.

“Tốt. . . . . Chính là như vậy. . . . . Em thật là một học sinh giỏi. . . . .”

Khả năng tiếp thu của cô rất tốt, chỉ chốc lát sau khi học biết nhìn mặt mà nói chuyện, vừa chú ý vẻ mặt của anh, biết như thế nào vuốt ve mới có thể để cho anh thoải mái, sau đó sẽ căn cứ phản ứng của anh, điều chỉnh lực cùng tốc độ trên tay mình.

“Tốt. . . . . Rất tốt. . . . . Tiếp tục. . . . .” Giang Lăng hơi thở dần dần nặng nề.

Biết người đàn ông bởi vì cô vuốt ve mà có khoái cảm, Nghe Thủy Tinh hớn hờ vui mừng đồng thời, chỗ kín mềm mại cũng bắt đầu ngứa ngáy, cô khó chịu cọ xát thân thể một cái, lại bị người đàn ông kéo vào trong ngực chặt hơn.

Người thấy hơi thở đặc biệt phái nam của anh, Nghe Thủy Tinh cảm giác mình gò má của càng thêm đỏ lên nóng lên.

Giang Lăng dừng vuốt ve ở trên người cô, cặp mắt neho lại, tựa vào đầu giường, như loại hưởng thụ để vương được giai nhân trước mắt cho anh dịu dàng phục vụ. Cô thật sự rất ngọt, ngọt đến để cho anh có một loại cảm giác say say. . . . .

Kéo dài động tác, Nghe Thủy Tinh tay tựa hồ có chút mỏi, cô mềm nhũn dựa vào trên người anh, môi đỏ mọng khẽ mở ra, bộ ngực trắng như tuyết trên phập phồng.

Nhìn gương mặt thanh lệ mê người của cô, nội tâm dục hỏa như triều cường đánh tới, thế không thể đỡ.”Đủ rồi!”

Giang Lăng chợt ngồi dậy, một tay cô kéo ôm thật chặt vào trong ngực, trên làn da nhắn mịn xuốngmãnh liệt hôn. Nụ hôn ẩm ướt, đem cổ trắng như tuyết xuất hiện nước miếng trong suốt, ở dưới ánh đèn càng bóng láng mê hoặc lòng người.

Nghê Thủy Tinh không ngừng run rẩy, giống như chú thỏ trắng bị người ta đùa giỡn trong tay, nghĩ giãy giụa chạy trốn, nhưng căn bản cánh tay sắt của người đàn ông không hề nhúc nhích.

Nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đỏ ửng, trông mắt long lanh nước, mặt thẹn thùng khó tả, càng khiến Giang Lăng Tâm rung động, nhiệt huyết tựa hồ cũng xông lên đến đỉnh đầu.

Đem cô ôm trong ngực, đưa tay ôm trọn vú trắng mềm mại của cô, tùy ý vuốt ve, đồng thời xâm nhập hơi thở mùi đàn hương từ miệng cô, dùng sức hút.

“Ừ. . . . . Ừm . . . . . Ừm . . . . .”

Ở dưới sự kích thích mãnh liệt, Nghê Thủy Tinh thân thể mềm mại lần nữa rung động, tựa như một đóa hoa yếu ớt, chỉ cần khẽ gió khẽ thổi, là có thể khiến cô kịch liệt run rẩy.

Mặc dù anh có thể trực tiếp muốn cô, nhưng không biết tại sao, anh lần đầu tiên dè dặt dục vọng của mình, kiên nhẫn chờ đợi.

Có lẽ là bởi vì cô giờ phút này mắt sáng quá say lòng người, có lẽ là bởi vì cô thanh thuần phản ứng đã động anh, có lẽ là một cái khác không nói được, một lý do không rõ. . . . .

Nhưng Giang Lăng tin rằng, mình từ trước tới nay lần đầu tiên, đối xử với bạn giường kiên nhẫn như thế.

Từ từ, vốn là da thịt hơi lạnh dần dần nóng lên, nhận nhặt dưới ánh trăng, trên khuôn mặt thanh lệ tràn đầy say mê ửng hồng của cô, lửa nóng thân thể đón ý hòa theo anh vuốt ve, bởi vì bàn tay anh là không ngừng chạy loạn, mà phát ra rên rỉ.

“Có cảm giác rồi sao?”

Anh đem bàn tay tiến về phía đùi cô, tìm được chính xác vị trí nụ hoa, ngón giữa linh hoạt nhẹ nhàng tìm tòi, đã đột phá môn hộ khép chặt, đưa vào bên trong thủy huyết ấm nóng.

“A. . . . .” Nghê Thủy Tinh hét lên một tiếng, toàn thân run rẩy giống như điện giật, hai chân theo bản năng kẹp chặt, nhưng căn bản chưa kịp ngăn trở tiến công của người đàn ông, cũng đã bị anh tiến quân thần tốc.”A. . . . . Không cần. . . . . Không cần. . . . . Đừng. . . . .”

Cô bắt được tay của người đàn ông, liên tiếp thở gấp, tựa như người chết đuối nắm được phao cứu sinh, hi vọng người đàn ông có thể đem cô kéo ra khỏi cảm giác kích thích lốc soáy.

“Em đừng tay. . . . . Có thể hay không. . . . . Không cần cắm vào. . . . . Vậy. . . . . Nơi đó. . . . .” Cô điềm đạm đáng yêu rung rung hỏi anh.

“Bé ngọc, anh đã sớm nói với em, tối nay anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em, giác ngộ đi!” Giang Lăng hôn vành tai xinh đẹp của cô, giống như đôi tình nhân, ở bên tai cô lời nói nhỏ nhẹ.

Mặc dù là lời nói dịu dàng, nhưng giọng nói lại cường ngạnh đến mức khiến người ta không thể phản kháng.

“A. . . . . Ừ. . . . . A a. . . . .”

Tựa như tuyên cáo anh rất kiên quyết, tay của người đàn ông bắt đầu dịu dàng ở trong thủy huyết thấp nhiệt cô khuấy động, tiến tiến xuất xuất, ma sát vách tường non mềm của cô.

Mỗi một lần ma sát, cũng kích động ra sóng khoái cảm, để cho cô đùi mềm nhũn, chỉ có thể cả người vô lực té ở trong ngực người đàn ông, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Gió nhẹ nhàng thổi phát rèm cửa sổ màu trắng, đem đến mùi thơm thoang thoang của hoa hồng.

Nhận nhặt hoa mai khẽ dung đưa, bóng trăng dần nghiêng, cả phòng xuân ý, tình triêu lan tràn.

Trong phòng ngủ trên giường lớn rộng rãi, nam tử to lớn anh tuấn, ôm trong ngực cô gái trắng nõn thanh thuần, đang tùy ý đùa bỡn.

Anh làn da màu đồng, càng làm nổi bật làn da trắng tinh khiết không tì vết của cô, tạo thành kích thích thị giác mãnh liệt, cũng tăng thêm một phòng xuân ý.

Giai nhân đang trong ngực mềm mại không xương thịt khẽ, không có một người đàn ông có thể ngăn cản được loại này xung động.

Giang Lăng cũng không khống chế nổi nữa, ấn cô ngã xuống giường, tách ra chân ngọc thon dài của cô, quý gối giữa hai chân cô, cầm lấy dục vọng nóng rực của mình, nhắm ngay u miệng xinh đẹp kia, cắm vào thật sâu. . . . .

“A. . . . . Thật là đau. . . . .”

Nghê Thủy Tinh hét lên, đau đớn như tê liệt làm cho cô khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên tái nhợt, vách tường bên trong tắc nghẽn co rúc lại, theo bản năng muốn con vật khổng lồ trong cơ thể loại ra ngoài.

“Đừng khẩn trương thế kia, thả lỏng một chút, anh cũng sẽ không ăn em.”

Cô muốn đem anh bẻ gãy sao?

Giang Lăng cái trán thấm ra một tầng mồ hôi, dừng lại ở trong cơ thể cô bất động, để cho cô thích ứng này cảm giác lạ lẫm.

Vì dao động cô cứng ngắc, anh cúi người, ngậm đôi môi có vẻ hơi tái nhợt của cô, dịu dàng mút hôn, bàn tay cũng trượt đến ngực mềm mại, xoa nắn hai nhũ hoa mềm mại, từ từ tăng thêm kích thích. . . . .

“Ừ. . . . . Ừm. . . . .”

“Thủy tinh. . . . .” Giang Lăng thấp giọng gọi tên của cô, vừa cuồng dã mà dùng lực xoa nắn vú trắng cô.

Lần đầu tiên nghe được người đàn ông này gọi tên mình, Nghe Thủy Tinh chợt nâng lên mí mắt, trong con ngươi vẫn có thần sắc đau đớn, nhưng đáy mắt lại toát ra một loại nhu tình ẩn sâu.

“Đáng chết! Em làm sao sẽ chết như vậy?”

Trong cơ thể cô tựa như một đoàn ngọn lửa, chặt chẽ bao vây lấy anh, không ngừng co rúc lại, giống như hôn lên anh dương cương, được kích thích khiến anh thiếu chút nữa muốn đạt tới cao trào.

Anh ôm sát vai thom của cô, lần nữa thật sâu mút hôn môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập trong miệng mềm mại của cô, cùng với cái lưỡi thom của cô thật sâu quấn quanh.

Nước miếng dung hòa, nơi đầu lưỡi truyền tới một luồng nhiệt lưu, khiến Nghe Thủy Tinh toàn thân mềm nhũn, thân thể căng thẳng thanh tỉnh lại, mà trên núm vú truyền tới dòng điện, làm cho cô bất tri bất giác vòng tay ôm quanh cổ người đàn ông, cùng anh nhiệt liệt quấn quít.

“Vậy được rồi chứ?”

Biết thân thể của cô đã rất mềm mại, làm xong chuẩn bị giao hoan, Giang Lăng không do dự nữa, eo ếch chợt đẩy lên phía trước, một chày nước rút, liền xông vào trong cơ thể nàng chỗ sâu nhất.

“A. . . . .”

Đột nhiên xuất hiện va chạm, khiến Nghe Thủy Tinh tỉnh táo kêu một tiếng, nhưng đã không còn là thanh âm khó chịu, ngược lại xen lẫn một tia mỹ ý không nói ra được.

Giang Lăng khoe môi khê cong thành đường cong khêu gợi, biết cô đã có cảm giác, không cố kỵ nữa, bắt đầu mạnh mẽ đút vào.

“A. . . . . A a. . . . . Ừ. . . . .” Thân thể mềm mại của cô theo động tác cuồng dã người đàn ông mà run rẩy, muốn thoát khỏi loại kỳ lạ cảm giác này, nhưng chỗ kín bị xâm nhập vừa nóng vừa tê, mỗi một lần đụng, cũng làm cho đùi cô cảm giác rã rời.

Một luồng sóng khoái cảm, giống như loại suối ngọt tràn vào thân thể cô, cô đã không rõ ràng lắm mình đến tột cùng là ở kháng cự, hay là đang nghiêng hợp?

“A. . . . . Giang lăng. . . . . A. . . . . Ừ. . . . .”

Đang không ngừng yêu kiều ở bên trong, người đàn ông chậm rãi nhấc lên hai chân của cô, lộ ra kiêu diễm thủy huyết, kiên định thẳng tiến, đồng thời cúi người, cùng cái lưỡi thom tho của cô thật sâu dây dưa.

Nghê Thủy Tinh cảm thấy cả người cũng bị cỗ khổng lồ kích tình cuốn vào nước xoáy, hơn nữa càng cuốn càng sâu, cho đến cỗ tình triều này hoàn toàn che mất cô. . . . .

Cho tới bây giờ đều cho rằng, mình và người đàn ông này không thể nào có bất kỳ quan hệ gì, vậy mà đột nhiên xuất hiện sự kiện, lại đem cô cùng anh cột chung một chỗ, hơn nữa trên danh nghĩa là vợ của anh, này tất cả tất cả, giống như mộng cảnh hoang đường.

Nhưng bất kể anh nhìn cô như thế nào đi nữa, trong lòng của cô cho tới bây giờ chỉ có duy nhất mình anh. Vừa nghĩ tới cùng anh thân thiết da thịt, liều chết triền miên, nội tâm của cô liền có cảm giác lã chã – chực khóc.

Thật muốn thời gian vì vậy dừng lại, toàn bộ thế giới vì vậy dừng lại, như vậy cô có thể vẫn vui ở trong ngực hắn, cho đến vĩnh viễn sánh cùng trời.

đất, thế sự xoay vần.

Cho dù biết rõ, đây là yêu cầu xa vời. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Giang Lăng. . . . . Em. . . . . Em. . . . .”

Cánh môi run rẩy không ngừng giống như đóa hoa bị gió mưa thổi bay, Nghe Thủy Tinh sắc mặt nhìn lên người đàn ông trước mắt, cơ hồ khó có thể che giấu suy nghĩ chôn sâu ở trong lòng lòng của mình.

“Em. . . . .”

Em thích anh, em yêu anh!

Cô thật là muốn nói cho anh biết như vậy, nhưng là, trong mắt người đàn ông mặc dù ngọn lửa thiêu đốt mãnh liệt, thế nhưng chỉ là ngọn lửa bùng cháy thành thạo.

Trong mắt anh cũng không có sự tồn tại của cô!

Vì vậy, Nghe Thủy Tinh tròn mắt dần dần âm thầm xuống, cổ họng cuồn cuộn muốn nói, cũng bị chính cô lặng yên đè xuống không một tiếng động.

Tất nhiên giữa bọn họ không có yêu, cô cần gì phải nói ra, tăng thêm rắc rối cho anh?

“Thế nào?” Nhận thấy được sự khác thường của cô, Giang Lăng động tác chậm lại, cẩn thận tìm tòi thủy mâu hơi có vẻ ưu thương của cô, muốn từ bên trong tìm ra một cái gì đó.

“Không có gì. . . . .” Nghe Thủy Tinh lắc đầu một cái, miễn cưỡng lộ ra một tia mỉm cười, “Em rất khỏe. . . . .”

“Làm gì loại vẻ mặt này? Làm vợ Giang mỗ tôi, khó chịu như vậy sao?” Giang Lăng bá đạo nâng cằm của cô lên, trên mặt xuất hiện nụ cười hiểm thấy.

Kia nụ cười dịu dàng, lời nói cung chiêu, còn có “vợ” cái này thân mật gọi, cũng làm cho trong lòng cô như nai nhỏ chạy loạn.

Là cô nghĩ lầm rồi sao?

Cô có thể mong đợi sao, thật ra thì cô ở trong lòng anh, vẫn có một chút địa vị hay sao? Có lẽ tất cả cũng không tuyệt vọng như cô nghĩ. . . . .

Mặc dù mình ở phương diện nam nữ là một tấm giấy trắng, nhưng cô biết, anh mặc dù không lý do giải thích đoạt lấy cô, động tác lại vô cùng dịu dàng, chu đáo vuốt ve, kiên nhẫn nhất từ trước tới nay, còn có thời khắc mấu chốt ần ần bất động. . . . .

Đây tất cả, là bởi vì bản thân anh có thói quen như thế, hay chỉ đối như vậy với riêng cô?

Nếu quả như thật không thương cô, làm ơn không cần đối với cô dịu dàng như thế được không? Anh sẽ hại cô lần nữa hãm sâu, đem mình toàn bộ cả bị anh chiếm đóng.

Nghe Thủy Tinh nâng lên thủy uông uông tròn mắt, đối với vào con người tối tăm thâm thúy người đàn ông, ở trong đó, ảnh phản chiếu cô tròn mắt mê loạn, đồng thời hai gò má ửng hồng, một bộ khi anh đoạt lấy chạy nước rút ý loạn tình mê mị thái. . . . .

Nghe Thủy Tinh mắc cỡ nhắm chặt lại mắt, lại không dám cùng ánh mắt Giang Lăng đối mặt.

Tôi nay cô là vợ của anh, mà anh, là chồng của cô. . . . .

Vợ chồng, cỡ nào xa lạ và cỡ nào thân mật gọi a!

“Chuyên tâm một chút!”

Cảm giác được Nghe Thủy Tinh phân tâm, Giang Lăng không vui nhả lại mảy, đứng dậy thối lui khỏi, sắp tới đem hoàn toàn rút ra thì vừa mạnh mẽ đi đến bên trong cảm xuống, lút cán hòa nhập trong huyết nước của cô.

“A. . . . . A. . . . . Thật to. . . . . Nóng quá. . . . .”

Không lẽ lửa nóng không hoàn toàn vào trong cơ thể cô, xâm nhập cuối thủy huyết mềm mại, thủy huyết tựa như là tự nhiên trong tiềm thức của cô, bọc lại thật chặt dương cương nóng rực, vừa tựa như kháng cự nó hung mãnh chiếm đoạt, vừa tựa hồ còn muốn nghênh cự nghênh hợp nó.

“Thủy tinh, em bên trong nóng quá, thật chặt. . . . .” Giang Lăng cúi đầu ở bên tai khẽ than Nghe Thủy Tinh, một tay gần như thô lỗ xoa nắn vú trắng cô, hạ thân mãnh liệt lướt động.

Người đàn ông tựa như đang nung dao nóng, không ngừng ma sát thân thể mềm mại cô, thấp nhiệt mật huyết bị dương cương như sắt kịch liệt khuấy động, rịn ra ngọt ngào chất lỏng. . . . .

“A a. . . . . Chậm một chút. . . . . Giang lăng. . . . . Chậm một chút nữa. . . . . A. . . . . Em không cần. . . . .” Yếu ớt chỗ kín liên tục thừa nhận một đợt so với một đợt kịch liệt đánh thẳng vào, sóng nhiệt một hồi cao hơn một hồi, Nghe Thủy Tinh không cách nào chịu đựng nhiều hơn, không khỏi riu rít khóc ồ lên.”Ồ. . . . . Ừ. . . . . Chậm một chút. . . . .”

Nức nở nghẹn ngào đồng thời, cô phát ra hấp dẫn mị người yêu kiều, làm cho người đàn ông giận gặm cắn cổ thon dài của cô.

Giang Lăng hoàn toàn không nghĩ tới, cô gái nhỏ điềm tĩnh này càng trở nên kiều diễm mê người như thế, cơ hồ khiến anh cảm giữ không được.

Trong cơ thể cô thủy huyết vừa ướt vừa nóng bao quanh anh, để cho anh cũng nhịn không được nữa, nổi điên hung hăng đụng, dường như nghiền ép đòi lấy, yêu cô!

“A. . . . . Nha. . . . . Ừ. . . . . Nóng quá. . . . .” Nghe Thủy Tinh nhắm chặt mắt lại, khẽ cắn hàm răng, vừa thống khổ lại vui vẻ thừa nhận một loại cảm giác dờn núi lấp biển đánh thẳng vào.

“Em thật sự rất chặt!” Giang Lăng mở hồi đàm tuân ra, không ngừng đút vào thủy huyết thấp nhiệt, thương thức thân thể mềm mại mang cho anh cảm thụ mất hồn.

Vì tiểu huyết rất chặt dù có tiết nước ra cũng chẳng ăn nhằm gì, khi anh mỗi lần cắm vào gắt gao hấp mút, lúc rút ra lại lưu luyến dây dưa không thả, khoái cảm giống như thủy triều một dạng nước vọt khắp toàn thân của anh, anh thật yêu chết phần nhiệt tình này của cô.

“Ừ. . . . . A. . . . . A. . . . . Em nóng quá. . . . . giúp em. . . . . Giang lăng. . . . . A. . . . . giúp em. . . . .” Theo mãnh liệt xông vào của người đàn ông, Nghe Thủy Tinh không ngừng phát ra trợn trợn yêu kiều.

Không phân biệt rõ rốt cuộc là thống khổ hay là vui vẻ, nhưng những thứ yêu kiều này, lại như một dạng thuốc kích thích kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông, để cho anh giống như hóa thân làm một con dã thú cầu hoan, không biết mệt mỏi lần lượt xông vào phía trong dưới thân thể mê người này.

“A. . . . . Nha. . . . . Noi đó. . . . . Chính là chỗ đó. . . . . A. . . . . Thật là giỏi. . . . .” Đột nhiên, Nghe Thủy Tinh liên tiếp hét rầm lên.

To lớn dương cương, đụng phải một chút thủy huyết mẫn cảm nhất, để cho cô toàn thân giống như dòng điện chạy qua run rẩy, khoái cảm cường liệt một hồi đánh vào đại não khiến cô có cảm giác ngất xỉu.

Giang Lăng cười thầm, đè lại phần eo của cô, mãnh lực tiến công điểm mẫn cảm của cô, để cho cô phía dưới anh liên tiếp thét chói tai, thần trí điên cuồng.

“A a. . . . . Giang lăng. . . . . A. . . . . Ừ. . . . . Không cần. . . . .” Nghe Thủy Tinh không ngừng lắc đầu, điềm đạm đáng yêu khóc.

“Nơi này là không phải rất thoải mái?” Giang Lăng chậm lại động tác, mặc dù ngoài mặt kịch liệt đụng ngưng, nhưng anh dương cương vẫn cắm vào độ sâu trước nay chưa có, không ngừng vòng quanh, đụng chạm thủy huyết điểm mẫn cảm, gia tăng công kích cô yếu ớt.

Nguyên bản là thân thể mềm mại, làm sao có thể chịu được trêu đùa cao siêu như vậy? Nghe Thủy Tinh thở gấp gấp đến cơ hồ không phát ra được thanh âm nào.

“Thế nào, thoải mái nói không ra lời?” Giang Lăng lộ ra nụ cười kiều ngạo mà tự tin, nổi bật lên ngũ quan khắc sâu càng thêm đẹp trai mê người.

“Em. . . . . Cảm thấy. . . . . Nóng quá. . . . . Thật sự rất nóng. . . . . Không cần. . . . . Giúp giúp em. . . . .” Toàn thân tựa hồ sắp thiêu cháy, Nghe Thủy Tinh hơi mở thủy mâu, rung rung nhìn về phía người đàn ông cầu cứu.

Đối với cô tình nhiệt như sôi, người đàn ông nhiệt độ thấp hơn nhiều, trần truồng da thịt cùng cảm giác ma sát thật thoải mái, hại cô vẫn hướng trong ngực anh cạ đi cạ lại.

“Cứu ta. . . . . Giang Lăng. . . . .” Nghe Thủy Tinh khẽ đưa cái lưỡi thom tho ra, liếm môi khô khốc, cùng anh làm nũng, đưa hai cánh tay thon dài, giống như cây vạn niên thanh quấn lên cổ người đàn ông.

Người đàn ông trên ngực trần trường tân ra mùi vị làm cho người ta cảm giác thật thoải mái, khiến cho cô ý loạn tình mê, đem khuôn mặt nhỏ đỏ bừng chôn ở vai anh.

“Em như vậy là ở chủ động dẫn dụ anh sao?” Giang Lăng không khỏi dục hỏa bùng cháy mạnh, nâng hai chân của cô lên, vòng quanh bên hông của mình, sau đó sâu hơn mạnh hơn đút vào. . . . .

“A. . . . . Nóng quá. . . . . Thật thoải mái nha. . . . . A a. . . . . Chậm một chút nữa. . . . . Ừ. . . . . A. . . . .” Thân thể của cô giống như bị gió mưa đánh vào, bị anh công kích chiếm đoạt thất bại thảm hại, quân lính tan rã.

Cô theo bản năng nâng đầu lên, kẹp chặt eo ếch người đàn ông, khi anh mỗi một lần xâm lấn lượt động cùng lúc phối hợp với anh, đồng thời thả lỏng mình, đem lửa nóng phái nam dương cương đón vào trong cơ thể chỗ sâu nhất. . . . .

“A a. . . . . Thật là giỏi. . . . . Giang Lăng. . . . . A. . . . . Thật thoải mái. . . . . Ừ. . . . .”

Mỗi khi người đàn ông thả chậm tốc độ, lấy chín cựa một sâu phương thức xoay tròn mài mị huyết cô, cô liền đặc biệt rên rỉ kịch liệt, đùi thon kẹp ở ngang hông người đàn ông cũng sẽ đột nhiên buộc chặt, cái hông rung động, tựa hồ muốn cảm thụ nhiều hơn vui vẻ.

“Ừ. . . . . Thích. . . . . Thật thích. . . . . Giang Lăng. . . . . Em. . . . . Thích. . . . . A. . . . . Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh rung rung kêu gào, không biết mình rốt cuộc là thích anh, vẫn là ưa thích anh phương thức đối với cô.

Nhưng thật ra thì, hai người này cũng không có sự khác biệt, không phải sao?

“Em rất thẳng thắn, anh thích!” Giang Lăng lộ ra nụ cười xấu xa, càng thêm nhiệt liệt đụng chạm mị huyết cô.

Hai người thân thể quấn quít thật chặt, trên dưới pháp phòng, giống như mãi không kết thúc sóng lớn, đụng chạm dồn dập làm người ta mê loạn khoái cảm vui vẻ.

“Gọi tên anh. . . . .” Giang Lăng nặng nề thờ, một hóp ngậm cô vú trắng, hút thật mạnh.

“A. . . . . Lăng. . . . . Lăng. . . . .” Nghe Thủy Tinh không ngừng lắc lắc đầu, trên mặt đều là nước mắt kích tình.

“Ừm. . . . . A a. . . . . Lăng. . . . . Chậm một chút. . . . . A. . . . . Thật là giỏi. . . . . Thật thoải mái. . . . .” Nghe Thủy Tinh thờ hỗn hển ngúp từng ngậm khí.

Giang Lăng một bên thật mạnh chọc vào, anh vừa lấy đầu lưỡi không ngừng ở hai điểm đỏ trên vú trắng đảo quanh, mút liếm, nhẹ gặm. . . . .

Mất hồn không chỉ có một mình Nghe Thủy Tinh mà thôi, trên thực tế, Giang Lăng cũng đã sớm mất khống chế, dùng phương thức kịch liệt vuốt ve cô mà trước nay chưa từng có.

Cô chặt chẽ nhỏ hẹp, ấm nóng, kiều my, thanh thuần. . . . . Trên người cô tất cả tất cả, đều cơ hồ để cho anh điên cuồng!

Anh chỉ có thể đi theo bản năng bừa bãi mãnh liệt động, trước kia am hiểu mấy cái tình yêu kỹ xảo kia, vào thời khắc này hoàn toàn không sử dụng đến, cũng không cách nào giống như trước như vậy thành thạo.

Ngọn lửa kích tình đã hoàn toàn che mất lý trí của anh, giờ phút này trong mắt của anh, cũng chỉ có một mình cô!

“A. . . . . Nơi đó. . . . . Chính là chỗ đó. . . . . A a. . . . .” Cô ôm chặt cổ của anh, đại não từng trận muốn ngất xỉu, bám vào bả vai anh thật chặt, ý loạn tình vuốt ve lưng anh. . . . .

Không biết là người nào chủ động, khi hai người tầm mắt quấn quít, liền tự nhiên cùng hôn nhau, lửa nóng mút vào đầu lưỡi lẫn nhau.

“Thủy Tinh. . . . . Em thật là tuyệt. . . . .”

“A. . . . . Ừ. . . . . A a. . . . .” Thanh âm trầm thấp của người đàn ông, thổi vào màng nhĩ cô, làm cho cô toàn thân say mê điên cuồng, chỗ kín khoái cảm kích thích chạy dọc sống lưng, tê dại cả đại não cô.

Cô ngửa mặt lên trời yếu đuối vô lực khạc ra khí nóng, không cách nào nhẫn nại chuỗi chuỗi nước mắt chảy xuống động lòng người.”Lăng. . . . . Em không được. . . . . A a. . . . . Giúp . em. . . . . A. . . . . A. . . . .”

Cô vừa khóc vừa kêu, trong cơ thể như bị đoàn đoàn ngọn lửa nóng bỏng đốt cháy, dậy sóng càng trào càng nhanh, chung quanh tuôn trào, gấp gáp muốn tìm dòng nước làm dịu.

Biết rõ cô nhanh đạt tới cao triều, anh vẫn không tha cho cô, va chạm mãnh liệt thủy huyết của cô, “Đừng sợ, chúng ta cùng nhau!”

“A. . . . . Không được. . . . . Lặng. . . . . Em. . . . . Em không được. . . . . A. . . . .”

Sau cùng trong tiếng thét chói tai, Nghe Thủy Tinh cảm giác trong cơ thể một hồi co rúc lại ngọa nguậy, không nhận được kẹp chặt lửa nóng nam nhân, kích tình thủy triều làm cô có cảm giác ngập đầu, đôi tay không nhận được bám vào phần lưng của anh, lưu lại từng dấu vết nhiệt tình.

“Thủy Tinh. . . . .” Giang Lăng thô thờ gấp, tăng nhanh động tác đút vào, cuồng nhiệt lần thứ nhất lần thứ nhất đánh vào trong cơ thể cô, găm nhẹ đem ái dịch tất cả niềm phong cất vào kho ở trong cơ thể cô.

Theo một luồng nhiệt lưu đánh thẳng vào, Nghe Thủy Tinh thân thể bị run rẩy dữ dội, trong miệng cũng phát ra thành chuỗi mê sảng vô ý thức, thủy huyết không ngừng co rúc lại xoắn chặt đương cương nam nhân, đem cả hai cùng đắm chìm trong khoái cảm, cùng nhau hiểu ý phong cảnh tình yêu tuyệt vời.

Thật vất vả, kịch liệt thờ dốc mới bình phục lại. Đột nhiên, Giang Lăng cảm thấy ngực lạnh lạnh, cúi đầu xem xét, mới phát hiện cô chảy nước mắt, trên gương mặt thanh tú, chậm rãi chảy xuống hai chuỗi nước mắt trong suốt, làm cho người ta yêu thương.

“Thế nào?” Không nhận được đau lòng nâng cằm của cô lên, lấy ngón cái lau đi lệ của cô, hoàn toàn không phát hiện giọng điệu của anh dịu dàng trước nay chưa từng có.

“Không có gì.” Nghe Thủy Tinh lắc đầu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ cúi thấp xuống.

“Là bởi vì quá thoải mái, cho nên mới khóc?” Giang Lăng khước miệng khẽ cong lên nụ cười tà tà.

“Không phải. . . . .” Nghe Thủy Tinh càng thêm mắc cỡ không dám nhìn anh.

“Ha ha. . . . .” Người đàn ông tâm trạng vui vẻ cười ra tiếng, cúi đầu liếm sạch nước mắt trên gò má cô, anh dương cương còn chôn ở trong cơ thể thấp nhiệt mềm mại cô, không bỏ ra ngoài được.

Cùng cô gái nhỏ này ở chung một chỗ, cảm giác đặc biệt an bình yên tĩnh, có một loại cảm giác say mê.

Hơn nữa cô cả người sạch sẽ, khí chất dịu dàng, cũng không lăm mồm lăm miệng, cùng người phụ nữ khác hoàn toàn trái ngược, lại không thấy mùi nước hoa đậm tới mức khiến cho anh cau mày, cũng không giọng nói nũng nịu lặc lặc tức cười làm anh cả người nổi da gà.

Trong lúc bất chợt, Giang Lăng cảm thấy, có này sao một cô “vợ” yên lặng, tựa hồ cũng không phải là một chuyện xấu!

Nghe Thủy Tinh lẳng lặng nằm ở trong ngực Giang Lăng, đem mặt chôn sâu ở trong lồng ngực anh. lồng ngực anh rộng rãi ấm áp giống như là an toàn tránh mưa gió, là cuộc đời lưu lạc cô dựa vào.

Mới vừa rồi trải qua quá trình lột xác từ một cô gái thành người phụ nữ thực sự, cô cảm thấy toàn thân vừa mỏi vừa đau, rồi lại tràn đầy cảm giác ngọt ngào không nói nên lời.

“Đau không?” Giang Lăng ôm sát Nghe Thủy Tinh.

Nghe Thủy Tinh cả khuôn mặt đỏ bừng, lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái.

“Lần đầu tiên là như vậy, về sau sẽ không như vậy.”

Giang Lăng hoàn toàn không ngờ tới, cô trong sáng không tỳ vết như thế, giống như khối mỹ ngọc, anh khe khẽ hôn lấy cổ cô trắng như tuyết, không khỏi lại một lần nữa vọng động.

Ở trong tiếng kinh hô của cô anh nhanh chóng ôm lấy cô, chân dài anh một bước, đi tới phòng tắm đi, “anh ôm em đi tắm một chút.”

Dùng tay mở nước nóng, Giang Lăng ôm cô vào trong nước, tình té lau chùi thân thể lẫn nhau.

“Em tự mình làm. . . . .” Mặc dù đã từng có lần thứ nhất kinh nghiệm thân thiết, Nghe Thủy Tinh vẫn xấu hổ, hơn nữa ở phòng tắm ánh sáng sáng ngời như thế, nhìn trái ngấm bên phải, chính là không dám đối mặt với anh.

“Em có hơi sức sao? Để anh làm đi!” Giang Lăng cười cười trêu chọc cô, bắt đầu liều lĩnh mạo hiểm rửa sạch nâng thân thể hai người.

Ở trong quá trình tắm rửa, anh lại bởi vì cô mị thái mà vọng động, liền không khách khí mượn gợn nước làm dịu, cắm vào mị huyết cô, lần nữa lâm vào kích tình thần hôn điên đảo. . . . .

Lần tắm này ước chừng tắm hơn một giờ, chờ hai người thật vất vả tắm xong thì Nghe Thủy Tinh đã mệt mỏi ngủ mê man.

Anh dịu dàng ôm cô vào bên trong, đắp chăn, hai người tựa sát thật gần, hơi thở giao nhau, chỉ chốc lát sau anh liền ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa sổ, đêm tĩnh như nước, gió nhẹ từ từ, đóa hoa dưới ánh trăng trung thổ lộ hương thơm, bay tới phòng một mùi thơm dịu dịu.

Có được tình yêu của anh

Sẽ biến mất giống như nàng tiên cá

Em cũng sẽ không oán trách không hối hận. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng sớm, tiếng chuông thức dậy làm Giang Lăng đang ngủ say thức giấc.

Anh mở mắt ra, chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần, trong mộng không còn cảnh ba tái nhợt mặt mày, cũng không có lúc ba qua đời tê tâm liệt phế đau khổ, càng không có trở mắt nhìn mẹ thân theo gã đàn ông khác, vô tình rời đi không quay đầu lại . . . . .

Tối hôm qua ngủ đặc biệt biệt hương vị ngọt ngào, tự khi hiểu chuyện tới nay, đây được coi là đêm ngủ tốt nhất.

Cánh tay theo ý thức hướng bên cạnh duỗi một cái, là trống không, Giang Lăng bỗng nhiên kinh hoàng, ngồi bật dậy.

Không sai, chính là tối hôm qua, anh và cô kết hôn, cô thành vợ của anh. Sau đó, ở nơi này trên cái giường lớn, anh không nói lời gì muốn cô, trên giường vẫn như cũ sót lại màu đỏ ấn ký tối hôm qua triền miên, chỉ là, cô lại không có ở đây bên cạnh anh.

Giang Lăng ngực chợt cứng lại, đây thật là lần đầu tiên trong đời, anh tự nhiên khát vọng sau khi tỉnh lại có thể nhìn thấy cô dịu dàng cười lúm đồng tiền.

Bên cạnh trôi qua rất nhiều phụ nữ, anh luôn là tận hứng sau liền quay người rời đi, chưa từng có giống như giờ phút này sao mãnh liệt nguyện vọng, muốn cùng một người lặng lẽ tựa sát đến bình . . . . . mình

“Bà nội, cẩn thận một chút.”

Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm trong trẻo dịu dàng, Giang Lăng nhảy xuống giường, kéo màn cửa sổ ra ——

Trong vườn hoa, bà nội thân thể hơi chuyển biến tốt ngồi ở trên xe lăn, đang được Nghê Thủy Tinh đẩy đi ra bên ngoài hít thở không khí trong lành, đang chuyên tâm chăm sóc những khóm hoa hồng.

Giang Lăng si ngốc nhìn chằm chằm Nghê Thủy Tinh, cô hồn nhiên không hay biết, vẫn như cũ cùng bà nội cười nói.

Trong nắng sớm ban mai dịu nhẹ, trên người cô mặc một bộ màu trắng quần áo, tựa như một đóa hoa hồng trắng tinh khiết, xinh đẹp khiến người ta khó dời tầm mắt.

Anh không biết cô rốt cuộc là làm ma pháp gì, chẳng những khiến cho bà nội vui vẻ, ngay cả anh mình cũng. . . . .

Nghĩ tới đây, Giang Lăng cảm thấy giật mình hoảng hốt, sắc mặt âm trầm xuống. Anh tại sao có thể động lòng với loại phụ nữ bụng dạ khó lường này?

Chẳng lẽ anh quên ba trước khi mất dạy bảo gì sao? Ngàn vạn không thể tin tưởng bất kỳ người phụ nữ nào, nhất là những người phụ nữ ngoài mặt càng thanh thuần càng vô tội, nội tâm thường thường càng ác độc vô tình, tựa như mẹ đó. . . . . Anh tại sao có thể bị bề ngoài cô diễm đam đáng yêu mê hoặc đây?

Hừ lạnh một tiếng, Giang Lăng để xuống rèm cửa sổ xuống, lần nữa khôi phục mặt không biểu cảm lãnh khốc.

Làm vợ của Giang mỗ, phải trả giá thật lớn đấy!

“Thủy Tinh, cái thằng cháu thối của bà đối với cháu như thế nào?”

Trong hoa viên, bà nội ngồi ở xe lăn, cười he he hỏi Nghê Thủy Tinh.

Nghê Thủy Tinh nụ cười thoáng một cái liền đỏ, “Tốt lắm ạ!”

Nghĩ đến tối hôm qua điên cuồng, cô liền xấu hổ không biết nên như thế nào đối mặt anh, vì vậy thừa dịp lúc anh ngủ len lén xuống giường, tránh khỏi sau khi tỉnh lại hai người bốn mắt tình huống nhìn nhau lúng túng.

“Ha ha. . . . . Vậy thì cố gắng lên, sinh cho bà mấy thằng chất mập vào!”

Bà nội cười đến vui vẻ, thấy Giang Lăng cùng Nghê Thủy Tinh rốt cuộc ở chung một chỗ, tâm nguyện bà cuối cùng được đền bù.

Ánh mắt của bà không sai, Nghê Thủy Tinh là một cô gái tốt dịu dàng điềm tĩnh, đối đãi người khác khéo léo lại sẵn sàng, nếu như một ngày mình không có ở đây, cũng có người bên cạnh chia ngọt sẻ bùi với cháu trai, bà mới có thể yên tâm rồi đi.

“Thủy Tinh, cháu có trách bà dẫn cháu tới Giang gia không?”

“Làm sao lại như vậy?” Nghê Thủy Tinh liền vội vàng lắc đầu, “Dĩ nhiên không trách bà, bà tại sao muốn hỏi cái vấn đề này?”

Bà nội gò má từ trước đến giờ luôn vui vẻ, đột nhiên xuất hiện một tia buồn rầu, “Thủy Tinh, cháu của bà là một người đàn ông tốt, chỉ là có lúc, nó đối với người khác đề phòng quá nặng, không cách nào để dàng tin tưởng tình cảm, cho nên, cháu đối với nó nhất định phải có kiên nhẫn.”

“Cháu biết rồi.” Nghê Thủy Tinh thấp giọng nói xong, chậm rãi đẩy bà nội bước chậm ở trong vườn hoa hồng.

Cô không phải là không có cảm giác, Giang Lăng tựa hồ có khúc mắc rất sâu, đem chính mình cùng người chung quanh xây thành một bức tường ngăn cách, lãnh đạm xa cách, ai cũng không vượt qua nổi chướng ngại vô hình kia, xâm nhập đến sâu trong nội tâm của anh.

“Bà biết rõ hai người lần này kết hôn, hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì bệnh tình của bà, thật là uất ức cho cháu. Nhưng bà hi vọng, cháu vẫn có thể ở bên cạnh nó, cứ coi như bà tư tâm đi!” Bà nội thở dài một cái.

Nghê Thủy Tinh trầm mặc, không dám nói cho bà biết, hiệp định giữa Giang Lăng và mình, cô không muốn làm cho bà nội thất vọng.

Cho dù cô nguyện ý ở bên cạnh anh, thế nhưng anh lại chưa chắc nguyện ý nhìn đến sự tồn tại của cô, hiện tại chỉ là vì bà nội mới hết sức nhẫn nại đi?

Dù sao anh như đinh chém sắt nói qua, cô không phải loại hình anh sẽ ra tay. . . . . Nghĩ đến đây, Nghê Thủy Tinh tinh thần có chút chán nản.

“Thật ra thì Giang Lăng sẽ không tin tưởng tình cảm, đều là bởi vì ba của nó, cũng chính là con trai bà. Mỗi người đều có mạng khác tính của mình, con trai bà từ nhỏ thuận buồm xuôi gió, thông minh cái gì cũng có thể làm, ai ngờ cuối cùng lại vừa ngã vào khác tính trên tay mình.”

Bà nội than nhẹ một tiếng, trong con người già nua có vài phần thương tâm nồng đậm.

“Ở hai mươi tám tuổi năm ấy, nó quen biết khác tính của mình —— một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. con trai bà đối với cô gái đó vừa thấy đã yêu, không để ý cô ta ở trong quán rượu làm vũ nữ bối cảnh phức tạp, cũng không để ý bà phản đối mãnh liệt, đơn giản chỉ cần muốn cùng cô ta kết hôn.

“Cuối cùng, hai người qua một đoạn ngày ngày hạnh phúc ngọt ngào, người phụ nữ kia còn vì nó sinh một bé trai, chính là Giang Lăng. Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, người đàn bà kia cuối cùng vẫn khó sửa đổi tính tình lạnh lẽo phóng đãng, cặp kè với một gã ít hơn mình năm tuổi, một tên đàn ông mồm mép, vì vậy rời nhà bỏ con, cùng tên khốn kia bỏ trốn, đến bây giờ cũng không có tin tức.

“Con trai bà vì vậy mà giận đến phần nộ đột quy, bệnh không dậy nổi, không lâu liền bệnh qua đời, thời điểm nó đi, chỉ có bốn mươi bảy tuổi, mà Giang Lăng chỉ có mười bốn tuổi. Đối với bà cùng Giang Lăng mà nói, đây thật là một đả kích nặng nề trí mệnh. Chuyện này, vừa là bí mật Giang gia, cũng là sỉ nhục Giang gia a!”

“Bà nội. . . . .” Nghê Thủy Tinh trong lòng khê đau nhói, cô không ngờ tới, mẹ Giang Lăng là người như vậy, khó trách anh đối với phụ nữ tựa hồ rất có địch ý.

“Có lẽ là do chuyện này đã kích Giang Lăng quá lớn, nó trở nên không hề tin tưởng tình cảm, hơn cũng không dễ dàng bỏ ra tình cảm. Những năm gần đây, nó chơi rất điên cuồng, bà cũng vậy không đi quán nó khi gió, nhưng bây giờ nó kết hôn, lại cùng cháu cùng nhau ở đây, bà thật sự vô cùng hi vọng hai người các cháu có thể đến già đầu bạc, vĩnh viễn hạnh phúc.”

Bà nội vỗ vỗ mu bàn tay Nghê Thủy Tinh, hiền lành nhìn cô. “Thủy Tinh, cháu có thể đồng ý bà, vĩnh viễn ở bên cạnh nó không?”

“Cháu biết rồi, bà nội.” Nghê Thủy Tinh kiên định gật đầu một cái.

Chỉ cần anh cần cô, cô liền nguyện ý cùng người đàn ông này đến thiên trường địa cửu

!

“VẬY bà yên tâm rồi.” Bà nội khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Kim chỉ giờ chỉ nửa đêm mười hai giờ.

Bà nội sớm ngủ rồi, người giúp việc cũng đi nghỉ ngơi, biệt thự to như vậy, giờ phút này cũng chỉ có phòng của Nghê Thủy Tinh của vẫn sáng đèn.

Cô đang đợi anh, chờ không biết từ lúc nào, anh mới có thể trở về.

Tối hôm qua trí nhớ lửa nóng còn sờ sờ ở trước mắt, hôm nay, bóng dáng anh không thấy đâu.

Anh trở như thế vẫn chưa về, là bận về việc.. Chuyện của công ty đây? Hay là tránh né không muốn cùng cô gặp mặt?

Đột nhiên, lầu dưới truyền đến tiếng động cơ xe hơi, Nghê Thủy Tinh chợt nhảy ngồi bật dậy, đi xuống lầu dưới. . . . .

Anh đã trở lại!

Không để ý đêm khuya gió rét, Nghê Thủy Tinh chạy tới ngoài cửa phòng khách, chỉ thấy một người bóng dáng cao lớn nhảy ra cửa xe, đột nhiên, cả người nằm ở trên xe bắt động.

Nghê Thủy Tinh sợ hết hồn, vội vàng chạy tới, “Giang Lăng, anh làm sao vậy?”

Kết quả, lại gần ngủi thấy mùi rượu nồng nặc.”Anh uống say rồi?”

“Tôi không sao!”

Nếu không phải trên người anh nồng đậm mùi rượu, cô thật đúng là không nhìn ra anh uống say rồi, anh không có đồ mặt, vẻ mặt trầm ổn như cũ, thậm chí còn rất là tinh táo liếc cô một cái, chỉ là ánh mắt kia không bằng thường ngày lãnh đạm sắc bén, ngược lại có vẻ có chút mê hoặc hỗn độn.

“Cẩn thận một chút, ” thấy người đàn ông ngồi thẳng lên, tựa hồ muốn đi về phía trước, bước chân lại lao đảo xiêu vẹo, thiếu chút nữa ngã xuống, Nghê Thủy Tinh thở nhẹ một tiếng, liền vội vàng tiến lên vịn anh.

Giang Lăng cũng không cậy mạnh nữa, để cô đỡ trở lại phòng ngủ.

Tối nay anh thật sự có chút uống nhiều, tuy nói là trên công việc cần thiết xã giao, vốn dĩ anh cũng có thể khống chế từ lượng tốt lắm, vậy mà tối nay, vừa nghĩ tới sự tồn tại của cô, trong lòng anh liền có phiền não không nói ra lời, bất tri bất giác đổ nhiều mấy chén.

Đem Giang Lăng đỡ lên giường xong, vì để cho anh cảm giác thoải mái một chút, Nghê Thủy Tinh giúp anh cởi giày da cùng áo khoác xuống, cởi ra cà vạt, buông ra cổ áo dựng đứng. . . . .

Đột nhiên, một cổ hơi thở nồng nặc nước hoa bay tới, đồng thời, cô xem thấy áo sơ mi tuyết trắng bên cổ áo in không ít dấu son môi màu hồng, mặc dù không rõ ràng, lại rõ ràng có thể thấy được, bao gồm cổ của anh. . . . .

Nghê Thủy Tinh cả người ngây dại! Thì ra là, anh trở như thế về, là cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ. . . . .

Cái này cũng không kỳ quái, giữa bọn họ vốn chính là kẻ ước hôn nhân, mà anh lại một người phong lưu, xì căng đan không ngừng, không phải người mẫu chính là minh tinh điện ảnh, đều là mỹ nữ trong mỹ nữ, mà cô, chẳng qua cô là cô gái bình thường trong muôn vàn người đẹp. . . . . Mà chính mắt chứng kiến đến sự thật tồn tại, cô vẫn có cảm giác bị đả kích lớn.

“U. . . . .” Giang Lăng hơi có vẻ khó chịu cau mày, bất an bồn chồn nhích.

Nghê Thủy Tinh phục hồi lại tinh thần, liền tranh thủ một bên chuẩn bị xong khăn lông ướt lấy ra, nhẹ nhàng lau qua trán cùng hai gò má của anh, hy vọng có thể giảm bớt sự khó chịu của anh.

Ở cô tỉ mỉ chăm sóc, Giang Lăng mi tâm nhíu chặt của dần dần chậm rãi giãn ra. . . . .

Anh nhắm mắt nằm ở trên giường tựa hồ hoàn toàn biến thành một người khác, bình thường trên mặt căng thẳng lãnh khốc đường cong trở nên nhu hòa, hơi giống một đứa trẻ hồn nhiên cùng khí phách, làm cho người ta tim đập thình thịch.

Nghê Thủy Tinh yên lặng nhìn anh, cũng chỉ có ở tại thời khắc như vậy, cô mới dám lớn mật nhìn anh chăm chú, tựa hồ muốn trên mặt anh mỗi nét đáng yêu cũng nhớ kỹ trong lòng.

Không nhìn được vuron tay, nghĩ chạm tới gò má trên khuôn mặt anh , nhưng nghĩ đến cái câu”Cô căn bản không phải loại hình sẽ khiến tôi ra tay” kia, đầu ngón tay không khỏi co rúm lại một chút, lại thu trở lại.

Cô cùng người đàn ông này ở giữa khoảng cách, ấy là xa xăm không thể chạm. . . . .

Đây là một loại khoảng cách làm cho người ta cảm giác thống khổ, không cách nào vượt qua khoảng cách. Cô rũ mí mắt xuống, nghĩ đứng dậy rồi đi, tay lại bị người một người bắt được.

Cô bỗng nhiên quay đầu lại, đối diện với người đàn ông trông mắt đen thật sâu, u không lường được , trái tim nháy mắt lộ vẻ sợ hãi kinh hoàng, tựa hồ bị một mũi dao đâm trúng, đau rất đau. . . . .

Tại sao, chỉ là như vậy nhìn anh, ngực của cô liền tràn đầy đau đớn không cách nào hô hấp ?

“Em luôn chờ tôi?” Giang Lăng mở miệng, cổ họng khàn khàn.

“Ừ!” Nghe Thủy Tinh nhàn nhạt lên tiếng, cầm lên trà xanh mới vừa rồi pha, bung đến trước mặt anh, “Khát nước chứ?”

“Cảm ơn.” Giang Lăng ngồi dậy, nhận từ tay của cô, uống một hơi cạn sạch.

“Vậy. . . . . anh sớm nghỉ ngơi một chút. . . . .”

Nghe Thủy Tinh đứng lên, Giang Lăng lại lời kéo cô không thả.”Em muốn đi đâu ?”

“Em đi phòng khách ngủ.” Nghe Thủy Tinh cắn cắn môi dưới.

“Kết hôn mới ngày thứ hai, cô lại muốn đi phòng khách ngủ?” Giang Lăng cười lạnh nói, tay hơi dùng sức, cô liền cả người đổ vào trong ngực anh, bị anh vững vàng ôm chặt.

“Buông em ra!” Nghe Thủy Tinh quay đầu đi không nhìn anh, anh trên áo sơ mi cùng cổ lưu lại dấu môi son để cho cô đau lòng.

“Nếu như tôi nói không?” Giang Lăng cúi đầu nhìn Nghe Thủy Tinh trong ngực , đôi mắt xinh đẹp xanh triệt như nước, lông mi dài khẽ run rẩy, tựa như cánh bướm dưới ánh mặt trời .

Một cổ xung động nhỏ từ bụng kéo lên, lý trí không có phản ứng kịp trước, thân thể liền tuần hoàn theo bản năng, chột hôn lên cô, đôi tay càng thêm không an phận nhanh chóng cởi nút áo cô ra, chạy loạn trên người cô.

“Tôi muốn em. . . . .” Anh khẽ liếm lấy cô môi dưới mềm mại , lại trần trọc thăm dò vào khoang miệng cô, cuồn cuộn nổi lên đầu lưỡi quấn quýt, bắt đầu không ngừng vuốt ve.

Chỉ chốc lát sau, lửa nóng hôn liền lan tràn tới cổ thon dài cùng tuyết trắng vú cô .

Vẻ đẹp của cô hào cùng mềm mại làm anh toàn thân nhiệt huyết sôi trào, mạch bởi vì khát vọng lấy được cô mà cuồng loạn nhảy lên, loại này đột phát kích tình, là chính anh luôn luôn thành thạo chưa bao giờ trải qua.

Chỉ cần hơi dính đến thân thể của cô, anh tựa hồ không cách nào khống chế sự vọng động của mình.

“Ừ. . . . . Giang Lăng. . . . .” Nghe Thủy Tinh bất an ở trong lòng anh run rẩy, muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt, không thể động dậy.

Cô không muốn anh đang ôm nữ nhân khác xong, lại tới ôm cô, nhưng là thực lực yếu đuối không cách nào cùng anh cường tráng chống đỡ, mà thân thể của cô vừa nhạy cảm như vậy, bị anh nhẹ nhàng một cái sờ, liền lập tức có phản ứng.

“Không cần. . . . .” Cô lắc đầu liên tục, một giọt nước mắt trong suốt im hơi lặng tiếng lướt qua khóe mắt.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm đau em.” Cô buồn bã thế nước mắt làm anh đau lòng, anh liếm sạch nước mắt trên khóe mắt cô , đưa mắt nhìn cô hồi lâu, lại chậm rãi ngậm môi của cô.

Cô giãy giụa nữa mấy cái, liền không phản kháng nữa, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Thân thể cô tuyết trắng xinh đẹp giống như tràn đầy lực hút vô cùng, để cho anh lần nữa điên cuồng, đắm chìm trong đó, mà không cách nào tự kiềm chế.

Trong phút chốc, hai thân thể tựa như dấy lên lửa thiêu hừng hực. . . . .

“A. . . . . Giang Lăng. . . . . Chậm một chút. . . . .” Khi anh đói khát đòi hỏi , trong óc của cô căn bản không cách nào suy tư.

Không biết kích tình, cường đại đến làm cho cô toàn thân run rẩy, nguyên thủy dục hóa đánh tới dồn dập, đốt cháy tất cả lý trí, trong lúc vô tình, cô bắt đầu kim lòng không được theo bản năng nghiêng hợp cử động của anh, cũng vuốt ve hai vai cường tráng anh. . . . .

Tựa hồ bởi vì nguyên nhân uống say, Giang Lăng động tác trở nên cực kỳ điên cuồng. Anh tựa như một con ngựa bất kham, đối với bộ ngực tuyết trắng mềm mại cô say mê, cơ hồ là nhiệt liệt mót vào đầu vú đỏ thắm, giống như nơi đó sẽ rỉ ra ngọt sữa tươi, phát ra “Chặc chặc” thanh âm.

“A! A. . . . . Nơi đó không cần. . . . . Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh không chịu nổi đùa bỡn như vậy, yêu kiều lắc đầu liên tục, thanh âm mỉa ý tràn đầy không nói ra được, nguyên bản càng thêm kích thích đàn ông nhiệt huyết sôi trào.

Giang Lăng cảm thấy toàn thân nóng lên, không nhịn được cắn một chút đầu vú cô, nhưng lực đạo rất khéo léo, chẳng những sẽ không thương ngực lại truyền đến khoái cảm, từ đầu vú nhảy lên tới đầu.

“A. . . . .” Nghe Thủy Tinh thở gấp một tiếng, toàn thân cũng mềm nhũn.

Giang Lăng thở hổn hển, đầu lưỡi dờ lên trên, lần nữa hôn môi của cô, đồng thời tay cũng không nhàn rỗi, chậm rãi xuống phía dưới, linh hoạt trượt vào tư mật u xử của cô. “Thì ra là em đã ướt như vậy. . . . .”

Chạm tay có thể đạt được, đầu ngón tay vừa ướt vừa nóng, Giang Lăng cười nhẹ một tiếng, nhìn gò má của cô hồng hồng, trong nội tâm kích động không thôi. Vốn là cố ý về muộn, cũng cùng nữ nhân khác vui đùa, là muốn hưởng cô thị uy, nhưng vừa thấy được cô, lại lập tức hóa thành con sói hung dữ.

Giang Lăng cũng không cách nào giải thích loại mâu thuẫn này trong lòng này của mình, vừa nghĩ muốn yêu cô, rồi lại không nhịn được bắt nạt cô; vừa muốn thương tổn cô để cho cô thương tâm, lại không đành lòng thấy trong con người cô vẻ âm đạm. . . . .

Anh có thể đối với bất luận kẻ nào độc ác, nhưng duy chỉ có cô gái nhỏ này, cuối cùng trong lúc vô tình đi vào tim của anh, tóm gọn lý trí của anh.

Anh kháng cự thậm chí căm ghét loại cảm giác này, rồi lại giữa lúc bất tri bất giác bị cô hấp dẫn. Mâu thuẫn tâm tình trong nội tâm hai đầu kéo co, động tác của anh không khỏi thô lỗ, vừa hôn càng sâu, vừa lấy ngón tay dài nhanh chóng ra vào u huyệt cô, qua lại khuấy động.

“A. . . . . A. . . . . Ừ. . . . .” Người đàn ông động tác mặc dù thô lỗ, lại mang cho cô kích tình khác thường, Nghe Thủy Tinh ngẩng đầu lên, phát ra vừa mê người vừa buồn bực rên rỉ.

“Chỗ của em thật nhạy cảm, vừa ướt vừa nóng, hơi vừa động, liền cắn thật chặt ngón tay của anh không thả. . . . .”

“Không cần. . . . .” Anh lời nói trắng trợn làm cho cô đỏ bừng cả mặt.

“Không cần? Đợi lát nữa em sẽ quyến anh, muốn không ngừng” trên khóe môi người đàn ông tạo thành nụ cười khêu gợi, động tác nhanh chóng bỏ đi quần áo còn sót lại lẫn nhau, chỉ chốc lát sau, hai thân thể trần truồng liền dính sát hợp ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trần trụ giữa hai chân, phái nam cứng rắn kiêu ngạo ngẩng đầu, Nghe Thủy Tinh gạt mình kính hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Anh. . . . . Thật to. . . . .” Nửa ngày, cô mới thốt ra một câu như vậy.

“Ha ha. . . . .” Anh trầm thấp tiếng cười chấn động màng nhĩ của cô, “Càng lớn càng tốt, đợi lát nữa anh sẽ dùng nó để cho em bay lên trời.”

Giang Lăng hơi tách hai chân của cô ra, nhắm ngay u miệng, lập tức liền vọt vào.

“A. . . . .” Nghe Thủy Tinh níu chặt tay của anh, đốt ngón tay khê trắng bệch.

Mặc dù tối hôm qua mới thân mật qua, nhưng dù sao không thích ứng, đột nhiên xuất hiện đánh thẳng vào làm cho cô nói không ra lời. . . . .

“Thả lỏng một chút.” Giang Lăng cúi người, dùng kỹ xảo hôn Nghe Thủy Tinh, thành thạo trêu chọc đầu lưỡi của cô, không ngừng trêu chọc mót vào, để cho cô lần nữa phát ra tiếng thở gấp, cảm giác ý chí mình cũng bị tan chảy.

Đầu lưỡi hai người tựa như một đoàn hỏa, gia tốc bộc phát tình dục .

Ngọt nước miếng lẫn nhau quấn quít, theo đầu lưỡi khuấy động rót vào trong miệng, nhiệt huyết sôi trào đem hai người cháy sạch cả người nóng lên.

“A. . . . . Giang lăng. . . . . Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh chỉ cảm thấy toàn thân mình đều lửa, vong tình chìm đắm bên trong lòng ngực mạnh mẽ của người đàn ông, hai cánh tay không biết bất giác từ lúc nào quấn lên cổ của anh, ôm lấy bờ vai của anh, ghé vào lỗ tai anh phát ra ngọt ngào thờ gấp, kiến tạo một phòng không khí triển miên .

“Bên trong em nóng quá. . . . . Thật là tuyệt. . . . .”

Giang Lăng cắn răng đâm chọc vào, cô toàn thân mềm mại không xương, thủy huyết giống như một cái đầm nhiệt tình xuân thủy, đem anh dương cương bộc cả lại, để cho anh toàn thân có sáng khoái nói không ra .

“A a. . . . . Chậm một chút. . . . . Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh mắt sáng say say, ý loạn tình mê nhìn người đàn ông trước mắt , sóng mắt mềm mại như nước.”Chậm một chút nữa. . . . . A. . . . . Chính là chỗ đó. . . . . Nha. . . . . Thật là. . . . . Thật thoải mái. . . . .”

Ngọn lửa dục vọng ở trước mắt cô không ngừng vọt bay lên, thân thể của cô đã không tuân theo lý trí, không tự chủ theo động tác luật động của người đàn ông nhấp nhô phập phồng.

Trong mật huyết đã sớm thấp nhiệt như nước, ái dịch tự chỗ kết hợp hai người bên chắc không thể phá được dần dần rỉ ra, đem làm cho thấm ướt lẫn nhau, thân thể ma sát , phát ra dâm nỹ tiếng vang làm cho người ta mặt hồng tím đập .

“Chúng ta đổi lại tư thế.” Giang Lăng từ tư thế hai người kết hợp , đem Nghê Thủy Tinh nghiêng người lộn, sau đó nâng một cái chân của cô lên, gác ở trên vai mình, một cùi người, mạnh hơn địa đâm vào trong cơ thể cô, tiếp tục dứt vào .

“A. . . . . A a. . . . .” Loại tư thế thập tự bắt chéo này, khiến thân thể của hai người kết hợp sâu hơn càng thêm thân mật, Nghê Thủy Tinh liên tiếp thét chói tai, không chịu nổi quá nhiều kích tình, riu riu khóc ồ lên.”A. . . . . Chậm một chút. . . . . Ô. . . . . Giang lăng. . . . . Thật kỳ quái. . . . .Giúp em . . . . . A. . . . .”

Người đàn ông một cái so một cái dứt vào mạnh hơn , để cho cô thần hồn điên đảo, đùi thon mềm nhũn, không cách nào kìm nén, cũng không để ý đến tiếng kêu kích động .

Cả phòng quanh quẩn”Vèo vèo” tiếng vang, thủy huyết đã là một mảnh xuân triều tràn đầy, trong suốt ái dịch rò rỉ ra.

Người đàn ông động tác càng phát ra kịch liệt, căng thẳng bên chắc cái mông, lửa nóng như sắt dương cương ở trong mật huyết của cô tiến tiến xuất xuất, mỗi một cái đều cơ hồ toàn bộ thối lui khỏi, nửa hòa nhập lút cán, tần suất cao chạy nước rút, khiến dòng điện khoái cảm không ngừng kéo lên.

“A. . . . . Nóng quá. . . . . Thật thoải mái. . . . . A a. . . . .” Nghê Thủy Tinh kêu gào , chỗ kín thoải mái tựa như muốn tan chảy.”Lăng. . . . . A. . . . . Giang lăng. . . . . Mau hơn nữa một chút. . . . . Cho em . . . . .”

Cô không ngừng lắc đầu, ánh mắt mê loạn.

“Thật là. . . . . Thật là lợi hại. . . . . Ừ. . . . .” Cô kêu gào lại chỉ có thể ở giờ phút này thêm dầu vào lửa, “Lăng. . . . . Em không được. . . . . giúp em . . . . .”

Nghe cô tiếng rên rỉ mị ý mui phần, Giang Lăng Tầm trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn chinh phục.

Anh dương cương kinh người kéo dài, cứng rắn như sắt to lớn, kịch liệt dứt vào cô mềm mại mật huyết, lần lượt vút cô hướng tới cùng, lại nặng nề rơi xuống.

Thiên đường cùng địa ngục ở giữa đau khổ, khiến Nghê Thủy Tinh cảm giác vừa thống khổ vừa vui mừng, toàn thân giống như sốt cao đột ngột một dạng run rẩy không ngừng.

“A. . . . . Ừ. . . . . Thật thoải mái. . . . . A. . . . . A a. . . . .”

Cô yêu kiều càng ngày càng mê người, đường cong là lướt thân thể mềm mại phối hợp người đàn ông động tác dứt vào , giống như là bị cuồng phong thổi qua mặt nước một dạng, như ngọn sóng phập phồng nhộn nhạo, phong tình vạn chủng.

“Ừ. . . . . A. . . . . A. . . . .Giúp em . . . . .”

Ở bên trong người đàn ông tính hủy diệt xâm lấn, cô run tựa như một con thỏ trắng nhỏ lạc đường , ngược lại khơi dậy thú tính đàn ông cất giấu ở sâu trong nội tâm .

Anh nghĩ muốn giày xéo cô, tàn phá cô, yêu thương cô, tổn thương cô. . . . .

Anh cúi người, đầu lười nóng bỏng ở trên cổ mềm mại cô tận tình mót vào, tùy hứng lưu lại một vết hôn, anh nghĩ ở cô toàn thân cũng hạ xuống ấn ký của mình, để cho cô từ đó về sau trở thành chỉ thuộc về một mình anh!

Không sai, cô là của anh, chỉ có thể là một mình anh thôi!

“Ừ. . . . . Ô. . . . . Nóng quá. . . . . A a. . . . .”

Hai người mồ hôi cũng rơi như mưa, mồ hôi trần trụi da thịt thấm đầy tình dục , lóe sáng óng ánh.

Nghê Thủy Tinh thân thể không ngừng từng trận co rút, thân thể căng thẳng lại buông lỏng, sau đó, lần nữa căng thẳng, lần nữa buông lỏng. . . . .

Tựa như khóc yêu kiều, cùng người đàn ông thô trọng thở dốc hỗn hợp ở chung một chỗ, vang vọng to trong phòng ngủ như vậy.

“Không cần. . . . . Em không chịu nổi. . . . . A a. . . . . Ừ. . . . . Giang Lăng. . . . . A a. . . . .”

Nghê Thủy Tinh thanh âm đột nhiên đề cao, thì ra là đã nhanh đến cao triều, thủy mâu một mảnh kêu gọi mê loạn.

“Thủy Tinh,em thật tuyệt!” vẻ mặt cô sắp đạt tới cao triều mỹ lệ, khiến cho anh không thể tiếp tục nhẫn nại, anh kịch liệt thờ gấp, nặng nề liên tục đụng mấy chục cái, sau đó, ở tiếng gầm nhẹ bên trong, giống như lũ bất ngờ bộc phát, đem ái địch trong cơ thể toàn bộ rót vào trong cơ thể cô.

“A. . . . . Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh xinh đẹp thân thể khê cong, ngón chân căng thẳng, thân thể gợn cao, mềm mại đón nhận nhiệt tình người đàn ông.

Nóng bỏng nhiệt lưu từng dòng một rót vào trong cơ thể cô, trái tim cuồng loạn không giống như là của mình, mềm mại nụ hoa không chịu nổi nhiều như vậy nhiệt tình, không khỏi hết rầm lên, trước mặt bỗng tối sầm, liền ngất đi.

Cao triều đi qua, Giang Lăng cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, không khỏi âm thầm kinh hãi, kinh nghiệm anh chưa có từng vong tình mất không chế như thế , chỉ cần là trước mặt cô gái nhỏ này! Anh tất cả vẫn làm kiều ngạo tự chủ nhất thời đất sập tan rã, quân lính tan rã.

Ôm cô trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cô mềm mại như hoa , ngưng mắt nhìn cô đang ngủ mê man bộ dáng đáng yêu, Giang Lăng không cách nào không thừa nhận, cô gái nhỏ này, chẳng biết lúc nào đã đi sâu vào trong lòng anh, trong lòng anh vững vàng mọc rễ nảy mầm . . . . .

Nếu như là cô..., có lẽ, anh có thể quên mất mẹ mang cho anh con ác mộng, thử tin tưởng một người, yêu một người, nếu người đó là cô. . . . .

Anh chẳng qua còn không xác định, mình nguyện ý nguy hiểm như vậy có đáng hay không , đi đánh cuộc cả đời một lần tình yêu trí mạng!

Từ ngày đó về sau, giống như có cái gì thay đổi.

Nghê Thủy Tinh phát hiện, Giang Lăng ban đêm không hề về trễ nữa, mỗi ngày đều đúng giờ về nhà ăn cơm, làm hết sức cùng với bà nội, dù đồ cô vui về.

Chờ bà nội ngủ xong, anh liền nhiệt tình không ngừng đòi hỏi cô, để cho cô lần nữa xụi lơ ở trong lòng anh, khóc oang oang cầu xin tha thứ, không để tha cô.

Có lúc anh còn có thể thật sâu đưa mắt nhìn cô, động tác ấy êm ái làm sao, dịu dàng đến mức khiến cô gần như rơi lệ, cơ hồ cho là cô được yêu , cho nên anh đối đãi cô mới giống như loại đồ sứ dễ vỡ , cẩn thận như thế.

Nhưng ngay sau đó Nghe Thủy Tinh liền quát mình si tâm vọng tưởng, giữa anh và cô, trừ cái khế ước lạnh băng đó, không bao giờ có cái khác.

Cô lần nữa cảnh báo mình, cứ như vậy, chia đều cách ngày đó đến, mới sẽ không thống khổ như vậy, cô mới có thể an tĩnh rồi đi.

Mặc dù cô không biết ngày này rốt cuộc lúc nào thì mới đến, nhưng cô đợi một chút, chờ anh chính miệng nói hẹn gặp lại.

Loại ý nghĩ này làm cho cô đau đớn không chịu nổi, nhưng trong mắt của đàn ông nếu không có yêu, dù thế nào si ngốc dây dưa, cũng chỉ sẽ tăng thêm khôn nhiều cho anh thôi!

Cô không muốn nhất, chính là gia tăng gánh nặng cho anh !

“Cô chủ,Chào buổi sáng!”

Sáng sớm, chờ Nghe Thủy Tinh đi xuống lầu hai, quản gia lập tức tiến lên chào hỏi.

Giang Lăng không có ở đây, nếu không phải là đi làm,thì là đi xã giao?

“Sớm, Vương Bá.” Nghe Thủy Tinh khẽ mỉm cười, ngồi ở trước bàn ăn, một bên theo người giúp việc lập tức đưa lên sớm một chút.

“Bà nội đâu?”

“Bà chủ hôm nay tinh thần tựa hồ không tốt lắm, bữa ăn sáng là chúng ta đưa vào.” Quản gia cung kính trả lời.

“Vậy sao?” Nghe Thủy Tinh trầm ngâm một chút, “Có gọi điện thoại xin bác sĩ Đường đến xem chưa?”

“Đã gọi, bác sĩ Đường đang chạy tới nơi này.”

Đang nói, một thân ảnh thon dài liền xuất hiện ở trước cửa.

“Mới vừa rồi tôi nghe có người nhắc tên mình, có phải hay không các người sau lưng đang nói xấu tôi không?” Đường Gia Bình cười đi vào.

” Gia Bình.” Liếc thấy Đường Gia Bình khuôn mặt đoan chính mà vẫn nhả, Nghe Thủy Tinh không khỏi cảm giác cực kỳ thân thiết. “Thật tốt quá, bà nội hôm nay không thoải mái. . . . .”

Tiếng nói bị người làm nữ đột nhiên lao ra cắt đứt, cô mặt hốt hoảng đối với Nghe Thủy Tinh kêu: “Cô chủ, không xong, bà chủ đã hôn mê!”

“Cái gì?!” Nghe Thủy Tinh thất kinh, vội vàng cùng Đường Gia Bình đi lên lầu hai.

Đường Gia Bình đơn giản đo huyết áp một chút, sắc mặt nặng nề, lập tức đánh tiêm một thuốc giảm áp, sau đó liền hóa tốc đem bà nội đưa vào bệnh viện.

Nhìn phòng cứu cấp khép lại cửa chính, Nghe Thủy Tinh lòng không khỏi như lửa đốt.

Mấy phút sau, huyền não của tiếng bước chân tự hành lang khác” bùng vang lên, đập vào mi mắt Giang Lăng đang tới gần trên mặt hiện đầy mồ hôi.

“Bà nội như thế nào?” Giang Lăng Nhất đem núm lấy Nghe Thủy Tinh, lực mạnh, cơ hồ làm cô kêu đau.

Nghe Thủy Tinh không nói tiếng nào nhin xuống, “Đang trong phòng cấp cứu, anh không được gấp, trước ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

“Anh làm sao mà ngồi được?” Giang Lăng hét lớn một tiếng, bắt đầu giống như thú hoang ở cửa phòng cứu cấp đi tới đi lui.

Ngày nay rốt cuộc đã tới sao? Nội tâm của anh cơ hồ một mảnh lạnh như băng.

Nghe Thủy Tinh nhìn đèn đỏ phòng cấp cứu, lại nhìn một chút Giang Lăng khuôn mặt lạnh lùng thâm thúy, nội tâm đột nhiên đau đớn không biết từ đâu tới.

Đây là báo trước chia lìa sao?

Cô không biết, chỉ biết là, giờ phút này ngực của cô rất đau, rất đau. . . . .

Hơn một giờ sau, Đường Gia Bình tự phòng cứu cấp đi ra, cõi xuống màu trắng và khẩu trang, thoạt nhìn vô cùng mệt mỏi.

“Bà nội như thế nào?” Giang Lăng Nhất tiến lên hỏi.

Đường Gia Bình trầm mặc, trận trầm mặc này làm Giang Lăng Tâm như đao cắt.

Đưa tay đến trên vai bạn tốt, Đường Gia Bình rất khó khăn khắc ra mấy chữ, “Bớt đau buồn đi, Viêm cơ tim cấp – Acute myocarditis đưa tới não đột tử, chúng ta thật sự là hết cách xoay chuyển.”

Ngán ngùng một câu nói, đã nói rõ tất cả, bọn họ thậm chí còn không kịp nhìn bà nội một lần cuối cùng nữa!

Nghe Thủy Tinh che miệng lại, lao vào trong ngực Giang Lăng khóc ra thành tiếng, Giang Lăng ôm cô thật chặt, toàn thân đau giống như thủy triều tràn ngập ra.

Anh lại mất đi người thân quan trọng trong cuộc đời!

Một tuần lễ sau

Nghe Thủy Tinh đứng ở cửa thư phòng biệt thự Giang gia, lo lắng nhìn cửa phòng đóng chặt, suy đoán bên trong anh có ổn hay không.

Kể từ ngày hôm trước sau tang lễ của bà nội, Giang Lăng liền đem mình nhốt vào thư phòng, không ra ngoài, thức ăn cũng do người giúp việc đưa vào, nhưng mỗi lần lấy ra thì không thấy có dấu hiệu động tới.

“Cô chủ.” Quán gia Vương Bá bùng bữa trưa, chần chừ nhìn Nghê Thủy Tinh đứng ở cửa.

“Để cháu!”

Nghê Thủy Tinh bùng bữa trưa qua, gõ cửa, không có trả lời, cô tự mình đẩy cửa đi vào.

Bên trong thư phòng một mảnh mờ mờ, khói mù tràn ngập, sặc đến gần như không cách nào hô hấp, Giang Lăng đưa lưng về phía cô, cao lớn ngồi ở ghế da phía sau.

“Anh không sao chứ?”

Người đàn ông không phản ứng chút nào.

“Bất kể như thế nào, ăn một chút gì đi, em. . . .” Nghê Thủy Tinh dừng một chút, “Tất cả mọi người rất lo lắng cho anh.”

Cô nhẹ nhàng đem bữa trưa thả vào trên bàn sách.

“Đi ra ngoài!” Giang Lăng lạnh lùng nói, thanh âm hết sức khàn khàn, nhìn qua bóng lưng cô đơn hết sức làm cho người ta đau lòng.

“Bà nội nếu dưới đất có biết, gặp lại anh bộ dáng này, cũng sẽ không vui.” Nghê Thủy Tinh nhẹ nói.

“Bảo cô đi ra ngoài!” Trả lời cô, giọng so mới vừa rồi càng lạnh lùng hơn, hoàn toàn từ chối người ngoài ngàn dặm xa cách.

Nghê Thủy Tinh trầm mặc lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại, đột nhiên có loại xung động – chực khóc.

Cho dù ở thời điểm như vậy, anh cũng không nguyện ý cô ở bên người, tình nguyện lựa chọn một thân một mình vượt qua.

Anh không cần cô làm bạn, trong mắt của anh căn bản không có sự tồn tại của cô. . . .

Nghê Thủy Tinh lúc rời đi, bị thương ánh mắt rõ ràng như vậy, Giang Lăng đột nhiên có một loại xung động, muốn gọi cô ở lại, ở bên mình, nhưng miệng mấp máy một cái, thế nhưng anh lại không phát ra thanh âm nào.

Anh mãnh liệt hít một hơi khói, khói mù làm cho anh ngửi quan đẹp trai khác sâu hơn lộ vẻ u lạnh.

Anh không phải là không biết cô đang lo lắng cho anh, chỉ là, anh bây giờ, còn không làm được quên lãng quá khứ, không cách nào coi như chuyện gì cũng không xảy ra, càng không cách nào cam kết cho cô tương lai không lo.

Nhất là bà nội yêu quý mới vừa qua đời, trong lòng anh bây giờ chỉ có một phiền băng hàn, chưa từng có nhiều ôn tình cho cô, càng không rảnh có kị cảm thụ người khác.

Nói là tự ái đàn ông cũng tốt, kiêu ngạo cũng tốt, anh bây giờ bị thương, chỉ muốn một người trốn, lẳng lặng liếm vết thương, chờ đợi thương thế khỏi hẳn, hi vọng thời gian trôi qua có thể trở bình thường.

Về phần những thứ khác, anh căn bản không rảnh bận tâm.

Chậm rãi dập tắt tàn thuốc, Giang Lăng cảm điện thoại lên, ấn phím gọi thư kí riêng, chậm rãi mở miệng: “Giúp tôi đặt một vé máy bay đi Paris, càng nhanh càng tốt.” Sau đó, anh liền dứt khoát cúp điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, nghe được cửa thư phòng nhẹ vang lên, vẫn chờ ở trên sofa trong phòng khách Nghê Thủy Tinh bỗng nhiên thức tỉnh, chột bước ra.

Là Giang Lăng! Anh đi ra!

Cô mừng rỡ nhào qua, “Anh đói bụng sao? Có muốn ăn chút gì hay không?”

“Không cần.” Giang Lăng lãnh đạm nói, khuôn mặt tựa hồ có chút gầy, vội vã phủ thêm áo khoác ngoài, giơ tay lên cầm vali liền đi ra ngoài.

“Anh phải đi đâu?” Nghê Thủy Tinh vội vã theo sau lưng anh.

“Đi Paris một đoạn thời gian, có một hội nghị cần tham gia.”

Giang Lăng dừng một chút, xoay người liếc Nghê Thủy Tinh một cái, cô trong tròng mắt nồng đậm lo lắng để cho anh nội tâm đau xót, bỗng thấp

giọng nói: “Chờ anh trở lại.”

Nghê Thủy Tinh chột ngắc đầu nhìn người đàn ông, đôi môi khẽ cong lên, muốn nói lại thôi, “À!”

Chờ anh trở lại. . . . .

Anh thật cần cô chờ anh trở về sao?

Nhìn anh bóng lưng cao lớn vào bên trong xe, Nghe Thủy Tinh đứng ở trước cửa, thật lâu không có nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sáng sớm, chim hót líu lo ríu rít.

Ẩn núp trong những bóng cây xanh tốt biệt thự Giang thị, ở như có như không đám sương mờ mờ, giống như bức họa.

Nghê Thủy Tinh xuống lầu, quản gia liền chào đón, “Cô chủ sớm, xin hỏi bữa ăn sáng là kiểu Trung Quốc hay là kiểu tây phương?”

“Cho cháu một phần nước trái cây cùng bánh mì nướng là được rồi.” Nghe Thủy Tinh khẽ mỉm cười, ở bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Lại không thấy bà nội, Giang Lăng lại không có ở đây biệt thự, cực kỳ tịch mịch, tịch mịch đến khiến cô muốn khóc.

Không nói được có mấy buổi tối, ôm lấy cái mền vẫn lưu lại hơi thở đàn ông, yên lặng rơi lệ, nghĩ tới anh bây giờ đang ở nơi nào, đang làm những gì?

Anh không phải cũng sẽ từ đêm khuya cho đến khi bình minh xuất hiện, không cách nào ngủ say chứ? Có hay không cũng sẽ như vậy tự nhớ cô, tựa như cô nhớ anh?

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, dấu vết anh lưu lại cùng hơi thở, cũng ngày từng ngày nhạt đi. . . . .

Bấm tay tính toán, anh rời đi đã ba tuần lễ, toàn bộ hai mươi mốt ngày, nhưng ngay cả một cuộc điện thoại, một tin tức cũng không có.

Anh muốn cô chờ anh, cô nguyện ý, chỉ là, không biết chờ đến khi nào?

Bà nội đã mất, giữa bọn họ liên lạc duy nhất đã kết thúc, ký kết khế ước đã thành giấy vụn, cô không cần phải ở lại.

Giữa anh và cô, nguyên bản là dùng một cái dây nhỏ trần ngập nguy cơ kết hợp, hiện tại chỉ cần thêm mưa gió là đứt.

Chia tay bước chân tựa hồ ở bên tai vang lên, hơn nữa càng ngày càng tiến tới gần, Nghe Thủy Tinh trong lòng nói không ra tuyệt vọng.

“Cô chủ, báo buổi sáng hôm nay.” Dùng com xong xong, quản gia ân cần đưa mỗi ngày tờ báo buổi sáng.

“Cám ơn.” Nghe Thủy Tinh lung tung liếc nhìn, phần này tờ báo buổi sáng là bà nội khi còn sống thích nhất tờ báo, hiện tại bà nội không có ở đây, nhưng Giang gia vẫn như cũ duy trì thói quen đặt báo ngày xưa.

Tiện tay lật tới tờ giải trí, đột nhiên, hình chụp màu đập vào mi mắt ——

Bối cảnh trong hình tựa hồ hành lang quán bar, ánh sáng rất tối, nhưng hình lại hết sức rõ ràng, một cô gái xinh đẹp ăn mặc hợp thời trang, thật chặt dựa vào trong ngực người đàn ông cao lớn một người mặc áo khoác màu đen, lúm đồng tiền như hoa, nam tử kia cúi đầu hướng về phía cô, không thấy rõ vẻ mặt, thế nhưng gò má anh tuần quen thuộc kia, khiến Nghe Thủy Tinh ngón tay khẽ run rẩy.

Nhớ anh như vậy, không nghĩ tới, gặp lại trên trang giấy báo lá cải, nhìn anh ôm ấp cô gái khác.

Trên tờ báo ghi rõ tổng tài ” tập đoàn Giang thị ” cho dù cưới xong vẫn như cũ phong lưu không thay đổi, cùng người đẹp Mỹ Quan Quân song song đồng hành du lịch Paris. Bài báo còn viết đến bọn họ mỗi đêm ra vào một đôi, nghiêm nhiên một bộ bộ dáng tình yêu cuồng nhiệt .

Tờ báo không tiếng động tự trong tay rớt xuống, Nghe Thủy Tinh ôm lấy mình, cảm thấy cả người lạnh lẽo cho cô phát run. . . . .

Khi quản gia Vương Bá trước khi ngủ theo lệ kiểm tra thì kinh hách thấy bóng tối trong phòng khách, Nghe Thủy Tinh một mình ngồi yên ở trên ghế sofa.

Nhân nhặt ánh trăng, chiếu vào khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt của cô, có vẻ mông lung mà không chạm tới.

“Cô chủ, cô không sao chứ?” Quản gia lo lắng hỏi cô.

“Cháu không sao, bác đi ngủ đi!” Nghe Thủy Tinh miễn cưỡng cười với ông.

“Cô chủ có phải lo lắng cậu chủ hay không?” Quản gia suy đoán nói: “VẬY. . . . . Có muốn gọi điện thoại xem không?”

“Cháu gọi rồi, anh ấy tắt máy, có vẻ rất bận? Cháu thế nào cũng không tìm được anh ấy.” Nghe Thủy Tinh cười khổ nói, rừ mí mắt xuống, che giấu ở mình nồng đậm thương tâm.

Anh bây giờ, đang bề bộn cùng mỹ nữ u hội, đã sớm quên sự tồn tại của cô. Không, trong lòng anh cho tới bây giờ cũng không có sự tồn tại của cô.

“Bác đi ngủ đi, ” cô nói với quản gia.

“VẬY. . . . . Tôi đi ngủ, Cô chủ, cô cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

“Dạ.” Nghe Thủy Tinh gật đầu một cái, bản thân đắm chìm trong ghế salon.

Phòng khách đồng hồ báo thức, truyền đến tích tịch tách thanh âm. Thời gian đang trôi qua, giống như giờ phút này sinh mạng một dạng.

Nghe Thủy Tinh đè lại trán, chỉ cảm thấy đầu mình đau muốn nứt, toàn thân cũng nặng nề vô lực, tâm trạng nhưng nhớ tựa khó chịu, tựa như thực vật thiếu nước, dần dần khô héo.

Chờ anh trở lại. . . . .

Lời của anh lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng anh có biết hay không, chờ đợi như vậy quá lâu, đơn giản như một loại hình phạt tàn khốc gian nan? Cô đã không cách nào chịu đựng thêm nữa!

Bỗng dưng, tiếng chuông điểm 12 giờ, một ngày mới được lật qua.

Nghe Thủy Tinh không khỏi khẽ cười khổ, mười hai giờ, tiếng chuông nửa đêm vang lên, trong cổ tích Cô bé lọ lem tại lúc này vội vã chạy xuống bậc thang hoàng cung, ma pháp của anh sau mười hai giờ sắp biến mất hầu như không còn; mà trên thực tế, ma pháp của anh thật ra thì ở bà nội buông tay đi tây thiên một khắc kia liền đã biến mất, như vậy cô còn ở lại chỗ này làm cái gì?

Kỳ tích không thể nào đến, tình yêu không thể nào xảy ra, trong lòng mơ hồ dấy lên một tia lửa, ở đây người đàn ông chẳng quan tâm lạnh lùng, biến mất hầu như không còn.

Cô thật là quá ngu! Nếu không có yêu, cô cần gì phải ở lại chỗ này, tăng thêm khốn khổ nhiều cho anh?

Anh đột nhiên đi ra nước ngoài, ba tuần lễ không hề tin tức, chính là ở uẩn chuyển hướng cô hạ lệnh trục khách. . . . .

Bà nội vừa mất đi, hiệp định liền mất hiệu lực, anh đại khả trực tiếp đuổi cô rời biệt thự, lại làm cho cô ở đến bây giờ, còn nói với cô “Chờ anh trở về”, đây là anh dư thừa tốt bụng cùng đồng tình, cô lại tự mình đa tình, cho là mình ở trong lòng anh, dù sao còn có một chút vị trí tồn tại.

Hiện tại tình nguyện, quá khứ đủ loại, thì ra là đều là huyễn tượng!

Nghe Thủy Tinh xộc xệch đứng lên, sắc mặt tái nhợt, trong con ngươi có vài phần làm cho người ta đau thương, nhưng ánh mắt của cô, cũng đang hạ quyết định sau trở nên kiên cường.

Trở lại lầu hai, lấy ra vài món đồ thật là ít ỏi, lung tung nhét vào một túi hành lý đơn giản, cời xuống nhẩn cười kim cương trên tay, rút ra phong thư cùng giấy viết thư, viết mấy hàng chữ, đem chiếc nhẫn bỏ vào trong phong thư, đem nó gấp lại, đặt ở đầu giường.

Trước khi đóng cửa lại, Nghe Thủy Tinh lần nữa nhìn vòng quanh gian phòng

Đây là căn phòng anh và cô cùng nhau cùng chung sinh hoạt, là nơi người đàn ông cô yêu từng cùng với cô, nếu như có thể, cô hy vọng đường nào có thể cùng anh đến thiên trường địa cửu, nhưng là, dù thế nào quyền luyến, cô cũng phải rời đi.

Cô đã hai bàn tay trắng, còn sót lại, chính là tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình!

Sau đó, cô kéo hành lý, trước lúc bình minh lên cao, chậm rãi, kiên định đi khỏi biệt thự.

Gặp lại, Giang Lăng!

Ngày đó sáng sớm, một vị nam tử đẹp trai trầm ổn, xuất hiện ở phi trường quốc tế trong dòng người nhập cảnh, cả người tinh thần sáng khoái, quần áo thường thức tràn đầy phái nam mỹ lực, ở trong đám người giống như vật sáng, làm người khác chú ý.

Thấy tài xế đã sớm chờ mình bên ngoài, Giang Lăng đem hành lý giao cho anh, nhàn nhạt nói một câu: “Về nhà!”

“Nhà” cái từ này, lúc này nói ra, để cho anh trong lòng tràn đầy dịu dàng khó nói lên lời, Nghê Thủy Tinh bóng hình xinh đẹp nhàn nhạt hiện lên trong đầu.

Cô nhất định đang đợi anh chứ? Vừa nghĩ tới cô ấy là gương mặt thanh lệ, ngực của anh liền trào lên một dòng nước ấm.

Tinh táo một thoáng, ở nơi đất khách quê người, cách cô càng xa, càng phát giác cô đối với anh càng quan trọng.

Cô nhàn nhạt lẳng lặng bộ dáng mọi lúc hiện lên trong anh đầu, vô luận công việc hay là đi ra ngoài du ngoạn, cũng như cũ hình ảnh khắc sâu trong lòng anh.

Dọc đường đi, giờ phút này nhất nhất hiện lên hình ảnh cô, cô si ngốc đưa mắt nhìn bộ dáng của anh, cô lo lắng ánh mắt của anh, cô trắng đen rõ ràng thủy mâu ở bên trong, từ đầu đến cuối, đều chỉ chiếu một mình bóng dáng của anh!

Giang Lăng không biết mình lúc trước vì sao kháng cự, nhưng nếu như đối tượng là cô, có lẽ anh có thể bỏ qua khúc mắc, quên lãng ba cho anh nồng đậm bóng ma, quên lãng đối với mẹ khác cốt ghi tâm thù hận, đem tất cả quá khứ đau khổ bỏ qua, vứt bỏ quá khứ, chỉ suy nghĩ tới tương lai, vì vậy cùng cô một chỗ!

Nhẹ nhàng vuốt ve nhẫn cưới trên tay, nội tâm luôn luôn nguội lạnh giờ đây tràn đầy dịu dàng, Giang Lăng quay đầu, đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ vòm trời xanh thẳm, từng đám mây trắng, tất cả đều hóa thành bóng dáng điềm tĩnh của cô.

Một hồi biệt thự Giang gia, luôn luôn tinh táo quân gia Vương Bá, giờ phút này lại đứng ở cửa hết nhìn đông tới nhìn tây, bộ dáng mặt lo gấp hiện ra.

Giang Lăng bước xuống cửa xe, khóe mắt đột nhiên co quắp, trực giác chuyện không ổn.

“Cậu chủ, làm sao cậu hiện tại mới trở về? Cô chủ cô ấy đi,” quân gia chạy đến trước mặt Giang Lăng, vội vàng nói.

“Cái gì?!” Giang Lăng thất kinh.

“Sáng sớm hôm nay tôi đi tìm, cũng không trông thấy cô chủ. Tôi khắp nơi đều tìm hết rồi, chỉ tìm thấy một phong thư cùng chiếc nhẫn cô để lại.”

Giang Lăng nhanh chóng nhận lấy phong thư từ quân gia, rút ra giấy viết thư, trong thư chữ viết thanh tú thanh nhã, giống như chủ nhân.

Giang Lăng:

Cùng anh ngày ngày ở chung một chỗ, khiến em rất vui. Nhưng là! Thật xin lỗi, em không cách nào chờ đợi nữa.

Trả lại nhẫn cho anh, để cho cô gái thích hợp hơn với anh đeo lên!

Chúc anh hạnh phúc.

Nghê Thủy Tinh

Trong phong thư, chính là cô để lại cho anh, chiếc nhẫn kim cương chiếu lấp lánh.

Đáng chết! Giang Lăng nhất đem nùi chặt giấy viết thư, nội tâm đột nhiên xẹt qua một hồi đau nhức kịch liệt, chẳng lẽ lần này, anh thật mất đi cô?

“Cậu chủ, Cô chủ là khuya khoắt đi, chúng tôi ai cũng không có phát hiện. . . . .”

Giang Lăng giơ tay lên, ngăn cản quân gia nói tiếp, “Cháu hiểu, chuyện không liên quan bác, là lỗi của mình cháu.”

Anh thật sự phạm vào sai lầm lớn nhất trong đời!

Bà nội sau khi qua đời, cô đau cũng không thua kém anh, nhưng anh chỉ chú ý tâm tình của mình, tùy hứng rời đi, để cô một người cô đơn. . . . .

Anh thật sự quá ung dung rồi! Cho là cô nhất định sẽ chờ anh, cho là cô sẽ lấy đã từng dịu dàng bao dung tất cả của anh, thế nhưng anh lại quên,

cô cũng sẽ bị thương, cô cũng sẽ giống như bây giờ, không nói tiếng nào rồi đi!

“Tất cả đều là lỗi của tôi!” Nắm chặt chiếc nhẫn kim cương trong tay, Giang Lăng hồi hận giống như đã thú thoát khỏi lồng gào thét.

Một tháng sau

Giang thị tập đoàn lâu cuối Cao ốc, trước mắt đã biến thành giải đất nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận đạp trúng khu có mìn, cũng sẽ bị tâm tình nóng nảy của người đàn ông kia nổ tan xương nát thịt.

Vì vậy, chỉ cần không có việc gì, ai cũng không dám đến gần phòng làm việc tổng tài, chỉ sợ không cẩn thận sẽ tìm chết!

Giang Lăng ngồi dựa vào ghế làm việc bên trong, thật sâu khắc ra một điều thuốc.

Cả căn phòng tràn ngập khói mù, bóng dáng người đàn ông, trong sương khói có vẻ cực kỳ cô đơn.

Ánh mắt của anh không có trung tâm, mờ mờ nhìn phía ngoài cửa sổ, trên mặt lạnh đậm hơn so với trước kia, lạnh hơn ngạo thần sắc, còn có kia sâu tận xương tủy cô độc.

Suốt cả một tháng, không có Nghe Thủy Tinh trong cuộc sống, đối với Giang Lăng mà nói, có thể nói một mảnh mây đen sương mù.

Trên bàn bày ra một phong thơ, là cô thông qua luật sư gửi tới, là đơn ly hôn đã ký .

Khốn kiếp! Anh không cần loại vật này,

Giang Lăng nhanh chóng cầm lấy tờ giấy, đem nó phá tan thành từng mảnh, ném vào thùng rác.

Xem ra cô vợ nhỏ chạy trốn anh là quyết tâm muốn cùng anh ly hôn? Rất tốt. . . . . Anh sẽ làm cô hối hận làm ra hành động này.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, Giang Lăng nhanh tay bắt máy, “Anh là?”

“Giang tổng, anh khỏe chứ. Tôi là Khai Nguyên thám tử tư, được anh ủy thác điều tra tung tích của vợ anh, chúng tôi bây giờ đã có manh mối. . . .”

“A, vậy sao?” Giang Lăng tròn mắt đen lập tức sáng lên, “Cô ấy rốt cuộc ở nơi nào?”

Chỉ cần tìm được cô, anh cần phải trừng phạt cô một trận mới được, trừng phạt cô không được sự cho phép của anh, liền dám tự tiện trốn nhà!

“Thủy Tinh, bàn số ba com gà quay.”

“Có, tôi tới ngay.”

Nghê Thủy Tinh lau lau mồ hôi trên mặt, xuyên qua lớp lớp khách đang vào ăn trong quán. . . . .

Tay chân cô nhanh nhẹn, nụ cười dịu dàng, làm cho người ta cảm giác như mùa xuân tới , bà chủ đứng ở quầy tính tiền nhìn không khỏi âm thầm gật đầu, mừng rỡ nhìn nhận đúng người.

Thật vất vả đến lúc nghỉ trưa , Nghe Thủy Tinh rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, ở phòng nghỉ ngơi nhân viên uống chút nước, thở một cái.

“Thủy Tinh, có muốn hay không ném thử một chút bánh dứa tôi làm?” Một người đàn ông trẻ tuổi đi tới, tươi cười rạng rỡ đưa cho cô một khối điểm tâm ngọt.

“Cảm ơn anh, a Tân.”

A Tân là một trong đầu bếp tiệm ăn nhanh , rất trẻ tuổi, tính cách sáng khoái, Nghe Thủy Tinh bình thường cùng anh rất nói chuyện rất là hợp ý, mà anh cũng tựa hồ đặc biệt thích tiếp xúc với cô.

“Em cũng đừng làm việc cố quá! Anh thấy em mỗi lần kết thúc công việc bộ dạng cũng mệt chết đi.” A Tân nhìn Nghe Thủy Tinh sắc mặt tái nhợt, không khỏi khuyên cô.

Anh đối với cô rất có ấn tượng, cơ hồ là nhìn thấy cô đầu tiên liền thích cô thanh tú điểm tình .

“Tốt mà ! Em còn chịu đựng được.” Nghe Thủy Tinh cười nhạt.

Thật ra thì cô rất ưa thích hoàn cảnh bận rộn hiện tại, để cho cô phải có cuộc sống tựa như ngựa bứt dây cương, nếu không, cô sợ một khắc rảnh rỗi sẽ nhớ tới người đàn ông kia.

Anh có khỏe không? Đã nhận được giấy thỏa thuận li hôn chưa? Có phải có mới bạn gái rồi hay không?Sẽ dịu dàng với cô gái đó chứ, dung đôi tay đã từng ôm để ôm cô gái đó không?

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, nhưng vì cái gì, chỉ cần vừa nghĩ tới khuôn mặt của người đàn ông đó, trong lòng của cô vẫn tràn đầy đau đớn không cách nào hô hấp .

Trên tay rõ ràng đã sớm không có dấu vết chiếc nhẫn , nhưng vì cái gì, ngón tay của cô sẽ thói quen đi vuốt ve ngón áp út . . . . .

“Cái đó. . . . . Thủy Tinh. . . . .” A Tân sờ đầu một cái , cười cười ngượng ngùng tới trước Nghe Thủy Tinh, “Em . . . . . Tối nay kết thúc công việc có rảnh không? Anh có người bạn cho 2 vé xem phim miễn phí, nếu như không bận, anh muốn. . . . .”

Nghe Thủy Tinh khẽ mỉm cười, “Cám ơn anh, a Tân, nhưng mà không cần đâu, em đã có bạn trai.” Cô cắn răng nói dối.

Nhạy cảm như cô đã sớm phát hiện a Tân đối với mình có cảm tình, nhưng chính cô chuyện tình còn không chưa giải quyết ổn, như thế nào có thể đi trêu chọc người khác?

Huống chi, cho dù đã rời đi, trong lòng của cô vẫn tràn đầy bóng dáng của người đàn ông kia kia, căn bản là không có chỗ cho người đàn ông khác tồn tại.

“A!” A Tân rất thất vọng cúi đầu.

“Xin lỗi.”

“Không sao, vậy. . . . . Thủy tinh, bạn trai em đối với em tốt chứ?”

“Anh ấy. . . . .” Nghe Thủy Tinh nghiêng đầu qua, nhớ tới Giang Lăng, “Anh ấy làm li, coi như nói, cũng là nhân nhạ, rất ngắn gọn mấy câu, nhưng anh ấy rất hiểu thuận, đối với người thân của mình rất tốt. Em nghĩ, anh ấy mặc dù ngoài mặt lãnh đạm, nhưng nội tâm là người rất dịu dàng. Bởi vì quan hệ cha mẹ , anh ấy mặc dù không nói ra, thật ra thì trong lòng vẫn luôn rất cô đơn. Anh ấy như vậy, khiến cho em không bỏ được, muốn ở bên cạnh anh ấy. . . . .”

A Tân mất hồn ngưng mắt nhìn Nghe Thủy Tinh, trên mặt cô phát ra vừa dịu dàng lại đau thương , làm cho người ta không dám nhìn thẳng.”Thủy Tinh,em rất yêu anh ta! Anh hâm mộ anh ta quá.”

Nghe Thủy Tinh cười nhạ, “Chúng ta nên trở về làm việc ! Bằng không , bà chủ nhất định sẽ phát điên.”

“Ừ, đã đến lúc.”

Nghe Thủy Tinh đứng lên, vòng qua cái bàn, chân bàn bên cạnh vừa đứng ẩm ướt , cô không có chú ý, chân trượt, cả người liền hướng trên đất té. . . . .

“Cẩn thận!” A Tân trùng hợp ở bên người cô, bước một bước dài xông tới, đem cô vững vàng ôm vào trong ngực.

Nghe Thủy Tinh đỡ ngực đứng lên a Tân lòng, cười nói: “May nhờ có anh, bằng không, em nhất định sẽ rơi rất thảm.”

“Không cần ngại. . . . .”

“Buông cô ấy ra!” Đột nhiên, trầm thấp rống giận ở chỗ không xa vang lên, Nghe Thủy Tinh ngẩng đầu lên, liền đối với mặt với một đôi mắt thiếu dốt sắc bén !

Kia trông mắt thâm thúy tựa như biển, rồi lại lạnh lùng thành băng, con ngươi chỗ sâu toát ra ngọn lửa mãnh liệt, kia ánh mắt quen thuộc đến khiến cô một hồi tim đập nhanh, rồi lại một hồi đau lòng.

“Không cho ngươi đụng cô ấy!” Giang LăngNhất đẩy người đàn ông chướng mắt trước mặt , đem Nghe Thủy Tinh đoạt lấy , ôm vào trong ngực mình.

Một trận cuồng loạn nhảy trong lòng, ở một khác kia nhìn thấy cô, rốt cuộc thờ bình thường lại. Trên dưới dò xét cẩn thận cô gái trong ngực , Giang Lăng sắc mặt của trở nên hết sức khó coi.

Chỉ là ngắn ngủn mấy tháng không thấy, cô làm sao lại trở nên gầy như vậy, tái nhợt như vậy?

Thì ra là vóc người cũng rất thon thả, cho dù mặc đồng phục làm việc rộng thùng thình, cũng có thể nhìn ra đường cong gầy gò , cô ăn cái gì, nghỉ ngơi thật tốt sao?

Nghe đến cô căn bản không hiểu được chăm sóc mình, Giang Lăng liền không nhịn được nổi giận, đồng thời tức giận cư nhiên mình hiện tại mới tìm

được cô, để cho cô bị khổ nhiều như vậy, tức giận hơn cô cư nhiên cùng tên đàn ông khác liếc mắt đưa tình, thậm chí còn dựa vào trong ngực đối phương. . . . .

Hung tợn nhìn chằm chằm người đàn ông trẻ tuổi mới vừa rời ôm của cô, Giang Lăng trong đầu có một loại xúc động muốn bầm anh ta thành 8 khúc!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Giang Lăng? Sao anh lại ở chỗ này?”

Nghê Thủy Tinh không dám tin vào hai mắt của mình, hết sức dụi mắt, mới tin chắc giờ phút này người đem cô kéo lại ôm trong ngực là anh không phải mơ, mà quả thật tồn tại

Nhìn mặt của người đàn ông gần trong gang tấc, trái tim của cô không chế cuồng loạn.

Người đàn ông này không thay đổi chút nào, anh tuấn mà mặt lạnh lùng khí thế bức người, thăm thẳm tới tâm hai mắt giờ phút này căng thẳng nhìn chằm chằm cô, dường như muốn đem cô bẻ làm hai, vẻ mặt âm trầm thật đáng sợ, toàn thân anh đều khẽ run, tựa hồ hết sức đè nén tức giận của mình.

Nghê Thủy Tinh không khỏi thềm giật mình, trong mắt cô Giang Lăng, cho tới bây giờ đều là không biểu hiện cảm xúc, bộ dáng sinh động như thế, cô lần đầu tiên thấy.

“Anh ta là ai?” Giang Lăng đối với Nghê Thủy Tinh ngoảnh mặt làm ngơ vấn đề, tự mình nhìn chằm chằm cô.

“Anh, anh ta là. . . . . Đồng nghiệp của em. . . . .” Nghê Thủy Tinh thật sự quá giật mình, cơ hồ có chút lú đầu lười.

“Đồng nghiệp? Đồng nghiệp sẽ thân thiết như vậy cùng ôm nhau?” Giang Lăng giọng tựa như một ông chồng ghen tuông, “Nói! Em có phải hay không sau lưng anh cùng anh ta đang bí mật làm chuyện gì rồi?”

“Căn bản không có.” Nghê Thủy Tinh giật mình kinh hãi, anh tại sao có thể nghĩ như vậy?

“Chờ một chút, anh là bạn trai Nghê Thủy Tinh à? Có phải anh hiểu lầm gì hay không?” A Tân rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

Nhìn người đàn ông trước mắt vừa tùy tiện xông vào đây, vừa nhìn chính là cùng bọn họ bắt đồng thể giới, toàn thân anh ta trên dưới đều là khí thế tinh anh phần tử, trên người hàng hiệu đủ hơn mấy tháng tiền lương của anh rồi, nhìn anh ta khảm trương Thủy Tinh bộ dạng như vậy, xem ra anh ta cũng rất để ý Thủy Tinh.

“Tôi cùng Thủy Tinh chỉ là đồng nghiệp, nói thật, thật ra thì vừa bắt đầu tôi muốn theo đuổi cô ấy, cực kỳ. . . . .” A Tân sờ sờ đầu của mình, “Lập tức liền bị cô ấy cự tuyệt, Thủy Tinh nói cho tôi biết, cô rất yêu bạn trai của mình. . . . . Ách. . . . . Chính là anh à? Cho nên anh phải quý trọng cô ấy Thủy Tinh là một cô gái rất tốt.”

Nghe anh ta nói như vậy, Giang Lăng sắc mặt của thoáng hòa hoãn xuống.

“Đi theo anh.” Bắt được tay Nghê Thủy Tinh, anh không nói lời gì đem cô kéo ra ngoài luôn.

“Đi nơi nào?” Nghê Thủy Tinh cả kinh.

“Về nhà!”

Nghê Thủy Tinh đột nhiên dừng lại bước chân, “Về nhà?”

“Đúng! Về nhà, trở về nhà của chúng ta.” Giang Lăng đem ‘Chúng ta’ hai chữ này được đặc biệt nhấn mạnh.

“Chúng ta không phải đã ly hôn sao?”

Cái gì? Một bên ‘Nghe trộm’ a Tân tại nội tâm gào khóc một tiếng.

Thật ra thì không phải anh cố ý "Nghe trộm", chỉ là bọn họ coi anh là người tàng hình, nếu bọn họ không để cho anh tránh, vậy cũng chớ trách anh vẫn nghe tiếp!

"Anh không ký tên."

Anh lờ lững nói lần nữa khiến Nghê Thủy Tinh mở to hai mắt, "Tại sao. . . . . Không ký?" Cô cho là anh đã sớm ký, cho là bọn họ đã sớm không phải vợ chồng.

"Anh không có ký, cho nên em bây giờ vợ của anh, cùng anh về nhà!" Giang Lăng lập lại lần nữa, bá đạo lời cô đi.

Nghê Thủy Tinh bước chân lảo đảo theo sát ở sau lưng Giang Lăng, nhất thời không cách nào tiêu hóa lời của anh.

Cái gì gọi là "Vẫn là vợ của anh"? Giữa hai người bọn họ, không phải căn bản không có yêu, chỉ có một tờ khế ước lạnh băng sao?

"Thủy Tinh, cô muốn đi đâu?" Bà chủ đuổi theo hỏi.

"Thật xin lỗi, bà chủ, tôi xin nghỉ đi ra ngoài một lát, có thể không?" Nghê Thủy Tinh trên mặt đã rỉ ra mồ hôi lạnh.

"Không cần." Giang Lăng lạnh lùng cắt đứt cô, móc ra danh thiếp, "Tôi là tổng tài tập đoàn Giang thị, Nghê Thủy Tinh là vợ của tôi, tôi mang đi, bất kỳ phí tổn thất nào, cũng có thể tính với tôi, gọi điện thoại, tôi lập tức trả."

"Hả. . . . ." Bà chủ cầm lấy danh thiếp, đáng vẻ ngây người như phỗng.

Giang thị tập đoàn? Bà không nghe lầm chứ? Vốn là nhà giàu nhất! Mà Nghê Thủy Tinh lại là thiên kim thiếu phụ nhân, trời ạ! Thiên kim thiếu phụ nhân lại ở tiệm ăn nhỏ của bà làm phục vụ?

Bà chủ mắt tròn trắng, cảm giác mình cũng muốn té xỉu.

"Giang Lăng. . . . ." Bị anh không nói lời gì nhét vào xe hơi chỗ ngồi phía sau, Nghê Thủy Tinh vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, chỉ có cảm giác mình như rơi trong mây mù.

Cô không phải là đang nằm mộng chứ?

"Em gầy. . . . ." Phân phó tài xế lái xe xong, Giang Lăng lấy tay khẽ vuốt Nghê gò má của Thủy Tinh, trong con ngươi có vài phần nồng đậm không thôi.

"Anh chừng nào thì trở về? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?" Anh dịu dàng làm cô muốn khóc, rừ mí mắt xuống, cô tự nói với mình phải kiên cường, không cần ở trước mặt anh rơi lệ.

"Hơn mấy tháng trước trở lại rồi, anh luôn em, tại sao lại để lại cho anh là thư này, liên hôn cưới chỉ cũng không cần? Anh nói rồi em chờ anh mà."

"Anh thật cần sao?" Nghê Thủy Tinh hai mắt một tầng mỏng hơi nước nhìn anh, "Giữa chúng ta không có yêu, là anh nói; em không phải loại hình anh sẽ ra tay, cũng là anh nói; để cho em chờ anh, nhưng không có một cuộc điện thoại, cũng là anh. . . . . Vậy tại sao. . . . ."

Lời nói đến đây, thanh âm của cô đã có chút nghẹn ngào.

"Em vì cái gì còn phải chờ đợi? Giữa chúng ta có chừng liên lạc cũng chỉ là bà nội, hiện tại bà qua đời, anh không phải cần thiết bởi vì bận tâm bà mà miễn cưỡng mình, em biết rõ em không phải loại hình anh thích, vậy thì ký tên ly hôn a! Em. . . . . Em đã quyết định phải quên anh."

Nước mắt trong suốt tự trong mắt cô chuỗi chuỗi chảy xuống, quyết định quên lãng, thì ra là so trí nhớ càng làm cho người ta đau triệt cánh nội tâm.

"Không cho! Anh không cho em quên anh!" Giang Lăng đem đem Nghê Thủy Tinh kéo vào trong ngực, nâng cằm của cô lên, hôn lên lệ cô, không nói lời gì chặn môi của cô.

Đôi môi mới chạm được cùng nhau, liền bị ngọn lửa kích tình bắt được.

Giang Lăng đói khát thăm dò môi của cô, cô mềm mại tốt đẹp, đã lâu hơi thở ở giữa lẫn nhau lên, mát mà được lại mừng như điên khiến lòng của hai người đồng thời cuồng loạn.

Nghê Thủy Tinh nghĩ đẩy ra anh, lại bị anh nhiệt tình hôn chọc cho trận trận choáng váng đầu, kim lòng không được ôm lấy cổ của anh, vô lực thừa nhận môi lưỡi của anh, mặc cho mình đắm chìm ở trong vô biên nhiệt tình.

Không biết qua bao lâu, Giang Lăng mới thả mở Nghê Thủy Tinh.

“Tại sao?” Nghe Thủy Tinh tựa hồ như đã hiểu rõ ràng những thứ gì, tựa hồ lại cái gì đều không rõ ràng.

“Bởi vì anh yêu người!” Giang Lăng thật sâu ngưng mắt nhìn cô, tựa hồ muốn cô cả người cắn nuốt.

“Gạt người. . . . .” Nghe Thủy Tinh dùng sức lắc đầu, nhất định là anh gạt người, bằng không chính là cô đang nằm mộng, đây tất cả không thể nào là thật, tuyệt đối không thể nào. . . . .

“Nhìn anh!” Giang Lăng lấy đôi tay bưng lấy đầu của cô, để cho cô không chỗ có thể trốn, “Anh yêu em, cho nên mới tới tìm em, cho nên mới không ký tên. Bởi vì anh muốn đem em cả đời cột vào bên cạnh, để cho em nơi nào cũng đi không được! Trước kia thật sự anh nói qua em không phải là loại hình anh sẽ ra tay, thế nhưng chỉ là một người đàn ông ngu xuẩn tự cho là đúng. Khi đó anh cũng không hiểu rõ em, hiểu lầm em là người phụ nữ bụng dạ khó lường, càng không muốn đi theo gót ba anh, cho nên mới đối với em lạnh lùng, tha thứ anh, anh là đại ngốc khắp thiên hạ nhất tự cho là đúng!”

Nghe Thủy Tinh nhìn anh, đã là đôi mắt đắm lệ mông lung.

“Bà nội sau khi qua đời, trong lòng anh vô cùng khổ sở, ra khỏi nước chỉ là một lý do, anh là muốn cho tâm tình của mình bình phục lại, không mang theo em đi, nghĩ bởi vì nhìn em mà nhớ tới bà nội, cũng sợ lúc anh thời điểm tâm tình không tốt, sẽ nói ra một chút chuyện không nên nói tổn thương em, cho nên mới bỏ lại một mình em. . . . .”

Giang Lăng thâm nhìn Nghe Thủy Tinh, “Hơn nữa khi đó, anh cũng vậy ngày từng ngày bị em hấp dẫn, rồi lại sợ như vậy thay đổi, cho nên mới phải mượn dịp né ra bên ngoài, để cho mình yên tĩnh một chút. Ở nước ngoài trong khoảng thời gian này, cách em càng xa, anh liền càng muốn em, nghĩ đến trắng đêm khó ngủ, khi đó anh mới ý thức tới, thì ra là anh thật yêu em!”

“Em vốn là đợi anh trở về, nhưng. . . . . Em thấy hình anh cùng cô gái khác ở chung một chỗ.”

“Cái đó Tuyền Mỹ Quan có đúng hay không?” Giang Lăng hừ một tiếng, “Căn bản chuyện không có thật, cô ta là bạn tốt ở Pháp của anh, ngày đó chúng ta một đồng người đi uống rượu, mọi người hăng hái cũng rất cao, bạn bè đi lấy xe, cô ta có chút uống say, anh hơi chăm sóc cô ta một cái mà thôi, ai ngờ đến sẽ bị người viết thành như vậy?”

Thì ra là như vậy, Nghe Thủy Tinh không khỏi trách cứ mình vì sao nhẹ tin truyền thông như thế.

“Em có phải vì tin tức này cho nên mới rời khỏi?”

“Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh cúi đầu, “Em cho là anh không quan tâm em nữa, cho là anh ra nước ngoài chỉ là uyển chuyển lệnh trực khách mà thôi, cho nên em mới. . . . .”

“Cho nên em mới gửi giấy thỏa thuận li hôn cho anh?” Giang Lăng không khỏi tức giận níu chặt tay Nghe Thủy Tinh, “Anh đã đem nó xé, về sau nếu là nếu để cho anh thấy được cái thứ đồ vật quý này, em sẽ phải cùng anh yêu 』 đến chết đi sống lại giác ngộ đi!”

Nhận thấy được trong lời nói của anh có điều ngụ ý, Nghe Thủy Tinh không khỏi ửng hồng cả mặt gò má.

“Anh rất nhớ em” Giang Lăng ôm cô vào trong ngực, thở ra thật dài ra” giọng điệu.

“Em cũng thế.” Nghe Thủy Tinh ngoan ngoãn dựa vào trong ngực anh, mặc dù vẫn không dám tin tưởng vào tình yêu thế nhưng thật giáng lâm đến trên đầu cô, nhưng mà giờ phút này cô thật hạnh phúc, cho dù muốn cô chết ngay bây giờ ở trong lòng anh, cô cũng vui vẻ chịu đựng.

“Anh muốn yêu em. . . . .” Giang Lăng nhiệt tình hôn không ngừng rơi vào trán Nghe Thủy Tinh, cánh môi, tiếp đó dao động đến trên gáy trắng như tuyết.

“Chờ một chút, về nhà. . . . . Không nên ở chỗ này. . . . .” Nghe Thủy Tinh xấu hổ trái nhanh chóng bên trái phải tránh, trốn tránh nụ hôn của anh.

Trước mặt còn có tài xế ! Anh tại sao có thể hiện tại liền động dục?

“Anh nhẫn nhịn không được. . . . .” Giang Lăng la àm lên, mãnh liệt chưa thỏa mãn dục vọng làm anh biểu tình đáng yêu cực kỳ.

“Tốt lắm á..., nhẫn một cái a! Chúng ta lập tức thì đến nhà rồi.” Nghe Thủy Tinh không khỏi bật cười, dịu dàng an ủi anh.

Giang Lăng không vui mặt đen lại, ôm sát cô, lần nữa để lên môi của cô. . . . .

Thật vất vả về đến nhà hậu, khát vọng lẫn nhau hai người, không có lãng phí thời gian dư thừa, liền song song tiến vào phòng ngủ.

Bước tới cửa, Giang Lăng liền chiếm đoạt hôn Nghe Thủy Tinh

“A. . . . .” Anh mùi vị đã lâu để cho cô cảm thấy thật thoải mái, cô bộ mặt hồng ửng nhận anh hôn, thân thể dần dần hiện lên tình triều quen

thuộc. . . . .

Bộ bạch tâm tình xong, Giang Lăng không giống trước kia dạng tình táo tự giữ, tôi tắm trông mắt giống như bắt lửa, đặt cô đến trên giường sau, liền sạch sẽ gọn gàng lột quần áo của hai người, chỉ chốc lát sau, bọn họ liền tương đối trần trụi.

“Ừ. . . . .” Nghe Thủy Tinh hơi mở mắt sáng, theo bản năng ôm khối lửa nóng đè trên mình, da thịt xem cảm giác tốt đẹp như thế, làm cho lòng người sợ hãi không dứt, cơ hồ rơi xuống nước mắt.

“A. . . . . A. . . . .” Tay của đàn ông bỗng nhiên cắm vào mị huyết ở bên trong, cô không khỏi ngửa cổ kêu một tiếng, chỗ kín truyền đến tê khoái cảm đại loại .

“Nhìn, chỗ của em mềm mại hảo ướt, đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón anh.”

Cổ cong người, nghĩ lập tức muốn sự vọng động của cô để cho anh không thể tiếp tục nhẫn nại, nhắc tới lửa nóng dương cương thật sâu cắm vào trong cơ thể cô.

“Anh tới, Thủy Tinh.”

“A. . . . . Ừ. . . . .” Chỗ kín bị phong phú cảm giác thỏa mãn, để cho cô kích động yêu kiều .

Hai người dính sát hợp chung một chỗ, cơ hồ không có một tia khe hở.

“Thủy Tinh. . . . .” Giang Lăng kích động bắt đầu dứt vào, ở cô thấp nhiệt mềm mại mị huyết trong không ngừng lật khuấy lên. Cô toàn thân da trắng như tuyết, đường cong xinh đẹp làm cho người khác nổi điên.

“A. . . . . A a. . . . . Lăng. . . . . Thật là nhanh. . . . . A. . . . .” Anh mỗi động lần thứ nhất, cô liền phát ra tiếng kêu ngọt ngào, nghe được anh dục hỏa như đốt, càng thêm nổi điên hưng hăng đụng .

“Thật sâu. . . . . A. . . . . Ừ. . . . . A. . . . . Thật to. . . . . Ừ. . . . .”

Trải qua nặng nề quanh co thật vất vả mới ở chung một chỗ, được người đàn ông nay yêu Nghe Thủy Tinh trong lòng tràn đầy nhu tình mật ý không nói ra được.

Vừa phát ra ngọt ngào thanh âm, cô vừa buông lỏng thân thể, đón vào anh đồng thời, cũng giao phó ra bản thân, cùng nhau cảm thụ tình yêu làm người ta mê đắm

“A. . . . . Lăng. . . . . Thật là giỏi. . . . . Ừ. . . . .” Thon dài chân ngọc quấn lên gầy gò hông của người đàn ông, Nghe Thủy Tinh cả thân thể căng thẳng, từ giọng mũi phát ra kiều mỹ phóng lãng thờ dốc, thanh âm mị hoặc chí cực, trên đời bất kỳ một người đàn ông nào nghe cũng sẽ cảm giữ không được.

“Em thật nhiệt tình. . . . .” Giang Lăng kích được dục hỏa bùng cháy mạnh, rất động eo ếch, đụng phải một cái so một cái sâu, một cái so một cái hung ác.

“A. . . . . Thật là nhanh. . . . . A a. . . . . Thật là. . . . . Lăng. . . . . Em nơi đó nóng quá. . . . . A. . . . .”

Nghe Thủy Tinh không khỏi đưa ra hương cái lưỡi, liếm phần môi khô ráo của mình .

Ở bên trong hàm răng trắng nõn , màu hồng đầu lưỡi như ả như hiện, người đàn ông thấy vậy, không khỏi cúi người, chặn lại cánh môi cô mềm mại như hoa , dùng sức mút vào, hút hết mật dịch trong miệng cô , muốn vì vậy không bao giờ buông ra.

“Ừ. . . . . Ừm. . . . . Ừ. . . . .”

Hai người môi lưỡi lẫn nhau quấn quít, cô không ngừng cho, mà anh không ngừng lấy, Giang Lăng chỉ cảm thấy mình giống như mất đi lý trí, hăm sâu ở trong thân thể mềm mại cô, tựa như một con dã thú tình dục kích động , chỉ muốn cùng cô hoan ái đến thiên đường địa ngục.

“Chỗ của em nóng quá, thật mềm. . . . . Thật chặt mít anh không thả, em có yêu thích nơi này anh sao?” Anh động lên hông của mình, chín cận một sâu mại huyết mềm mềm mại cô .

“A. . . . . Thích. . . . . Thật thích. . . . .” Nghe Thủy Tinh bởi vì khoái cảm mà thủy mâu rung rung, đẹp đẽ động lòng người nhìn tới trước anh.

Không có một người đàn ông ngăn nào cản được sắc đẹp như vậy, anh ôm cô lên , thả vào ngang hông mình. . . . .

Nghe Thủy Tinh liên tiếp thét chói tai, tư thế cơ thể tế nhị thay đổi, dẫn phát khác thường mới lạ kích thích, khiến khoái cảm dòng điện lên càng thêm hưng mãnh.

“A. . . . . Thật sâu. . . . .” Nguyên tưởng rằng không thể nào thâm nhập to lớn, thế nhưng lúc này sâu hơn chạm đến thành trong mị huyết cô.

Nghê Thủy Tinh bị đụng đến liên tiếp phát run, chỉ cảm thấy toàn thân xụi lơ, tựa hồ sập đổ. . . . .

“Có thoải mái không?”

Thấy cô tựa hồ nói không ra được, trên mặt lộ ra thần hồn điên đảo mê mang vẻ mặt, Giang Lăng tâm tình thật tốt, bàn tay bám vào cái mông của cô, vững vàng bụng lấy, phối hợp mình đút vào động tác trên dưới ném đưa.

Nghê Thủy Tinh tiếng thét chói tai nhất thời cất cao một thang âm, “A. . . . . A a. . . . . Thật là lợi hại. . . . . A. . . . . Thật thoải mái. . . . . Trời ạ. . . . . Giúp Giúp. . . . .”

Cô khóc oang oang, không cách nào chịu đựng nhiều hơn khoái cảm, toàn thân cao thấp lên một luồng sóng dòng điện, cơ hồ muốn đem cô ép điên rồi!

“Thủy Tinh, em thật tuyệt!”

Giang Lăng ôm lấy bờ eo mềm mại cô, đưa mình như sắt lửa nóng, lần lượt xâm nhập cô tron mềm thấp nhiệt mị huyết.

Anh nặng nề thở, gằn nhẹ, eo éch giống như nổi điên kịch liệt co rúm, ở cô thấp nhiệt thủy huyết ép mãnh liệt hơn.

“A. . . . . Thật thoải mái. . . . . Ngày. . . . . A a. . . . . Không cần. . . . . A. . . . . Không cần. . . . .”

Nghê Thủy Tinh khóc kêu, phát ra thanh âm vừa đau đớn vừa nhanh vui mừng, ôm chặt lấy cổ của anh, đầu ngón tay thật sâu bám vào phía sau lưng của anh.

“A. . . . . Lăng. . . . . Thật là giỏi. . . . . A a. . . . . Thật sâu. . . . . Nha. . . . . Trời ạ. . . . . A a. . . . .”

Cô trắng như tuyết khe mông anh cổ đồng sắc da thịt, cái kia cây cứng rắn lửa nóng, ở cô mông trong khe hở tiến tiến xuất xuất, làm cho người ta huyết mạch khó nhịn.

“A. . . . . Ưm. . . . . Ừ. . . . .”

Nghê Thủy Tinh liều mạng ôm lấy cổ của Giang Lăng, thân thể ngửa ra sau, đem anh như sắt dương cương ai cũng tưởng tượng không tới đón vào chỗ sâu.

“Thật là giỏi!”

Giang Lăng cắn răng thô thổ gấp, anh tuấn trên mặt trôi đầy mồ hôi, không ngừng nhỏ xuống ở trên người cô, cùng cô toàn thân mồ hôi ở chung một chỗ.

“Lăng. . . . . Thật là giỏi. . . . . A a. . . . . Sâu hơn. . . . . Sâu hơn một chút. . . . . Ừ. . . . . A. . . . . Lăng. . . . .”

Nghê Thủy Tinh kịch liệt lay động vòng eo mảnh khảnh, trắng như tuyết trên núm vú nhọn nhọn, cô gằn sát lồng ngực anh, không ngừng lấy vú trắng của mình đè ép ma sát anh lồng ngực bền chắc .

Cô cũng không biết động tác của mình có nhiều dâm mỹ, đa kiều mị, cô chỉ là theo bản năng muốn đạt được lớn hơn khoái cảm, nghĩ sâu hơn cùng anh kết hợp.

Nhưng loại động tác này, đối với người đàn ông mà nói, cũng không khác gì thêm dầu vào lửa.

Giang Lăng gằn nhẹ một tiếng, kiểm chặt hông của cô, chọt từ đuôi đến đầu đụng chạm lấy, sâu hơn ác hơn đâm vào chỗ sâu huyết mềm của cô.

“A. . . . . Không cần. . . . . Lăng. . . . . Em muốn đi. . . . .”

Như thế kích thích dưới sự, yếu ớt hoa huyết nhất thời mãnh liệt co rút , xoắn chặt trong cơ thể dương cương. . . . .

Bên trong vách tường cô co lại một cái, Giang Lăng không thể kiềm được, ấn cô ngã xuống giường, liên tục triển khai tần suất cao kịch liệt đút vào. . . . .

“A. . . . . A a. . . . . Ừ. . . . . Lăng. . . . . A. . . . .” Nghe Thủy Tinh nhất thời trên mặt lộ ra dục tiên dục tử mị thái.

“Anh yêu em, Thủy Tinh!”

Theo một tiếng tuyên cáo, Giang Lăng gằn nhẹ ở trong cơ thể cô bộc phát, nóng bỏng ái dịch xông vào thân thể của cô, để cho cô toàn thân

không cách nào ức chế run rẩy.

“Em cũng yêu anh. . . . .”

Nghê Thủy Tinh khóc, ôm chặt người đàn ông ở trước mắt, mặc cho mình đắm chìm trong lòng ngực nở nang anh, mặc anh dẫn mình tiến vào thiên đường

“Về sau, em tuyệt đối không được rời khỏi anh!” Giang Lăng thở bình thường lại, đem Nghe Thủy Tinh ôm thật chặt vào trong ngực, không ngừng hôn cô ướt mồ hôi trán cùng gương mặt, nội tâm dịu dàng như gió nhẹ,

“Ừ, em tuyệt đối không sẽ không rời khỏi anh.” Nghe Thủy Tinh rung rung nhìn chăm chăm vào anh, chủ động đưa lên cánh môi mình.

Hai người như keo như sơn hôn lên cùng nhau, nội tâm tràn đầy ngọt ngào cùng dịu dàng.

Đoạn này trải qua nặng nề quanh co, thật vất vả mới lấy được tình yêu, tựa như giờ phút này xinh đẹp ánh trăng, đem hai người thật chặt bao vây, sẽ không chia lìa.

Ánh trăng nước, chiếu sáng cả vùng đất, gió nhẹ lướt qua, sáng khoái khả hỉ, trong chỗ tối tối như có bà nội hiền lành khuôn mặt tươi cười, vẫn bảo vệ bọn họ.

Tình yêu, thổ lộ hương thơm, thời gian bù đắp mới.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Yêu Thủy Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.